

Giới thiệu Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Đích Chí Nữ

Truyện Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Đích Chí Nữ của tác giả smskmytien là một câu truyện xuyên không, dị giới, 1x1, có chút ngược.

Nhân loại năm 2200, thế giới của những máy móc và công nghệ tối tân. Nơi trí tuệ lên ngôi, tri thức đối đầu. Nơi thiên tài đấu với thiên tài, kỹ thuật tranh công nghệ, con người pk với "không" phải con người ! Chiến tranh vũ trụ nổ ra, Trái Đất bị lôi vào vòng chiến.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Đích Chí Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tin Vui.

Trái Đất năm 2199. Sau hơn 50 năm dọn dẹp tất cả hỗn loạn, khủng bố, chiến tranh và đặc biệt là ảnh hưởng của một vụ nổ siêu tân tinh gần Trái Đất gây ra và tai nạn kích hoạt bom khai thông đường hầm xuyên Thái Bình Dương làm lớp kiến tạo biển bị dịch chuyển nghiêm trọng tạo ra hàng trăm đợt sóng thần khủng khiếp, chúng ta cũng bước vào thời kì yên bình phát triển.

Trên hành tinh xanh này vẫn gồm sáu châu lục, bốn đại dương và hơn hai trăm quốc gia và vùng lãnh thổ.

Từ khi sáng tạo ra động cơ hơi nước của Giêm-Oát năm 1784, phát minh ra máy bay đầu tiên năm 1903 đến nay, con người không ngừng tiến lên, thực hiện những điều họ nghĩ đến.

Con người có thể khám phá rãnh Mariana sâu 10971 m, bơi lội trong lòng đất, ăn trưa trên khách sạn bay, di chuyển với tốc độ gần 3/4 ánh sáng, đi trên mặt nước,...một cách dễ dàng

Ngoài ra, con người còn thành lập nên những tổ chức quốc tế: 2048 trụ Trần Sinh, để bảo vệ Trái Đất khỏi sóng phóng thích của các vụ nổ siêu tân tinh, tia cực tím, và quan trọng hơn cả là để chống lại sự xâm lược của người ngoài hành tinh; Liên minh Môi trường thế giới; Liên minh khoa học quốc gia; Tập đoàn vệ tinh nhân tạo với hơn 15000 vệ tinh bay xung quanh Trái Đất.

Chính nhờ những thứ vi diệu đó, con người mới sống sót được trước những sai lầm mà mình đã gây ra như làm môi trường bị ô nhiễm, tàn sát động vật hoang dã, băng tan... Mới có thể đứng vững trước những cơn thịnh nộ của thiên nhiên. Nhưng phải mất đến hơn 50 năm để thu dọn tàn cuộc ấy. Giờ đây, một lần nữa họ gầy dựng lại tất cả. Công việc trở nên nhiều vô số kể và luôn cần người giải quyết.

Những người đó là tinh hoa của nhân loại, chịu phò thác của cả một quốc gia, có thể nói, họ là những vị thần cứu thế.

Trời vào đông, gió lạnh thổi qua từng kẽ lá xào xạc, bầu trời u ám, chẳng có một tia nắng ấm (lời t/g: mik mù tả cảnh a).

Từng dòng người tấp nập đi lại, có bay trên không, có trên tường, có chạy xe ... Hỗn loạn, đó là từ để hình dung cảnh tượng lúc này. Ai nấy cũng tất bật với công việc của họ. Thế nhưng trên một con đường nhỏ, có một đôi vợ chồng đang thương thả “dạo phố”.

Reng reng Tiếng thông báo có người gửi tin nhắn đến.

Người đàn ông đang âu yếm người vợ của mình bất mãn chạm lên chiếc nhẫn đang đeo trên tay. Tức thì, một dòng tin nhắn hiện lên: “Tiến sĩ Scarlee, ông có một buổi thuyết giảng trực tiếp ngày hôm nay, đừng quên đấy !”

Chỉ lướt sơ qua dòng tin nhắn, người đàn ông được gọi là “Tiến sĩ Scarlee” không thèm quan tâm, mãi mê ôm vợ đi dạo như thể dù trời có sập thì cũng chẳng quan trọng bằng việc yêu thương vợ hẳn cả.

Vâng, người đàn ông “vô trách nhiệm với công việc đang chất đống” của mình này là Scarlee Ben Todd - Tiến sĩ tây y nổi tiếng thế giới, và cũng nổi tiếng bởi mức độ yêu chiều vợ của bản thân.

“Tiến sĩ Scarlee đại danh đình đình lại trốn việc nga”. Người phụ nữ dùng ánh mắt trên choker nhìn người chồng yêu quý cùng bàn tay không yên phận của lão ông đang không ngừng vuốt ve bụng của cô.

“Chả lẽ đại đông y Vân Uyển đến cả đứa bé một tuổi cũng biết cũng đang trốn việc đó sao”. Ai đó lên tiếng can thiệp và không ngừng vuốt ve bụng vợ yêu.

“Đứa nhỏ 1 tuổi cũng biết ? Ồ, không ngờ em nổi tiếng đến thế, xem ra nhanh thôi Tiến sĩ Scarlee sẽ thành học trò của em đấy nga.” Cô vợ nhỏ của chúng ta vẫn không chịu thua, ánh mắt buồn cười nhìn tên hỗn đản mặt không đỏ tim vẫn đập rộn ràng như thế. Dù rằng thời đại này chỉ cần mang thai 6 tháng và đứa nhỏ khi được sinh ra phát triển rất nhanh nhưng nói 1 tuổi thì có lẽ quá không. Nếu nói là đứa nhỏ 1 tuổi biết đến Todd thì không có nhiều ngạc nhiên nhưng cô thì khác. Vì cô chủ yếu hoạt động trong tối, hiếm khi công khai làm việc nên chỉ có số ít người biết đến. Cái tên hỗn đản này thật biết nịnh hót. Bất quá, cô lại thích.

”Haha, biết chứ, biết chứ, chẳng phải bảo bối của anh sẽ biết sao ? Bảo bối của anh sẽ siêu cấp không thua gì anh và đẹp không kém em đâu. Nó sẽ rất tự hào khi ba mẹ mình giỏi cỡ nào đó. Cỡ bự bự thế này, không ,phải to hơn nữa, cũng

không phải, thật khủng bố cỡ này mới được chứ. Em nói phải không, haha.” Vị sủng vớ nào đó đang hoa tay múa chân diễn tả, hành động chả khác một kẻ điên chút nào.

”Phải, đương nhiên là phải rồi, bảo bối sẽ tự hào lắm cho xem. À mà bảo bối của em phải giống em chứ. Mắt to, mũi nhỏ nhắn cao ráo, miệng như hoa đào, da tựa bạch ngọc, chân dài thẳng tắp, thân hình chữ S như em mới ổn hơn.” Cô vợ nhỏ khanh khách cười và liên tục tự ki mà không nhìn đến gương mặt đã dần đen như đáy nồi của ai kia.

”Này này, phải là mắt phượng yêu dã, mũi cao thẳng, môi mọng gọi cảm như anh ổn hơn chứ, nếu như em thì quá đầy đủ, đi sẽ dễ vấp ngã, gió thổi bay luôn sao.” Ai kia cũng tự ki không kém trình diễn màn quyến rũ nữ nhân của mình, đùa giỡn những lọn tóc đen tuyền rủ xuống vai vợ yêu.

”Thế thì đã sao, nếu bằng phẳng quá thì làm sao có sức quyến rũ được, phải nở nang mới có vốn cho bản thân, là con gái mà ngàn thu đồng bằng thì sao biết là con gái được. Hừ, đồ ngốc này !” Quăng cho chồng yêu một ánh mắt khinh bỉ mà chẳng chút thương cảm, cô vợ nhỏ cóc đầu tên ngốc đó một cái rở kêu.

”Gi cơ, là con gái sao, sao giờ em mới nói, haha anh có một tiểu bảo bối công chúa rồi nga, haha, Sao tháng ngày cực khổ cày cấy cuối cùng cũng có thu hoạch như ý muốn. Haha.” Một kẻ điên bỗng cười to hoang dã như vừa uống lộn thuốc, đắc ý nhướn mày nheo nheo chiếc mũi nhỏ của vợ yêu, nói bằng giọng điệu hết sức khoái trá khiến cả vợ lẫn cũng sồn da gà.

”Hừ, không nói đó, anh sẽ làm gì em nào, có dám đại chiến 300 hiệp hay không ? không phải, thật khủng bố cỡ này mới được chứ. Em nói phải không, haha.” Vị sủng vớ nào đó đang hoa tay múa chân diễn tả, hành động chả khác một kẻ điên chút nào.

”Phải, đương nhiên là phải rồi, bảo bối sẽ tự hào lắm cho xem. À mà bảo bối của em phải giống em chứ. Mắt to, mũi nhỏ nhắn cao ráo, miệng như hoa đào, da tựa bạch ngọc, chân dài thẳng tắp, thân hình chữ S như em mới ổn hơn.” Cô vợ nhỏ khanh khách cười và liên tục tự ki mà không nhìn đến gương mặt đã dần đen như đáy nồi của ai kia.

Vừa dứt lời đã gặp ánh mắt ám muội của vị tiến sĩ siêu cấp hỗn đản kia, cô vợ nhỏ mới bắt đầu ý thức được những gì mình nói. Cái gì mà đại chiến 300 hiệp, 500 hiệp hần ta cũng chê ít nữa là. Ôi, chỉ một giây phút lỡ đại thôi mà,....

”Vậy sao, nhưng giờ anh không có thời gian, tiếc quá.” Người chồng yêu dã trưng ra bộ mặt nuôi tiếc cực kì, chưa đợi vợ yêu kịp đắc ý, hần ta liền kề sát mặt vào, gần từng chữ nói tiếp, Thế nhưng tối nay thì được đó, gió đông tươi mát, cảnh vật tươi đẹp, rất thích hợp để làm việc tốt, anh không ngại 300 hiệp , chỉ ngại.....”

Chụt Một nụ hôn trên môi cô vợ nhỏ được tặng bởi tên chồng vô sỉ kia. Làm sao lại không vô sỉ khi dám nói là gió đông tươi mát, mát chỗ nào? Cảnh đẹp ư? Cảnh thì cũng đẹp nhưng không hề tươi nga, và cái việc tốt hần nói là việc “đại chiến” đây” kích thích” mà còn bảo rằng không ngại 300 hiệp nữa chứ. Có phải hay không cô nhìn nhầm, da mặt tên hỗn đản đó không phải dày bình thường, phải dày cỡ vài chục mét mới đủ a.

Mãi miên man suy nghĩ mà không phát giác bản thân đã bị ai đó bỗng bay lên ngồi trên một chiếc máy bay mini. Định mở miệng trách móc hần ta nhưng khi nhìn đến gương mặt tràn đầy nét cười dịu dàng kia, cô vợ nhỏ nhẹ dạ của chúng ta không tự chủ được mà mỉm cười.

Có một người chồng vừa tài giỏi vừa chu đáo như thế thì cô còn gì để chê bai nữa đây. Mặc dù đôi lúc có hơi biến thái vô sỉ. Và sắp tới, hai người sẽ đón thêm một thành viên mới gia nhập. Đứa con của họ và cũng là tất cả của họ. Cô mỉm cười hạnh phúc, suy diễn đến một tương lai sáng lạng ấm áp, một gia đình hoàn hảo của riêng cô.

Phải, đứa con của hai đại danh y và cũng là người tạo nên những trang sử huy hoàng sau này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp Nạn

Tháng hai năm 2200, mọi người đang vui vẻ hưởng thụ thời tiết mùa xuân ấm áp thì một tin tức chấn động được lan truyền: Người ở hành tinh mang số hiệu XXX910 đã gửi thư khiếu chiến Trái Đất và bọn chúng đang trên đường đến đây. Điều đáng sợ là trên đường chúng hành quân, hầu hết các hành tinh đều bị xâm lược hoàn toàn.

Ngay lập tức, một đạo lệnh khẩn được ban bố trên khắp thế giới của Tổng bộ Liên minh Trái Đất rằng tất cả mọi người không nên hoảng loạn, tuân theo những chỉ dẫn của đội ngũ cảnh sát và binh loạn.

Tức khắc, cả thế giới đã diễn ra một cuộc di dân lớn nhất từ trước đến nay. Những người bình thường phụ nữ, trẻ em và cả người già lui về vùng an toàn. Ai cũng phải có vũ khí để tự vệ. Còn bộ phận chỉ huy, quân đội, vũ khí, và cả những nhà khoa học được tập hợp tiến hành thảo luận, phân tích tình huống hiện tại.

XXX910 là hành tinh mà con người vừa phát hiện có sự đáp trả tín hiệu liên lạc vào 20 năm trước. Nhưng không ngờ, nền văn minh ở đó lại tiên tiến đến mức cả gan khiêu chiến với một hành tinh già cội như Trái Đất.

Theo quá trình theo dõi cho thấy, đội quân của chúng có khoảng gần 50000 tàu vũ trụ với tốc độ trung bình khoảng 786 triệu km/giờ. Khoảng một tháng nữa sẽ tiếp cận Trái Đất. Đây quả thật không phải tin tốt lành gì.

Với trình độ vũ khí quân sự hiện tại của con người là hoàn toàn có khả năng tiếp nhận sự khiêu chiến của bọn chúng. Song, không thể quá khinh thường vì trong chuyện này hình như có vấn đề. Thử hỏi, loài người lúc nào cũng mãi mòm tìm kiếm sự sống trong vũ trụ này. Thế nhưng, đến năm 2180 hành tinh XXX910 mới hồi đáp. Vậy thử hỏi trong vòng hơn 20 năm làm sao có thể một nền văn minh sơ khai tiến nhập khoa học vũ trụ giao tiếp lên một đẳng cấp khác để đi chinh phạt hành tinh khác được.

Có thể kết luận là họ dường như cũng đã phát hiện loài người và có tình "thả" tín hiệu hồi đáp để đánh lừa chúng ta. Và ngay từ đầu, kế hoạch chinh phạt này đã được tiến hành. Nếu thế thì trình độ khoa học kỹ thuật của họ chắc chắn cũng không thể thua kém chúng ta là bao.

Điều này thật tồi tệ. Như vậy, một trận ác chiến sẽ diễn ra không nghi ngờ gì cả. Và chúng ta phải chuẩn bị cấp tốc trong vòng 1 tháng để nghênh chiến, tuyệt không để thua cuộc.

--- -----Ta là bọn xâm lược đáng thương-----

"Kéo kẹt " tiếng mở cửa cùng với tiếng bước chân vào nhà.

"Anh về rồi đây em yêu" Todd vừa cười vừa đi về phía phòng bếp theo thói quen "Em đang nấu gì thế" Ngửi mùi thơm bay ra từ gian bếp, Todd không khỏi tò mò không biết vợ yêu sẽ nấu món gì để tiếp đón chồng đây.

"Chưa thấy mặt mà đã nghe tiếng rồi, anh không sợ làm con giết mình sao ?" Cô vợ nhỏ Vân Uyên khẽ thở dài nhưng thanh âm lại nồng đậm sự triu mến.

- "A... Con của chúng ta rất hiểu chuyện, làm sao có thể làm khó anh được " Nói rồi ôm chầm lấy Uyên Uyên từ đằng sau mà không quên xoa xoa bụng nhỏ. "Cục cưng sẽ không làm khó papa đâu phải không nào ? " Thật đặc ý nường mày trêu chọc vợ yêu vài cái. Thật không có tiền đồ mà.

- "Anh đấy, ngày càng hư hỏng, chỉ biết lợi dụng ăn đậu hủ của người khác , sao này kéo lại dạy hư con bé đấy " Uyên Uyên híp mắt nguy hiểm nhìn chồng chọc vào gương mặt đang tựa trên vai cô. Tên hỗn đản này cần phải dạy dỗ lại mới được a.

"Em cứ nói thế, có biết rằng anh..... Rất vui không hả. Em khen anh thế này thật đúng là biết thưởng thức đó " Và rồi "Chụt, chụt, chụt" ba tiếng hôn vang lên mồn một là chứng cứ " tổ giác " hành vi của một kẻ vừa trộm hương của vợ yêu.

Gương mặt Uyên Uyên mấy chốc trở nên tươi tắn cùng những máng hồng hồng thẹn thùng. Tuy không thích Todd cứ ăn đậu hủ của mình mọi lúc nhưng hôn thì... ngược lại. Chắc hẳn, nếu ai biết lạnh nhạt hơi hột Vân Uyên thánh thủ Đông y lại có sở thích "được hôn " thế này thì chắc họ sẽ cười rớt răng luôn chứ chẳng chơi nga.

Nhưng cũng chỉ trong chốc lát, cô vợ nhỏ đã thu lại biểu cảm ngại ngùng kia mà thay vào là sắc mặt nghiêm trọng.

"Họ có yêu cầu gì nữa không ?" Uyên Uyên biết bây giờ không phải thời điểm chú tâm vào việc đùa giỡn kia, trước mắt vấn đề hơn hết vẫn là thuốc cung cấp cho quân đội. Cô và Todd đều đóng vai trò quan trọng trong khâu chuẩn bị này, nên trách nhiệm rất nặng nề. Vì cô có thai nên được nghỉ vài ngày còn Todd thì phải làm việc đến tận nửa đêm mới về nhà được. Sức chịu đựng của con người có giới hạn, nếu cứ tiếp tục tình trạng làm việc này e là tất cả mọi người trong đội của cô sẽ kiệt sức mất.

Todd thoáng giật mình, sau lại bình thản đáp: "Yêu cầu thì không, họ chỉ nhắc nhở chúng ta phải đảm bảo tốc độ và đúng số lượng đưa ra. Bên Hiệp hội Hiệp trợ sẽ phụ trách việc vận chuyển thuốc đã thành phẩm và các loại thảo dược. Khi khai chiến, chúng ta phải thường trực ở hầm ngầm để hỗ trợ. Anh không sao, vẫn còn khỏe chán. Anh chỉ lo cho em và con thôi. Chưa gì mà đã chịu khổ như thế rồi."

Chuyện này bọn họ đều đã dự đoán trước. Uyên Uyên mới mang thai được hai tháng, rất dễ bị tác động gây nguy hiểm cho đứa bé. Nhưng với trách nhiệm trên vai, bọn họ cũng phải đành chấp nhận và càng cẩn trọng bảo vệ tiểu cục cưng của mình a.

Bỗng một mùi khét truyền đến "đánh thức " hai người mãi mê nói chuyện mà quên đi việc đang làm dở dang. Vốn Uyên Uyên không cần phải tự tay xuống bếp thế này, cũng bởi nghĩ cho người chồng đã gầy gò đến tởm xương của mình mà dành thời gian hảo hảo tắm bổ cho nhân gia.

"Trời a, món cá của em....đi tong rồi." Tiếng thét chói tai từ trong ngôi nhà vang lên bất chợt làm lũ chim đậu trên những nhánh cây hoảng loạn bay mất. Thiên a, có cần đột kích bất ngờ vậy không, thật là bất hạnh mà. Tiếng lòng của mỗ chim nào đó oán hận chủ nhân của tiếng sư tử hồng khủng bố kia. Thế là vô tình Uyên Uyên nhà ta bị một lũ chim ghi thù.

--- -----Ta là đường phân cách đáng yêu-----

Một tháng sau, bọn xâm lược rốt cuộc cũng xuất hiện. Tất cả mọi khâu đã được chuẩn bị kỹ càng, sẵn sàng chiến đấu.

Một bộ phận chúng đóng quân ở Thái Bình Dương và vùng Nam Cực, còn lại thì đóng quân ở sao Hỏa chờ tiếp viện.

Trận chiến thảm khốc bắt đầu !

Ngày 4/3/2200, Trái Đất thắng liên tiếp 3 trụ điểm quân địch.

Bọn chúng bỗng đình chỉ chiến đấu, tất cả trong tư thế phòng thủ bất thường.

Ngày 14/3/2200, quân địch bỗng sử dụng một vũ khí đáng sợ, chỉ cần trúng một kích là sẽ bị hoảng loạn, đầu hàng chúng. Và nó còn có thể lây lan.

Ngày 17/3/2200, Trái Đất thua liên tiếp 5 trận. Tình hình ngày càng tiêu cực. Yêu cầu phải có biện pháp khắc chế loại virus trong vũ khí kia của chúng. Đội nghiên cứu cùng quân y lúc này cực kì bận rộn.

Todd và Uyên Uyên thay phiên điều hành đội ngũ làm việc và nghiên cứu ngày đêm nhưng cũng chỉ thu được một chút kết quả.

Ngày 27/3/2200, trong phòng quân y. “Reng reng” chuông điện thoại vang lên phá vỡ không gian tĩnh lặng của các chiến sĩ. “Cô Vân Uyên bị trúng virus đó rồi, anh mau đến trại quân y bên đây đi”. Âm thanh vội vã của người bạn Lucas như tiếng sét đánh ngang đầu Todd. Ngay lập tức, anh phóng lên chiếc máy bay mini lao như điên đến trại quân y số 9. Chưa bao giờ kể từ khi sinh ra, anh hoảng loạn như lúc này.

Em và con nhất định phải đợi anh, phải đợi anh đến, tuyệt đối không được có mệnh hệ gì, tuyệt đối không được !!! Diên cuồng, kinh hoàng. Đây đâu còn là Tiến sĩ Tây y Todd lừng danh ôn trọng nho nhã nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trao Đổi

Lao như điên vào trại quân y số 9, Todd hốt hải tìm kiếm vốc người quen thuộc.

“Ồ bên này” Một tiếng hét to vang lên thành công thu được sự chú ý của Todd. Anh lập tức nhận ra, đây là giọng của Lucas. Chạy vội tới mở cửa căn phòng tách biệt duy nhất trong trại, đập vào mắt anh là hình ảnh người vợ trân bảo của mình đang thoi thóp trên giường, gương mặt trắng bệch chẳng có chút máu.

Tay Todd run run chạm vào gương mặt tái nhợt kia, giọng điệu ní non: “Em mở mắt ra nhìn anh đi, đừng nhắm lại như thế, mau mau mở mắt ra nhìn anh này, cục cưng cũng đang chờ em mở mắt ra đó, em đừng dọa cục cưng, đừng dọa anh có được không, đừng rời. bỏ anh, đừng nằm đó nữa mà...” Tiếng nói bi thiết nghẹn ngào tới cùng cứ quanh quẩn trong căn phòng nhỏ. Lucas đứng bên cạnh vẻ mặt phức tạp không rõ đang nghĩ gì nhìn chăm chăm vào đôi vợ chồng - đôi bạn thân thiết của bản thân, đang sắp xa cách âm dương mà không khỏi nhủ mảy.

Hồi lâu sau, Todd cũng thôi đọc thoại nữa. Anh nắm chặt tay Uyên Uyên, đôi mắt chứa đầy sự kiên định cùng quyết tâm trước nay chưa từng có. “Chờ anh !” Rồi lập tức quay người ra khỏi phòng, trước khi bước đến cửa cũng không quên quăng cho Lucas một ánh mắt khẩn cầu. Ý trong ánh mắt kia thật rõ ràng: “Nhờ cậu chăm sóc chu toàn cho Uyên Uyên”. Cười khổ một tiếng, rồi lại nhìn đến cô gái đang nằm im lìm trên chiếc giường trắng muốt đó, ánh mắt trở nên sâu thẳm. Todd... Liệu anh có thể tạo nên kì tích chẳng ? Nếu anh có thể thì...dễ dàng hơn cho chúng ta đây, anh bạn !

Ngay sau khi trở về, Todd liền nói rõ với tất cả mọi người trong đội và mong mọi người hỗ trợ, tích cực hơn nữa.

Một ngày không nghỉ ngơi, Todd cứ diên cuồng như thế. Loại virus này hiện tại bọn họ chỉ có thể kìm hãm chúng phát triển trong cơ thể người, nên cách mấy ngày thì sẽ lại phát bệnh. Duy trì không quá một tháng thì chết. Trại quân y bây giờ chẳng khác một nhà tù mini cả, vì để ngăn những người bị nhiễm chịu khổ chế quy phục quân địch nên xung quanh trại có thiết lập những thiết bị xung điện khá mạnh và mở các không gian khác nhưng bị quân địch quấy nhiễu. Song, đây chỉ là giải pháp tạm thời.

Mỗi ngày, anh lại gọi cho Lucas hỏi thăm tình hình của Uyên Uyên bên ấy. Vì trại của anh đã quá tải nên không thể chuyển Uyên Uyên về được. Và lúc nào anh cũng nhận được một câu nói duy nhất: “Tình hình của Uyên Uyên không được khả quan lắm”. Anh đương nhiên hiểu Lucas nói như vậy là có nghĩa gì. Phải bình tĩnh, bình tĩnh mới cứu được Uyên Uyên và cục cưng. Tuyệt đối không thể hoảng loạn.

Ba ngày sau, sáng sớm, trại quân y số 9 tiếp đón một vị khách quen thuộc, người này không ai khác chính là Todd. Gương mặt hóc hác vì quá lao lực khiến người khác cảm thương. Không quan tâm đến bộ dáng khó coi của mình lúc này, trong đầu anh chỉ nghĩ đến vợ yêu mà thôi.

Cho Uyên Uyên uống xong thuốc, Todd lặng lẽ ngồi cạnh giường, khẽ nhắm mắt chờ đợi. Thuốc này do anh nghĩ ra, anh đã thử nó trên những con chuột bị nhiễm virus, hiệu quả tốt hơn thuốc kìm hãm virus hiện tại. Nhưng đâu có gì có thể chắc chắn rằng nó vẫn tốt cho người. Hồi hợp, đó là cảm giác của anh lúc này. Lucas vẫn đứng cạnh giường như 3 ngày trước, như cũ giữ thái độ phức tạp đó. Chờ đợi kì tích.

Bất chợt, cả người Uyên Uyên run lên giống như phát bệnh. Todd nhào đến ôm chặt cô vào lòng. Dù cách đồ bảo hộ nhưng anh vẫn cảm nhận rõ sự run rẩy của Uyên Uyên cũng như bản thân. Phải, anh sợ, rất sợ chuyện ngoài ý muốn sẽ xảy ra. Càng nghĩ, anh càng ôm chặt cô, như thể nếu buông ra thì cô sẽ biến mất ngay lập tức.

Kì biến xảy ra, máy đo toàn năng báo hiệu các thông số trong cơ thể hết thấy đều dần trở nên ổn định như bình thường.

Todd ngơ ngác nhìn mấy cái thông số đó mà cứ ngỡ mình nhìn nhầm. Có phải hay không thật sự quá vi diệu, cái này quả thật là ngoài ý muốn a. Không phải cái loại tình huống ngoài ý muốn mà anh đang sợ sẽ xảy ra. Trời ạ, thật sự là quá kinh ngạc đi. Nhìn lại người trong lòng đã dần dần yên ổn ngủ, trên môi bắt gặp nở nụ cười thỏa mãn cùng hạnh phúc. Anh đã làm được, đã cứu được em và cục cưng rồi. Thật may mắn ! Lucas cũng mỉm cười chúc mừng Todd. Anh ta quả thật không khiến hắn thất vọng. Kì tích cũng có ngày xảy ra a.

Kể từ ngày đó, Todd cùng đội của mình tiếp tục nghiên cứu hoàn thiện loại thuốc ấy và cung cấp cho các chiến sĩ sử dụng. Hiệu quả còn nhanh hơn lúc Uyên Uyên uống thuốc nữa.

Trong khi đó, cô vợ nhỏ của Todd - Uyên Uyên vẫn đang tiếp nhận tinh dưỡng cơ thể.

Ngày 20/4/2200, quân đội Trái Đất lật ngược ván đấu, khắc chế được vũ khí của quân địch và hiện đang chiếm thế thượng phong.

Bộ phận quân y được tuyên dương và khen thưởng nồng hậu, đặc biệt là đội của Todd nhận được rất nhiều lời cảm ơn cũng như khen tặng.

Sóng trước vừa qua, sóng sau lại đến. Todd phát hiện cục cưng trong bụng của Uyên Uyên phát triển chậm hơn bình thường. Uyên Uyên rất lo lắng, có thể là do lũ virus kia gây ra hoặc là tác dụng phụ của thuốc. Kết thúc một hồi kiểm tra tinh viện, lí do đứa bé phát triển chậm là do virus đáng sợ đó đã xâm nhập vào cơ thể, làm biến đổi một số cấu trúc gen, với tốc độ phát triển hiện thời, phải đến 12 tháng thì đứa bé mới có cơ thể hoàn thiện. Điều này là đã kích rất lớn đối với hai vợ chồng họ. May mắn là dường như lũ virus không gây bệnh cho cục cưng, nếu chúng lây nhiễm bệnh thì có lẽ đứa bé này sợ rằng giữ không được đến ngày hôm nay.

Song thủ Tây y và Đông y, Todd và Uyên Uyên lại chuyên tâm ta sức khắc chế hoạt động của lũ virus và luôn theo dõi mọi biến động của cục cưng thời thời khắc khắc.

Trong khi đó, trận chiến chống xâm lược đang diễn ra ác liệt. Hai bên dây dưa mãi không dứt. Đột nhiên, đến tháng 11/2200, quân địch đình chỉ chiến đấu và rút về sao Hỏa. Quân đội Trái Đất cũng phải nghỉ ngơi khôi phục thương tích nhưng vẫn trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Đó là một ngày mùa đông lạnh lẽo, giá rét, tuyết phủ trắng xóa khắp nơi. Khung cảnh thật giống với mùa đông năm trước nhưng nay lại mang hơi thở tiêu điều xơ xác do chiến tranh. Tiếng sấm rền vang suốt ba ngày dai dẳng làm lòng người càng theo căng thẳng, u ám.

“Oa, oa...” Tiếng khóc kinh thiên động địa vang lên đánh tan bầu không khí cô quạnh, hăm hiu xung quanh.

Hôm đó là ngày con của hai đại danh y ra đời, là ngày cục cưng của Todd và Uyên Uyên nhìn thấy papa mà mama của mình. Một ngày vô cùng hạnh phúc với họ .

Tên của cô bé là Scarlee Ben Henry - Ái Uyên.

Vào ngày sinh nhật một tuổi, cô bé đã biết chạy nhảy rất linh động và nói chuyện thuần thục vô cùng. Một đứa trẻ thật thông minh a !

Hai tuổi, Henry đáng yêu đã biết sắp xếp đồ đạc cũng như phân biệt một số loại thuốc và dược liệu khá đơn giản. Đây là một thần đồng !

Lúc Henry năm tuổi, cô bé đã là một tiểu siêu thần đồng đặc biệt là khả năng phân biệt và phân tích sự việc, sự vật xung quanh rất đáng kinh. Khả năng ghi nhớ của cô bé lại càng kinh khủng hơn, có thể nói, bé hầu như không quên những thứ mà mình đã thấy qua. Thật sự quá đã kích người mà.

Cũng trong năm đó, quân địch bắt đầu tiến công trở lại sau năm năm đình chiến. Không ai biết mục đích của chúng là gì và cũng không ai muốn tìm hiểu cả.

Trên bãi biển cát vàng lóng lánh, có hai bóng hình cao lớn đứng chắn gió vĩ ngạn. Họ đứng đó rất lâu, rất lâu.

“Anh che giấu thật tài tình đấy, cả tôi cũng không nhìn ra được đâu là bộ mặt thật của anh.” Tiếng nói khàn khàn trầm thấp và ảm đạm phá tan bầu không khí yên lặng giữa hai người.

Người còn lại vẫn im lặng không lên tiếng. Cứ như một pho tượng đứng đó mãi không đổ.

“Anh nghĩ như thế nào với lời đề nghị của tôi, Tiến sĩ Todd cao quý ?” Thành linh người đó mở miệng, giọng điệu mang theo vài phần châm chọc cùng tò mò.

“Anh nghĩ tôi sẽ đồng ý sao, Lucas anh bạn thân ?

“Todd, anh nên biết rằng tình hình giữa hai quân lúc này. Anh cho rằng đó không phải là giải pháp tốt nhất chăng ?”

“Lucas, quả thật tôi không thể ngờ rằng người lãnh đạo đội quân ác ma đó lại là anh, tôi không biết nên nói như thế nào nhưng tôi không thể làm điều đó, anh đừng ép tôi.”

“Todd a, anh nghĩ rằng cái bọn lãnh đạo cấp cao nhất cây kia của anh sẽ nghĩ như anh sao ? Không ! Họ sẽ không dám mạo hiểm như vậy, họ sẽ không tin anh dù anh có là Tiến sĩ Todd lẫy lừng đi nữa và họ cũng sẽ không muốn đồng tài sản kết xù của mình có nguy cơ biến mất chỉ vì anh đâu. Chả phải anh đã hiểu rõ hết rồi sao, đừng lừa mình dối người nữa.”

”Tôi...” Những lời Lucas nói thật không sai, Todd đã đề ra một kế hoạch đánh trận hết sức táo bạo để dứt điểm quân địch. Nhưng những người trong bộ phận chỉ huy đó không hề tin anh và xem thường anh chỉ là một tên bác sĩ không hơn không kém. Nhưng nếu họ cứ mãi không hành động thì chắc chắn Trái Đất sẽ bị xâm lược bởi chính sự chủ quan đó. Và vài ngày trước, Lucas đã nói rõ thân phận mình với anh và nói rằng nếu anh đồng ý đem con gái yêu quý Henry của mình cho hắn thì hắn sẽ rút quân về hành tinh của họ. Vì Henry là người mà họ cần tìm suốt mấy trăm năm nay. Nếu người khác nói, Todd sẽ lập tức bác bỏ, nhưng đây lại là lời của Lucas.

”Tôi đảm bảo con bé sẽ an toàn, nếu tiếp tục đánh nhau thì khả năng thắng của chúng tôi sẽ cao hơn đấy nhưng hậu quả thì rất lớn, Trái Đất cũng thế và có thể còn tệ hại hơn nữa, mục đích của tôi là Henry, tôi có thể nói dối anh về thân phận của mình nhưng tôi thật lòng yêu quý Henry và tôi sẽ bảo vệ con bé. Anh sẽ còn được gặp lại con bé, tôi hứa !” Lucas quay đầu đối diện với Todd, trịnh trọng tuyên bố.

Vì hòa bình của nhân loại, hi sinh một đứa nhóc thì có sao.

Vì hòa bình của nhân loại, bắt một cô bé làm con tin thì đã làm sao.

Nhưng vì hòa bình của nhân loại, papa và mama của cô bé phải đứt ruột rời xa cô. Chỉ vì lũ người nhát gan kia. Có đáng hay không ?

Đại danh y thì đã làm sao, ai nói con của đại danh y thì tương lai sẽ tươi sáng rực rỡ nhưng khi vì sự ích kỉ tư lợi của một lũ người mà tương lai ấy bị nhuộm màu đen đúa, tối tăm.

Có đáng hay không ? Có đáng giá hay không ?

Cuộc trao đổi này, có nên chấp thuận hay không đây.

Ngước mặt lên trời, hít sâu một hơi. Todd nhìn sâu vào ánh mắt kiên định của Lucas nhận mạnh từng chữ.

”Tôi đồng ý. Anh phải tuyệt đối nhớ lấy những gì mình đã nói, nếu không, dù có là đầu trong vũ trụ này, tôi cũng sẽ tự tay giết chết anh !”

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bị Vứt Bỏ

Trong một cái sân nhỏ cây cối xanh tươi, có một bé gái xinh xắn độ khoảng 4-5 tuổi đang ngồi dưới gốc cây thụ to lớn. Tay nhỏ xoa xoa vết thương bầm tím trên đầu gối. Mỗi anh đào mím chặt. Nhìn kĩ lại, khắp người cô bé không một chỗ nào lành lặn, đầy rẫy những vết tím tái ghê rợn. Đôi mắt to tròn long lanh ngấn lệ nhưng lại kiên cường không khóc. Cô bé ngồi đấy từ sáng đến trưa mà chẳng buồn đứng dậy vào nhà.

Ngôi nhà ngay trước mặt cô đây đã từng là mái ấm mà cô cho rằng mình là người hạnh phúc nhất trên đời, papa và mama của cô là những người giỏi nhất trong giới y khoa. Cô đã từng rất tự hào về họ, rất tự hào về bản thân mình nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng của cô mà thôi. Tất cả chỉ là giả tạo, là màn kịch của hai con người vĩ đại đó.

Đã 1 tuần lễ, 1 tuần lễ họ đi công tác cho cái dự án cấy ghép não to lớn mà Liên minh Khoa học thế giới đã thông báo từ vài tháng trước.

Hết thấy vẫn bình thường cho đến khi sinh nhật 5 tuổi của cô- Henry (con gái bé nhỏ của Todd và Uyển Uyển) còn gọi là Ái Uyển, diễn ra. Có lẽ, đó là sinh nhật đúng nghĩa cuối cùng của cô bên cạnh papa và mama yêu quý.

Họ tặng cho cô rất nhiều thứ: giáo án tổng hợp phân tích toàn diện cơ thể người, tổng hợp những loại bệnh nguy hiểm, những suy nghĩ tâm đắc của họ về cách chữa bệnh và công dụng của một số loại thảo dược thiên nhiên... Ngoài ra còn có một con vật bé tẹo siêu đáng yêu không rõ thuộc giống loài nào. Cô nghĩ rằng nó là một giống mới được phát hiện nên mới có bộ dáng kì dị như thế.

A, cô không thể nói cục cưng dễ thương thế này là kì dị được vì cô cũng là một cá thể kì dị không kém. Các giác quan của cô đều nhạy cảm hơn người bình thường rất nhiều. Đặc biệt là thị giác và thính giác. Cô có thể nhìn rõ vật thể ở cách cô hơn 1km theo đường thẳng và nghe được tất cả âm thanh lớn nhỏ xung quanh với bán kính khoảng gần 200m mà không nhờ bất kì một dụng cụ hỗ trợ hiện đại nào. Khả năng khác thường này giúp cô rất nhiều nhưng cũng làm cô mất không ít bạn bè.

Đã vậy thì sao, dù cho cô có ngoan ngoãn nghe lời, có chăm chỉ học tập hay có cả khả năng khác người đi nữa, cô vẫn bị ba mẹ không quan tâm mà thôi.

Ba tháng trước, ngôi nhà này đã bắt đầu thay đổi. Không còn cái không khí ấm áp hòa thuận, không còn những tiếng nói cười rôm rả vắng vắng cũng không còn những tiếng nói trẻ thơ vui vẻ hơn hờ như trước kia nữa mà thay vào đó là không khí lạnh lẽo thâm trầm đến tĩnh lặng.

Cô vẫn còn chưa nhận thức được sự thay đổi đột ngột đó, vẫn ngây thơ đặt những câu hỏi thắc mắc của bản thân mà không biết rằng từng câu từng chữ của cô đang rạch nên bao vết thương tề tái trong lòng ba mẹ.

”Tiến sĩ Todd đáng kính a, tại sao loại bệnh này lại có thể chữa như vậy mà không phải như thế này? “

”Thánh mẫu Uyển Uyển xinh đẹp ngài có thể cho con biết vì sao loại thảo dược này lại có thể kết hợp được với loại thảo dược kia không ạ? “

”Papa, người xem bệnh án này thật là kì quái a, có thể ghi như vậy sao?”

”Mama a mama, cái cây thảo dược đó làm sao bảo quản kì lạ như thế? “

”Con muốn học kĩ thuật cấy xương quá đi, papa dạy con có được không?”

”Loại bệnh này sao lại dùng đến mấy thảo dược đó a, mama nói cho con nghe nhé

”Người xem này, con xử lí vết thương này rất được đó “

”A, cách phối dược mới của con có hiệu quả thật tốt, người mau mau lại đây nhìn nga “

“.....”

”Papa không thương con nữa sao, con đã rất ngoan ngoãn mà “

”Mama đừng không quan tâm con như thế, con rất chăm chỉ, rất vâng lời người”

“....”

Một hôm, cô ngã xuống cầu thang trật chân. Họ chỉ nhìn không nói.

Một hôm, cô thử phối dược tắm bổ cơ thể nhưng kết quả là tự hại thân. Họ chỉ đưa cho cô vài viên thuốc và cốc nước ấm.

Một hôm, cô âm thầm giấu đi những tập tài liệu nghiên cứu của họ. Họ nổi giận mắng cô. Đây là lần đầu tiên cô bị mắng.

Một hôm, cô hỏi họ vì sao lại không trả lời những câu hỏi của cô. Họ quăng cho cô một câu: Thật phiền.

Một hôm, cô rom róm nước mắt hỏi họ lí do gì lại không thương cô, yêu cô như trước nữa. Có phải vì cô giấu tài liệu của họ. Cô đã chân thành xin lỗi rồi mà. Có phải vì cô làm tổn hao thảo dược dự trữ của mẹ. Cô đã trồng lại khá nhiều rồi mà. Có phải vì cô khiến con chó của ba bị tật. Cô đã tự thân tìm hiểu và giúp nó khá hơn rồi mà. Vậy thì tại sao họ lại không yêu cô, không nâng niu cô nữa. Phải chăng cô không phải là con của họ?

Cuộc sống thật trở trêu làm sao, mỗi nghi ngờ của cô lại là sự thật.

Đó là một ngày mưa gió hắc ám, cô tình cờ nghe được cuộc đối thoại giữa mama và papa của mình.

Một tiếng sét hung tợn ầm ầm càng làm cơn mưa thêm khủng khiếp, nó như đánh thẳng vào trái tim lẫn tâm trí của cô.

Hóa ra, cô không phải là con của họ. Thật đáng thương khi cô nghi ngờ rằng mình chỉ là con nuôi nên họ mới lạnh nhạt với mình như thế nhưng thật ra cô còn không phải là con nuôi trong mắt họ nữa. Cô là một vật thí nghiệm tuyệt vời của hai thánh thủ y khoa.

Một vật thí nghiệm sống hay hỏi mang danh nghĩa là con gái bảo bối của họ.

Tàn nhẫn, đau đớn quá mức chịu đựng cho một đứa trẻ chỉ mới 5 tuổi đầu phải chịu đã kích.

Đêm đó, cô khẳng định mình không nghe nhầm, họ nói rất lâu về cô. Không vì nói về một cô con gái mà là một công trình thí nghiệm sống thành công. Bao nhiêu phân tích, bao nhiêu lời nhận xét vang lên như thể đang bình luận về một thứ gì đó vô tri vô giác mà không phải về một con người.

Cô nhớ mình đã khóc rất nhiều, khóc nhiều đến mức không còn nước mắt để khóc nữa. Lúc ấy, đứa bé mới hiểu được mình nhỏ nhoi biết bao trong mắt những vị thần kia.

Nhưng cô vẫn tự nhủ rằng có thể đó là mộng du, là ảo giác do chính cô lo nghĩ mà tạo nên.

Nào đâu 1 tuần trước, họ đi công tác, bỏ lại mình cô bơ vơ ở nhà mà chẳng chút lo lắng vướng bận.

1 tuần tự sinh tự diệt, tự nấu ăn, giặt giũ, dọn dẹp, học tập, và tự động viên bản thân mình.

1 tuần không một cuộc điện thoại hay tin nhắn hỏi han quan tâm.

1 tuần cô như dần chết lặng. Cô gái nhỏ linh động giờ trở nên buồn bã đến cực điểm.

Bây giờ, cô ngồi đây, ngẫm nghĩ lại tất cả. Những vết thương này vốn rất dễ dàng hồi phục nhưng chính cô đã không để nó lành lại. Cô muốn đó là lời nhắc nhở cho bản thân. Hay có lẽ đơn giản vì cô gái nhỏ muốn nhận được sự xót thương từ ba mẹ của mình. Nhưng không hề có một sự cảm thương nào dành cho cô cả.

Bỗng một người đàn ông cao lớn ngồi xổm trước mặt cô, mỉm cười nhẹ nhàng. Cô nhận ra đây là Lucas bạn thân của ba mẹ cô.

” Có muốn đi với chú không ? “ Đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn đầy vẻ buồn bã thất vọng của cô khẽ giật mình. Không ngờ hai người bọn họ lại có thể làm tới mức độ này, đủ quyết liệt.

” Đi đâu ? “ Ngắc đầu đáp lại ánh nhìn chăm chú của Lucas, trống rỗng hỏi một câu theo phản xạ.

” Đi đến một nơi giúp cháu khẳng định chính mình “ Gương mặt kiên định chẳng chút giả dối khiến người ta không khỏi xiêu lòng đồng ý chấp thuận.

Không gian bỗng chốc yên lặng bất thường, chỉ còn tiếng lá xào xạc rơi đầy trên mặt sân.

” Chưa đưa đi nữa sao Lucas ? “ Âm thanh quen thuộc đánh tan bầu không khí yên lặng giữa 2 người một lớn một nhỏ. Từ trên trời hạ xuống một chiếc máy bay mini đời mới, đôi vợ chồng Todd và Uyên Uyên nhảy xuống ngạc nhiên khi thấy hai người vẫn chưa đi.

Ánh mắt của Henry nhìn đôi vợ chồng không chớp mắt. Cô... Vừa nghe họ nói gì ? Chưa đưa đi được ? Buồn cười, thật buồn cười vô cùng, không hề kinh hoàng hay ngạc nhiên gì cả, tất cả đã được thảo luận thỏa đáng và giờ là lúc thi hành kế hoạch đó. Hi sinh một con rồi, một vật thí nghiệm cứu cả Trái Đất thì thật là một sự trao đổi đáng giá chẳng lỗ vốn tí nào. Và cô là món hàng phải hi sinh.

Đưa mắt nhìn về phía đứa trẻ đang ngồi thất thần dưới đất, mày Todd thoáng nhíu lại: “ Vẫn chưa được ? “ Câu nói nghe như nhẹ nhàng kia lại là con dao cắt đứt sợi dây tình thân cuối cùng trong lòng cô bé.

” Tôi đồng ý “ Đứng dậy phui sạch đất cát bám trên quần áo. Mím môi đưa ra quyết định số phận cả đời. Cô thật đáng thương.

Ba người còn lại sững sờ trong giây lát rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh như trước. Biểu hiện như sự đồng ý này vốn là điều tất nhiên không thể từ chối.

” Vậy đi thôi “ Nhanh chóng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô và dắt lên một chiếc phi cơ đậu ngoài rào từ nãy giờ.

Không khí một lần nữa lại quay về sự im lặng bất thường.

Ngồi trên phi cơ đã cất cánh bay cao, cô thoáng nhìn ra ngoài cửa kính tìm kiếm hai người đã từng yêu cô như bảo bối.

Chỉ thấy, người đàn ông vẫn đứng đó, ôm lấy người vợ đang run run vui đầu vào ngực hắn. Nhìn thật âu yếm hạnh phúc.

Người đàn ông ấy hướng ánh mắt về phía cô, đôi mắt đầy vẻ tự trách và đau lòng. Và... Hắn đang khóc.

Liên tiếp lắc đầu, việc này làm sao có thể, ông ấy tại sao lại khóc ? Khóc vì quá vui mừng khi Trái Đất được an toàn sao. Hoặc là khóc vì ... Cô ? Làm sao có chuyện đó được ! Cô lại ảo tưởng nữa rồi. Từ giây phút cô được dắt lên phi cơ này, cô đã chết tâm. Không một lời từ biệt, không một sự xao xuyến xót xa nào trên hai gương mặt kia. Chắc hẳn, cô nên vui vì mình đã cứu được Trái Đất khỏi một kiếp đày. Họ chỉ tuân lệnh của người khác mà thôi.

Gạt hết những suy nghĩ trong đầu, cái cô nên bận tâm lúc này là tương lai của mình. Chắc hẳn sẽ vô cùng đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cuộc Sống Mới

Tại một nơi nào đó trong đô thị sầm uất, cánh cửa nhỏ của ngôi nhà duy nhất tại đây bỗng mở ra, có một bóng người bước ra chậm chậm. Ánh nắng sớm chiếu rọi vào người đó, từng tấc da kề thịt trơn mịn trở nên trong suốt lạ thường, mái tóc màu nâu đỏ dài ngang vai được buộc cao trông trắng đầy khi khải. Ấn tượng nhất vẫn là khuôn mặt kia. Làn da bạch ngọc trắng trẻo, cái mũi nhỏ nhắn cao duyên dáng cùng với môi anh đào hồng thuận vênh lên chứng tỏ chủ nhân của nó tâm tình đang rất khá. Nhưng đẹp nhất trên gương mặt nho nhỏ đó là đôi mắt màu tím yêu đã to tròn trong vắt như khiến người khác trầm luân nếu nhìn vào. Cái này cũng là một cách giết người mà không cần động thủ trong truyền thuyết a.

” Cuối cùng cũng thành công. “ Lắc lắc lọ thuốc trong tay mà âm thầm đắc ý. Cái người đang cao hứng kia không ai khác chính là Henry- con tin của Trái Đất. Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt cô đã định cư ở cái hành tinh xa lạ này ba năm rồi kể từ lúc cô “ tình nguyện làm vật hi sinh “ cho nhân loại trong cuộc đại chiến. Hành tinh mà lúc trước cô từng xem là quân địch giờ đã là nhà của cô.

Ba năm tìm hiểu, ba năm thích nghi, ba năm vượt qua những thử thách cùng ánh mắt xa lánh của người dân nơi đây đã ngày ngày rèn giũa con người cô cả thể giác lẫn tinh thần. Hành tinh này theo cách gọi của con người là hành tinh mang số hiệu XXX910, thực chất nó có tên là Định Thổ và con người bản địa cũng không tàn ác như cô nghĩ. Lúc mới đến, cơ thể cô đã phải cố thích nghi với cái thời tiết quái đản sáng ấm, cây lá xum xuê xanh mơn, trưa cực nóng khiến lá cây cũng dần mất đi nhựa sống ban sáng, chiều gió hiu hiu thổi đi những phiến lá khô rỉ màu vàng ủa, tối lạnh đến không thể lạnh hơn, cây lá trơ trụi cằn cỗi, thậm chí đôi khi còn có tuyết rơi. Cô rất muốn biết nguyên nhân khôn nạn nào tác động mà làm một hành tinh có người sống cư

nhien lại có thời tiết khắc nghiệt đến thế. Nói người sống tất nhiên có nghĩa là sinh vật sống trên hành tinh này cũng tương tự như nhân loại ở Trái Đất. Chỉ khác mỗi vóc dáng hơi thấp bé một chút. Cũng phải thôi, với cái điều kiện sinh tồn tệ hại như vậy thì làm sao có thể phát triển bình thường được. Một ngày ở đây dài đến 36 giờ, con người ăn cơm 4 bữa một ngày, tắm ngày tối thiểu hai lần, ngủ 12 tiếng, làm việc 12 tiếng là điều bình thường. Không những thế, nơi đây có đến hai mặt trời và không có mặt trăng. Dĩ nhiên không hợp lý khi nói có mặt trời và mặt trăng được vì đây không ở trong phạm vi của hệ mặt trời mà là nằm trong một quần thể các ngôi sao và tiểu hành tinh nào đó trong vũ trụ. Sau khi nhồi nhét hết những kiến thức cơ bản nhất về nơi sẽ là nhà của mình về sau, Henry đã đưa ra một kết luận vô cùng hay ho: Định Thổ là em trai song sinh của Trái Đất a.

Cái lọ thuốc mà cô đang cầm trong tay kia là loại thuốc cô vừa sáng chế ra, có công dụng gần như tẩy não người. Nhiều người cho rằng cô bị điên khi nghĩ ra thứ thuốc đáng sợ đó. Con người thật khó hiểu. Những viên thuốc nhỏ bé mà có thể tẩy não thì quả thật đáng sợ nhưng không hẳn là việc xấu. Có ai trong đời chưa từng trải qua những khoảnh khắc bị thương đau khổ không? Có ai muốn quên đi những kí ức đớn đau đã trải qua không? Câu trả lời tất nhiên là có. Và thứ thuốc cô hằng ngày lau lức để tạo ra này là thứ họ muốn và cần.

Thử hỏi Henry cô vinh hạnh được làm con tin đến đây chỉ vì nghiên cứu y học sao? Ngớ ngẩn, con tin thì làm sao có được đãi ngộ như thế đây. Sợ dĩ cô được mang đến đây là vì họ muốn cô biến thành một cái máy lọc không khí miễn phí. Khả năng này của cô thật vi diệu mà đến cô cũng phải kinh ngạc. Cơ thể cô có khả năng “hút” khí độc trong không khí và “tiêu hóa” nó triệt để. Đây chính là máy lọc khí trong mơ của nhân loại bất kể trong thời đại nào, thời không nào bởi ở đâu cũng có máy móc, có chất thải ít nhiều và cần được xử lý. Haha, định mệnh a định mệnh, số phận cô thật không thoát ra được ba chữ “vật thí nghiệm” mà. Cứ vài ngày là cô được thỉnh đến Tổng cục Môi trường hay Trung tâm máy móc trên hành tinh này để kiểm tra, tìm hiểu cơ thể và nguyên lý hoạt động của nó rồi sau đó bắt tay chế tạo máy lọc riêng. Ngại ngừng, đã 3 năm nhưng họ cũng chỉ mới lờ mờ nắm được hết nguyên lý mà thôi. Xem ra cô khẳng định phải định cư ở đây suốt đời rồi.

Khẽ ngáp một cái vì quá mệt mỏi. Dù suốt khoảng thời gian qua cô vẫn siêng năng rèn luyện thân thể và uống thuốc bồi bổ nhưng hiệu quả chỉ có một chút, nguyên do đều quy về cái thời tiết chết tiệt này đây nên sau khi làm việc liên tục một tuần lễ thì vẫn kiệt sức. Việc duy nhất cô hài lòng là cơ thể cô vẫn phát triển rất tốt, cô đã cao thêm nhiều so với ba năm trước a. Nhanh chóng lấy lại tinh thần bằng một viên thuốc dinh dưỡng tổng hợp. Tất cả những loại thuốc hay thảo dược đều do cô tự tay mình làm trừ mấy vật dụng cần thiết trong nhà và các món ăn hằng ngày. Nhắc đến đồ ăn thì lại chạm vào nỗi đau tủi phận của cô. Haizz cái đầu linh hoạt, đôi tay nhanh nhẹn chỉ cần liên quan đến y dược thì cứ làm không được 10 phần cũng được 9 phần. Thế mà mỗi khi động tay vào nấu ăn thì y như là bà cụ lâu năm không xuống bếp. Tay chân luống cuống, nhầm hết cả gia vị, dụng cụ làm bếp không hề cũng nứt, đôi khi còn phát nổ bất thành hình nữa là. Vậy nên cô chỉ có thể dùng thức ăn chuyển nhanh qua không gian thôi. Bù lại, khả năng bình phẩm món ăn của cô lại là một cao thủ chân chính. Dường như quá bị phần trong lĩnh vực nấu ăn nên đã thôi thúc cô biến thành một nhà bình phẩm chuyên nghiệp. Ông trời cũng thật thương cô đi, đã bị vứt bỏ, giờ lại không biết xuống bếp trong khi 8 tuổi đầu mà còn chưa làm được một món ăn đơn giản nào ra hồn cả. Lần này cũng phải ngậm ngùi ăn đồ của người khác vậy.

Khẽ chạm vào chiếc đồng hồ đeo trên tay, lập tức một màn hình không gian mở ra trên không trung. Cô lướt lướt tìm kiếm một hồi và chọn hai kg trái cây đã sơ chế để lót bụng. Tuy không phải thầy tu nhưng cô hiếm khi ăn thịt cá vào buổi sáng mà chỉ ăn trái cây. 3 năm trước, ngày nào bữa ăn sáng của cô cũng đều là thịt cá ngon lành do chính tay người mẹ Vân Uyên chế biến. Cô không muốn lặp lại thói quen đó nên bắt bản thân phải quên đi không được nhớ lại nữa.

Trong chớp mắt, vật phẩm đã được giao đến. Sau khi xử lý xong con đồi của mình thì người bên Trung tâm cũng đến. Cô khẽ chạm vào chiếc đồng hồ lần nữa và sau năm giây, một bộ quần áo mới đã được cô mặc lên chỉnh tề.

Mái tóc vẫn buộc cao như trước. Chiếc váy tím trắng dài đến đầu gối mềm nhẹ bay trong gió cùng với đôi giày trắng làm cô trông thật chả khác một búp bê sở hữu siêu cấp đáng yêu, siêu cấp đẹp đẽ.

Người vừa đến chợt khựng lại nhưng cũng nhanh chóng tiến đến chào hỏi lịch sự. Ngôn ngữ ở đây khác hẳn Trái Đất. Tất cả mọi người đều sử dụng duy nhất một ngôn ngữ, chỉ trừ một số điệp viên tuyệt mật mới dùng những kí hiệu để tình báo.

Nhẹ gật đầu xem như chào hỏi, cô nhanh chóng bước theo người nọ lên một du thuyền nhỏ bay đi.

Căn nhà nho nhỏ xa dần. Khung cảnh bên dưới cũng thay đổi. Khu vực cô định cư là nơi thường dành cho nhà giàu muốn yên tĩnh mua ở. Cô cứ ngỡ mình ở đó thì phải trả tiền rất nhiều nhưng hiện thực là mỗi tháng cô phải cung cấp một lượng thuốc nhất định cho họ. Xem như là tiền nhà hàng tháng đó mà. Vừa đến đây, cô đã bắt đầu học tập nền y học mới mẻ và thường hay đi đến các Tổng bộ khoa học để học hỏi.

Hành tinh Định Thổ này có tuổi đời cũng gần bằng anh song sinh với nó Trái Đất nhưng chế độ văn hóa lại ít nhiều khác biệt. Trên hành tinh này, không có quốc gia lãnh thổ mà chỉ có khu vực phân chia. Có ba loại thành thị là thành thị quy mô lớn, trung và nhỏ. Ngoài ra còn có vài khu đất cách, khu đặc biệt, điển hình là chỗ ở của cô nga.

Phía dưới là khung cảnh đô thị rộng lớn đông đúc chẳng khác Trái Đất. Cây cối mọc khắp nơi xen kẽ vào từng khu vực, từng tòa nhà. Ở đây có không ít tháp chọc trời, xây dưới đất và cả bay trên không. Phương tiện di chuyển cũng là phi cơ, một thứ giống như xe máy được cải tiến, tàu vũ trụ mini... Hít thở không khí mát mẻ trong lành mà cô không khỏi cảm khái: cơ thể của cô cũng thật hữu dụng a, nhờ nó mà lúc nào cô cũng có khí tốt để hô hấp.

Chỉ chốc lát, du thuyền bay cũng hạ xuống trên một bãi đỗ khổng lồ. Đã đến Trung tâm rồi. Việc này cũng dần giống như việc cô chế tạo thuốc vậy. Ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà to đùng bề thế trước mặt, từng dòng người tấp nập ra vào tòa nhà vô cùng gấp gáp. Thờ dài, ở nơi đất khách quê người thì phải chấp nhận số phận thôi. Lại một ngày kiểm tra thân thể máy móc sống của cô có hoạt động tốt không bắt đầu. Đến khi nào cô mới được sống với tư cách là một con người đích thực đây. Có lẽ sẽ mãi không có ngày đó.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Gặp Gỡ

Nằm vật vã xuống giường, Henry không khỏi cười khổ. Trong mắt bao người, cô vẫn không thể được đối xử như người bình thường được. Lúc còn ở Trái Đất, vừa sinh ra đã được người người ngưỡng mộ yêu mến vì mang danh là con của hai Thánh thú y khoa. Khi phải làm con tin, cô vờ lẽ mình là một con rối. Đến đây thì cô lại hóa thành cỗ máy chuyên dụng năng suất cao cực kì có giá trị. Họ có từng nghĩ cô bây giờ chỉ là một đứa bé 8 tuổi mà thôi. Haha, trải qua nhiều chuyện như vậy, cô còn vọng tưởng người ta quyền lợi được đối xử công bằng sao. Nực cười, chỉ một tiểu oa nhi làm sao họ bận tâm tư cho được. Vì thế, chỉ khi nào cô leo lên được nơi cao nhất, một vị trí không ai với tới, lúc đó cô mới thực hiện được mong muốn của mình. Và điều kiện tiên quyết đầu tiên là cô phải nhanh chóng trở thành người đứng đầu trong giới y khoa, nên cô phải tranh thủ bất cứ thời gian để học tập a.

Mặc vào bộ đồ ngủ trong năm giây rồi ngủ ngay lập tức. Cơ thể trẻ nhỏ lại trải qua bao lần chịu sóng điện từ mở công cụ kiểm tra khiến cô thật mệt mỏi. Sáng hôm sau cô còn phải tự đi lấy giống được liệu mới về thử nghiệm nên ngủ được lúc nào hay lúc đó.

Gió thổi vù vù bên tai làm mái tóc khá dài bay tán loạn. Cảm giác mát lạnh khiến cô thật sảng khoái. Máy loại giống được liệu kia không tồi. Xem ra chuyến đi lần này của cô cũng đáng giá. Thành thạo điều khiển chiếc máy bay mini lượn vòng trên không trung một cách điêu luyện. Tính ra, cô rất có năng khiếu lái đồ chứ.

Trên màn hình điều khiển chợt xuất hiện một dãy chữ mờ ảo. Henry nhú mày, lập tức hạ cánh xuống một nơi bằng phẳng bên dưới. Có phải hay không ông trời rất ghét cô, vận số thật là đen đủi mà. Cơ thể nhỏ bé liền nhảy xuống kiểm tra các máy móc. Um, bị chặn mạch rồi. Nói đến việc sửa chữa các phương tiện cũng như máy móc thiết bị, cô cũng có tìm hiểu qua nhưng chỉ là phần râu ria mà thôi. Đánh phải nhờ đến Ivan sửa vậy. Nghĩ là làm, từ trong túi áo, cô lấy ra một chiếc túi khác (túi thần kì của bé Doraemon nga) và lôi ra một vật nhỏ. Ấn mở nút nguồn. Một chú người máy hình người tí hon được khởi động. Hẳn chính là Ivan mà cô đã nói a và cũng là chuyên viên máy móc. Nếu so với Ivan, cô chỉ là một tiểu đồ đệ mới nhập môn a. Đau khổ hơn là cái tên này làm việc rất không có trách nhiệm, nhiều khi sửa mà chỉ sửa một nửa, còn lại để cô tự thân vận động. Nhờ hần mà về ngành phát minh sửa chữa này cô hiểu thêm không ít.

Ivan hết nhìn cô rồi lại nhìn chỗ bị chặn mạch sau đó lắc lắc đầu. Không nói không rằng tiến hành tác nghiệp. Nhưng cái lắc đầu trước đó rõ ràng là đang chê cô yếu kém mà. Sao hần lại có thể đem cô ra so sánh với một người máy chuyên sửa chữa như hần được chứ. Cô chỉ mới lần mò tới nguyên lí của mấy sợi dây chằng chịt hơi hám kia thì kiến thức đâu để nói chúng lại. Thở dài, cô lại có thêm một việc cần làm trong kế hoạch học tập nữa rồi. Ivan a, đợi đó, nhanh thôi tôi sẽ cho cậu thấy việc mà tôi muốn học không gì là không học được. Mới nhập môn đã khắc khe với người ta như vậy, thật không biết hần nghĩ gì trong đầu nữa. Mấy tên siêu người máy đứng là còn phức tạp hơn con người nga.

Tranh thủ thời gian, cô xem lại mở thảo được đã được cô để trong một chiếc hộp đa dụng có thể thu to hoặc nhỏ. Sở dĩ không đưa nó vào túi không gian vì như thế có thể ảnh hưởng đến sinh trưởng sau này nên cô quyết định để ở bên ngoài luôn. Mở ra bảng tra khảo thông tin không gian, lấy tốc độ nhanh nhất đọc hết tài liệu về số được liệu này. Kéo khi bắt đầu trông lại xảy ra việc ngoài ý muốn.

Tầm 2-3 phút sau, Ivan cũng sửa xong. Hần lại nhìn cô rồi nhảy vào túi không gian. Trước đó, hần không quên quát cho cô một câu cảnh cáo: “ Cần học thêm “. Đưa tay quẹt quẹt mũi, người ta dao gần đây chỉ chuyên tâm vào nghiên cứu, thời gian đâu mà học chứ. Thật quá đáng a.

Trần định lại bản thân, Henry lại tiếp tục trở về nhà. Trung tâm giống lần này hảo xa, với tốc độ 800km/h của máy bay cô mà phải mất gần một giờ để về.

Henry liếc sơ qua đám thảo được non, cẩn thận kéo chúng bị chấn động mà bị hư tổn. Không ngờ trong khoảnh khắc cô liếc mắt, một chiếc phi thuyền bay vòng vòng như bong bóng xi hơi lao thẳng đến chỗ cô. Trong chớp mắt, cô ôm một cái hộp nhỏ không do dự nhảy xuống.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh. Chỉ nghe một tiếng nổ “ ẦM ” “ ĐỪNG ” khủng khiếp và một ngọn lửa nhanh chóng bao trùm cả hai phương tiện xấu số. Va chạm trực diện mạnh như thế, không nổ mới là lạ. Xác chúng rơi xuống đất gây chấn động lớn.

Tầm 15 phút sau, một người lùn còm cò dậy gần đó. Henry khó khăn thở từng ngụm để tránh bị thiếu oxy mà chết. Quần áo tươm tất ban đầu giờ lại tơi tả không nở nhìn. Da thịt vốn trắng nõn giờ thì nhem nhuốc. Tóc tai bù xù. Trông bộ dạng kia thật giống với những kẻ lâu ngày không tắm rửa soi gương. Khó coi và cũng khó chấp nhận.

Tự nhìn lại bản thân mình, Henry giật giật khóe miệng. Thiên a, ông không vì một lời oán trách trước đó của tôi mà trả thù chứ. Có phải hay không quá đen đi, cô vừa mới sửa xong thì lát sau lại thành một cái xác đen đui bị biến dạng trầm trọng.

Sự tức giận trào lên, là tên hỗn đản nào không có mắt hay là mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn chân, cuồng tự kỉ ngay khi đang lái mà gây ra tai họa này. Hoặc là tên nào đó chưa lấy bằng không biết dùng mà ra về điều luyện cho chiếc du thuyền lượn vèo vèo trên không nên đâm vào cô. Ngại sống quá lâu hay sao mà lại đi lái khi không biết gì. Số cô sao phải gặp loại người chán sống như vậy chứ.

Nhìn nhìn xung quanh, cái hộp thuốc cô ôm lấy đâu mất rồi. Loay hoay một hồi mới đứng dậy, quét mắt khắp nơi tìm kiếm và cuối cùng cô đã tìm được đáp án. Trên cánh cửa của chiếc máy bay là một chiếc hộp bị nứt làm ba bốn phần, có thể thấy rõ vật liệu bên trong đã hoàn toàn bị hư.

Mặt cô đen lại, khi không vô có chiếc hộp cô đang cảm làm sao lại bay đến tìm chỗ “ chết ” tự hòa thiêu mình a. Quan trọng là nó sao lại bị nứt thê thảm như vậy. Đây là một vật dụng rất tốt nga, sao cứ như đồ sứ dụng cái là vỡ thế này. Lại thấy ngay bên cạnh chiếc hộp là một thứ gì đó kì dị. Di, đừng nói nó là ám khí trong truyền thuyết a. Cũng thật khó tin đi. Đứng rồi, cô nhớ không lầm là trước khi đáp xuống thân mật với đất mẹ, có một luồng gió mạnh thổi qua. Vốn tưởng chỉ là do ảnh hưởng của dư chấn vụ nổ. Không ngờ nó chính là “ hung khí ” làm hỏng được liệu của cô. Đáng giận !

Vấn đề bức thiết bấy giờ mà cô đang diễn lên là không thấy “tên hung thủ” gây án đâu cả. Tên đó là superman sao, bỏ trốn thật nhanh.

Bất ngờ, một cành cây rơi trúng đầu cô. Henry ngẩng đầu lên. Và một hình ảnh không thể éo le hơn cô được chứng kiến hiện ra. Cho đến mãi lâu sau, cô vẫn không quên được lần đó mà cảm khái. Sơ ngộ lần này đúng là duyên phận.

Ách, chuyện đó nói sau, điều quan trọng là cái cảnh tượng buồn cười trước mặt cô là như thế nào. Một thiếu niên tầm 17-18 tuổi, quần áo rách bươm, lất phất bay loạn, tóc đen ngắn xơ xác, bộ dáng còn chật vật hơn cả cô, đang treo lơ lửng trên một cành cây cách mặt đất chừng 6-7 m, cũng đang trừng mắt nhìn cô. Khoảnh khắc hai ánh mắt chạm vào nhau, hai người chân chính kinh ngạc vì đối phương không bình thường như người bình thường (t/g: 2 anh chị có cái gì bình thường mà ý kiến ý cò hờ).

Ngạc nhiên qua đi, lửa giận lại dâng lên nhưng gương mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

”Anh vừa mới lái chiếc du thuyền kia ? “Đưa tay nhỏ chỉ chiếc du thuyền đã đi đời nhà ma lại chỉ vào người thiếu niên. Anh ta chắc chắn không tầm thường, ánh mắt rất không sạch sẽ và cũng rất khó quên. Ngăn màu màu bạc sáng lấp lánh như sao trên trời nhưng không mang vẻ thánh khiết của thần tiên mà là loại cơ trí, loạn tâm người khác.

”Nhóc con là chủ của cái máy bay đó ? “Không trả lại câu hỏi của cô nhóc chưa đến 10 tuổi ở bên dưới, thiếu niên rất tự nhiên hỏi ngược lại.

”Anh có bằng lái ? “Nhướng mày, biểu cảm cô lúc này rõ ràng chắc chắn anh ta là tên nhà giàu không có kinh nghiệm đi làm loạn a.

”Nhóc đủ tuổi lái sao ? “Vẫn lơ đãng câu hỏi, thiếu niên tự đắc đùa bỡn cô.

”Máy có vấn đề ? “Mồ nữ hỏi.

”Thiết bị bị hỏng ? “Mồ nam tiếp tục hỏi.

”Bị bệnh đột ngột ? “Mồ nữ vẫn hỏi.

”Bị kích thích quá mức ? “Mồ nam cười phụng bời đến cùng.

”Có việc gấp ? “Mồ nữ không kiên nhẫn.

”Cần làm việc quan trọng ? “Mồ nam tự đắc.

”.....” (tính lược 1000 từ)

”Anh có bị thần kinh không ?” Mồ nữ nghiêng rằng nghiêng lợi không thôi.

”Nhóc là đồng bệnh nha ! “Mồ nam ý cười đã đến mang tai

”Không nhiều lời, mau bồi thường ! “Mồ nữ điên tiết đòi quyền lợi

”Anh không còn gì để bồi thường cả, nhóc bồi thường thương tổn cho anh đi “Mồ nam vênh vác đưa yêu cầu.

”Không đùa, mau xin lỗi và bồi thường chiếc máy bay mới chất lượng cho tôi “Mồ nữ nhấn mạnh từ “mới chất lượng” hét mức có thể.

”Không công bằng, nhóc phải làm gì đó để bù đắp tinh thần bị kinh hoàng của anh chứ “Mồ nam gằn từng tiếng đáp trả

Chưa kịp phản bác, Henry đã nghe được một tiếng “Răng rắc” và “Ầm”. Một người bất hạnh rớt xuống miếng độn hơi “đom” của cô. Đúng là ác giả ác báo a. Làm điều ác mà còn chối lên chối xuống, ngoan cố như thế là đúng tội.

Chưa bao giờ cô cảm thấy bản thân mình dở hơi và biến thái như bây giờ. Đấu khẩu với một người không được bình tĩnh khiến cô cũng bị nhiễm theo. Cô nhớ mình không phải tội nhân hay người xấu xa gì nhưng sao lại bị đối xử ác độc đến vậy. Nói chuyện với cái tên đó đến đau họng mà chẳng đâu vào đâu. Ách, cổ họng hạo rất a. Tinh thần vừa động liền lấy một viên thuốc cho vào miệng.

Quay lại nhìn người vừa bị rơi tự do vẫn còn ngồi lăm lăm ở đấy chưa chịu đứng dậy. Anh ta lại nhìn cô. Một lần nữa hai người một lớn một nhỏ, một ngồi một đứng, một cười một lãnh, đấu mắt. Không ai chịu thua ai, Henry không muốn lại tốn phí thời gian nên tạm tha cho tên hỗn đản này. Quang cho anh ta một viên thuốc. Lực đạo cứ như muốn ném vỡ sọ người ta. Thật hung hãn, thiếu niên không thôi cảm thán. Bắt lấy viên thuốc rồi nuốt vào miệng. Tuy có chút dữ nhưng rất tâm lý. Cổ họng hạo cũng đang rất a. Xem ra vẫn có một mặt thiện lương.

Chốc lát, thiếu niên đứng dậy phui sạch bụi bẩn rồi lấy ra một chiếc phi cơ đời mới. Khom người đưa tay làm dáng mời gọi, Henry không khách khí leo lên. Nếu người ta đã cho lợi ích mà không chiếm thì thật hở thẹn. Ý cười trong mắt thiếu niên càng đậm. Hắn ta cũng nhanh chóng leo vào và cất cánh.

Ổn định chỗ ngồi, cô đưa mắt đánh giá mọi nơi. Dường như anh ta quả thật là một tên nhà giàu đi. Có điều.... BIẾN THÁI a. Bên trong nội thất rất sang trọng và tiện nghi. Tất cả vật dụng đều là đồ tốt nhất. Bằng con mắt tinh tường của mình, Henry dám khẳng định, anh ta siêu giàu. Nhưng cần tránh thật xa, với khả năng thị giác, cô nhìn thấy ở một nơi hẹp nhỏ trong khoang sau có khá nhiều cuốn tạp chí. Di, tạp chí ? Soi kĩ lại, hạo cảm với thiếu niên vốn ít giờ lại thành con số âm. Một cuốn tạp chí đó là XX, lại còn là loli và mấy bà cụ lớn tuổi. Kinh khủng, quá kinh khủng rồi. Ai lại cho rằng một thiếu niên lại có sở thích biến thái như thế. Nói cũng thật tội cho thiếu niên, vì cô đã không thích anh ta từ đầu, cộng với thái độ cách cư xử lạ lùng kì dị của anh ta

khiến Henry làm biếng dùng đến bộ não phân tích siêu việt của mình mà cứ như thế đổ oan cho người ta.

Anh ta đưa cô về đến tận nhà. Suốt đường đi, hai người chẳng nói gì. Haha, hai người xa lạ mới gặp gỡ thì có gì phải nhiều lời ?

” Bồi thường ?” Cô ngẩng đầu cất cao giọng non nớt đòi quyền lợi nhưng lại như một đứa trẻ làm nũng đòi quà.

” Haha trí nhớ thật tốt nhóc con “ “ “ Cầm lấy, à mà...xin lỗi ! “ Thấy cho cô một chiếc chìa khóa cùng với mấy cái chớp mắt “ tình cảm “ rồi quay đi. Anh ta lại lôi ra một chiếc phi cơ khác và rời đi. Trước đó vẫn không quên tặng Henry một nụ hôn gió ngàn vàng của hắn.

” Scarlee Ben Henry sao ? Thật đáng yêu ! Haha “ Tiếng cười văng vẳng trên không cứ vang vọng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nửa Người - Nửa Máy

Cuộc sống của Henry cứ tiếp tục trôi qua lặng lẽ. Khối lượng kiến thức chất chứa trong đầu càng lúc càng nhiều nhưng cô bé vẫn chưa muốn dừng lại.

Hôm nay là ngày 15/12/2210 theo lịch Định Thổ và cũng là sinh nhật của cô. Híp mắt hưởng thụ hương vị trái cây thanh dịu trong miệng như một cách chúc mừng đơn giản cho bản thân Henry. Nằm ngửa người trên sân thượng của ngôi nhà, từng đợt gió lạnh lèo tèo thổi qua, thách thức sự chịu đựng của con người bé nhỏ đang nằm thanh thoi trong lớp màng ngăn không gian kia. Henry ngẩng mặt lên trời. Năm nay cô đã tròn 10 tuổi rồi, lại thêm một tuổi mới, thêm nhiều việc cần phải làm. Kể từ lần sinh nhật thứ sáu, cô tự cho mình hai tiếng để hoàn toàn nghỉ ngơi, ăn trái cây xem như mừng sinh nhật vậy. Gọi là sinh nhật nhưng thật chất cũng không phải là sinh nhật. Dần dà, cô xem nó như một dịp thư giãn đầu óc và đả thông trí não chứ không phải dịp ăn mừng mình già thêm một tuổi a.

Mỗi một giây một phút, Henry đều vô cùng trân trọng. Bao nhiêu thứ kiến thức cứ được cô ào ào nhét vào đầu mà không được phản kháng. Cô điên cuồng nghiên cứu mọi thứ về con người, về sinh vật. Cô điên cuồng thực hành phân tích từng thông tin dữ liệu. Cô lao đầu vào những con số, những giả thuyết, những vấn đề trở ngại trong y học. Điên cuồng và điên cuồng. Cô quyết tâm đạt được mục tiêu của bản thân, cô tin tưởng vào điều đó vì cô tin khả năng của mình.

Một loạt hình ảnh tựa thước phim chạy chậm hiện lên trong đầu cô. Chỉ thấy trong ngôi nhà ấm áp, có một đôi vợ chồng đang háo hức mừng sinh nhật cho đứa con gái của họ. Đứa bé tầm năm tuổi, trông cực kì đáng yêu đang hồn nhiên nhận những lời chúc tốt đẹp từ ba mẹ và những món quà xinh xắn. Cô bé xoắn xuýt cả lên rồi lao vào lòng hai người âu yếm. Đôi mắt trong vắt ngây thơ ánh lên sự vui sướng cùng hạnh phúc không thôi. Ba mẹ của cô xoa nắn gương mặt búp bê trong lòng, ôm ấp bảo hộ như trân bảo. Cảnh tượng mới tuyệt nĩ ấm áp làm sao. Thế nhưng, nó lại rạch thật mạnh vào tim, vào tâm của Henry. Dù cho đã là quá khứ, khoảnh khắc giản đơn ấy vẫn là điểm yếu nhất trong con người cô dẫn cho bao lần nhớ lại nó đều khiến tim cô đau đớn khắc khoải.

Thất thần trong chốc lát, cô làm con dao rơi trúng tay mình. Con dao va chạm với cánh tay rồi rơi xuống đất. Đưa tay còn lại xoa xoa chỗ vừa va chạm ấy, không đau, không rát và cũng không có một chút máu chảy ra. Cô chỉ có một cảm giác là có thứ gì đó chạm lên da cô mà thôi. Di, thật kì lạ phải không. Chưa đâu, đó chỉ là một đặc điểm nhỏ của cô bây giờ. Nếu cô nói rằng cô có thể: tay không nâng vật nặng hơn mình vài chục lần lên, cắt không đứt, ngã không gãy, dẻo dai không xương, đôi mắt nhìn như kính hiển vi trong phạm vi 1 km và quan sát rõ trong khoảng cách hơn 2 km, tai thính đến mức nghe rõ đến từng âm thanh nhỏ nhất trong bán kính 1 km, khả năng tính toán của cô vốn đã vượt xa người thường nay lại càng không phải là con người nữa, hàng loạt các tri thức mới mẻ vẫn chưa được kích hoạt, sức bậc của đôi chân vô cùng đáng kinh đến khoảng gần 30 m cách mặt đất,... Cô đã không còn là con người chân chính nữa rồi.

--- ----- Ta là phân cách quay ngược thời gian --- -----

8 giờ ngày 15/7/2210 tại căn phòng cao nhất của Trung tâm nghiên cứu khoa học, Henry có một lời mời gặp mặt đặc biệt với một nhân vật rất quan trọng.

Ngồi chễm chệ trên chiếc ghế mềm mại của phần sân ngoài trời trên không của căn phòng, từ từ nhâm nhi ly trà trong tay, đôi mắt chớp động hưởng thụ khí trời dễ chịu vào buổi sáng.

Rốt cuộc thì cô cũng khắc chế được cái thời tiết khủng bố của hành tinh này. Sáng trưa chiều tối, mỗi buổi là mỗi cách “chế ngự” riêng. Sống ở đây quả thật cũng là cách rèn luyện cơ thể tuyệt vời với cô.

Ách, quay lại vấn đề chính. Còn 3'46 giây nữa sẽ đến giờ hẹn. Vị chủ nhà này xem ra định giương oai phủ đầu với cô đây mà. Không sao, được ngắm cảnh đẹp, dịch vụ tốt, thức ăn ngon miễn phí thì ngại gì phải chờ nĩ. Với một đứa bé 10 tuổi mà nói, đồ tốt luôn có sức hút vô hình không thể chống cự được, kể cả cô.

Không gian có chút dao động, lỗ tai Henry run nhẹ. Haha thật đúng giờ. Không cần xác nhận lại chắc chắn vị chủ nhà siêu giàu này đã đến. Tuy rằng không nghe thấy tiếng bước chân nhưng cô tin vào trực giác của mình. Tay nhỏ xòe ra không trung và một chùm linh linh (ta chém a) xuất hiện. Khỏe

môi khẽ nhếch, hương vị không tồi a.

”Thật biết hưởng thụ đi, mỗi một quả 1000 beli đấy. “Người tới chậm chạp tiến đến ngồi vào phía đối diện với Henry. Thậm chí cô còn nghe được tiếng cười khẽ thích thú của ai kia. Chế nhạo cô bất lịch sự sao ? Xi, người ta chỉ ăn vài quả mà thôi, đồ keo kiệt !

Phía đối diện, người vừa đến là một thiếu niên gần 20 tuổi, dáng dấp cao ngất, khuôn mặt như điêu khắc, mày kiếm cương liệt, mắt phượng hẹp dài, đôi ngân đồng lấp lánh sáng ngời, mi dài cong vút, mũi cao thẳng đẹp đẽ, môi mỏng tựa tiểu phi tiểu đầy tự tin. Khí chất cuồng ngạo, phiêu miêu xuất trần, không như tiên tử cũng không như tu la điện ngọc đội lốt người, mà là một loại ấn tượng có một không hai, cái cuồng ngạo không ai bì nổi, giống như sự bề nhễ khuynh nhân, sự thần nhiên bốn cột nhưng lại đầy bề thế tuyệt mỹ. Chỉ có thể hình dung thiếu niên này bằng hai từ: Hoàn hảo.

Hoàn hảo ? Henry luôn theo đuổi những thứ hoàn hảo và luôn trân trọng chúng. Đối với người hoàn mỹ trước mặt, cô vô cùng ngưỡng mộ. Nhưng sao người này lại ở đây, chẳng lẽ...

”Haha, suy đoán chuẩn xác. Nhóc con đã lớn hơn nhiều a, cảm thấy thế nào ?” Đôi mắt nồng đậm ý cười nhìn cô bé vẫn còn mãi mê ăn trái cây, đôi mắt lưu ly hoang mang lúc sáng lúc tối. Đã nhận ra hần mà còn dám bơ hần đi. Nhìn tiểu nhân nhi vô tư, hần cũng không thôi cảm thán. Di, nhóc con này là cô bé đáng yêu nhất hần từng biết, chỉ muốn nhào đến cắn một ngụm, từ từ sủng ái âu yếm. Đúng là tiểu yêu nghiệt hại nước hại dân. Bản thân tuy bề ngoài không đứng đắn nhưng cực kì khó lọt vào mắt hần đấy.

”Không tồi, có điều kiện thế này quả là hạnh phúc. “Ánh mắt trong vắt chọt lóe lên tia âm đậm rồi biến mất. Đôi mi run nhẹ. Một chút biến hóa nhỏ nhoi ấy hoàn toàn được thu vào mắt của thiếu niên.

”Anh có thể xem nó như một lời khen tặng ngưỡng mộ không nhỉ ?” Lại là giọng điệu bốn cột giống lần trước, nhưng lần này tựa hồ còn mang chút vui vẻ.

”Nó vốn là một lời khen “Cái miệng nhỏ nhắn từ đầu đến cuối luôn hoạt động với công suất tối đa. Hôm nay Henry chưa có gì trong bụng ngoài thuốc và nước cả nên ăn đặc biệt nhiều. Ngay cả lúc nói chuyện cũng cố nuốt thật nhanh để trả lời làm cô mấy lần suýt nghẹn. Tuyệt đối không được như thế, kéo bao nhiêu công sức cô bỏ ra đều hóa thành tro bụi bởi cái lí do: chết vì nghẹn, này a. “Anh đang chế giễu tôi nghèo sao ?”

”Làm gì có ý đó, nghèo cũng là một ưu điểm mà. Um... Trái cây ngon lắm ?” Vật nhỏ này ăn hào lắm, cứ như lâu lắm rồi chưa được ăn hoặc là chưa từng được nếm qua a. Ách, chẳng lẽ nhóc con đang giảm cân. Di, thời buổi này ai còn giảm cân theo cách cũ kĩ đó nữa.

(đỏ mặt cười với cách nói chuyện của hai anh chị)

Đôi lông mày giật giật, tiểu nhân nhi có cần xem hần như không khí vô hình thế không ? Nội tâm hần tan nát a.

Hồi lâu sau, Henry chợt đứng dậy xoay người tiến ra phía cửa. Một thanh âm nhỏ như muỗi kêu bật ca từ đôi môi mỏng nước vừa chấm chỉ nấp năng lượng: “Cảm ơn vì đã chiêu đãi”

Người còn lại triệt để hóa đá. Ăn xong rồi chạy ? Nhóc con định ăn quyết sao ? Hần làm người chưa bao giờ bắt mình chịu thiệt nên việc Henry bỏ chạy là không thể tha thứ.

Nhẹ nhàng đứng dậy, từng bước từng bước tiến theo bóng lưng bé nhỏ đã ra gần đến cửa. -”Scarlee Ben Henry, còn có tên khác là Ái Uyển, sinh vào 12h ngày 15/12/2200 theo lịch Trái Đất tại thành phố New York nước Mỹ sau khi mẹ Henry mang thai đến 12 tháng vì trứng độn tấn công của Định Thổ. Ba là Scarlee Ben Todd-Tiến sĩ Tây y nổi tiếng. Mẹ là Vân Uyển-Truyền nhân ưu tú nhất của Đồng được thế gia.”

Bóng lưng phía trước khựng lại, hai chân cứng ngắt. Không khí trở nên quỷ dị.

Quả nhiên theo định liệu của hần. Nhếch môi mỏng, tiếp tục trần thuật lại những thông tin của cô bé điều tra được. Nói chính xác hơn, là lai lịch của vật nhỏ hữu ích.

”Cuộc sống của Henry rất hạnh phúc. Từ nhỏ đến lớn đều được biết là một tiểu siêu thần đồng y học cả Đông y lẫn Tây y. Ngoan ngoãn, siêng năng, hoạt bát, tốt bụng, luôn luôn hỏi những câu kì quái, khả năng phân tích và ghi nhớ xuất sắc. Là người được dự đoán sau này sẽ là một nhà y học lấy lòng tương lai rực rỡ. Năm tuổi bị vứt bỏ, trở thành con tin của Trái Đất trao cho Định Thổ.”

”Anh...cuối cùng muốn gì ?” Tay nhỏ siết chặt thành quả đấm, thân hình run run, giọng nói trầm lãnh cho thấy Henry đang tức giận.”Anh điều tra tôi ?!” Không phải câu hỏi mà là lời khẳng định. Ngay từ lúc gặp anh ta, cô đã thấy không đơn giản. Một loạt dự cảm xấu nảy lên, trực giác mách bảo cô phải nhanh chóng thoát khỏi nơi này, không được dây dưa với anh ta.

Tiếng cười to vang vọng phía sau khiến ý thức cô càng thôi thúc phải mau trở về, nguy hiểm đang đến gần. Đầu đang luân chuyển thì đôi chân đã chạy nhanh nhất có thể. Căn phòng này có khóa không gian, không thể dùng các sản phẩm không gian hay phương tiện di chuyển tức thời để đến hoặc đi được.

”Chết tiệt !” Cô không nhận được chữ tục.” Anh dám tính toán tôi !” Phải, từ việc sắp xếp lí do không cần kiểm tra như thường lệ đến việc gấp gờ trao đổi kiến thức này, tất cả chỉ là một kế hoạch nhỏ nhỏ để cô nhả vào. Họ tính toán lên người cô một cách trắng trợn. Cho dù ngốc từ đi nữa đến giờ phút này cũng biết rằng bản thân bị mắc bẫy hướng chỉ là cô. Không ổn, phải ra khỏi căn phòng này ngay, nếu không, cô không biết chuyện tồi tệ nào sẽ xảy ra với cô nữa.

Một luồng gió mạnh thổi qua, một dáng người sừng sững chắn trước khóa không gian. Đáng giận ! Anh ta có thiết bị đặc chủng di chuyển trong vùng

không gian bị khóa.

” Chuẩn bị chu đáo đó, anh là chủ mưu ?” Lùi về phía sau vài bước, ngẩng mặt đối diện với kẻ địch. Gắn từng chữ mà nói.

Thiếu niên giật mình khi nhìn vào đôi tử mâu ấy. Lúc này đây, nó không còn phẳng lặng như trước, nó bây giờ phủ đầy sự tức giận căm kình khi bị lừa gạt bằng một trò vớ vẩn. Hắn có thể biết được cô bé đang nghiêng răng nghiêng lợi từng câu từng chữ mà nói. Nhóc con giận rồi !

Trên môi vẫn giữ nụ cười cuồng ngạo ban đầu, nghiêng đầu nói: “Anh không hẳn là chủ mưu. Cứ theo những gì nhóc nghĩ.”

Henry đã gần như đánh mất bình tĩnh mà cô khổ công rèn luyện. Hai tay chóng nạnh, tròng mắt liếc anh ta: “ Định Thổ có một vị thiếu niên thiên tài không ai không biết, không ai không rõ. Mới 20 tuổi đầu đã dẫn đầu bộ phận thiết kế máy móc, đầu óc tinh nhạy, tính tình kì quái không đứng đắn, và là con trai duy nhất của nhà quân sự chiến công lẫy lừng Lucas, Vincent. “

Thiếu niên vẫn cười cười đứng đó. Nhóc con quả nhiên biết hắn a, lần đầu tiên có người khen làm hắn vui vẻ đến thế. Cảm giác thật đặc biệt, kì quái ! Nhưng câu nói tiếp theo của Henry đã đập tan suy nghĩ của anh ta tức khắc

” Có điều....anh ta rất biến thái. Vincent cao quý, anh rất cuộc muốn gì ở tôi ?” Henry hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, cô sắp điên lên rồi.

” Muốn gì sao ? Anh chẳng muốn gì cả. Chỉ là....” Anh ta ngồi xồm xuống để ngang hàng với cô, giương bàn tay to lớn đến “ Nhóc quả là một vật thí nghiệm lí tưởng.” Khi đôi tay chạm lên vai cũng là lúc cô mất đi ý thức. Muốn tránh thoát nhưng sức lực không đủ nên đành buông bỏ.

Trong mơ màng, cô cảm thấy mình đang đứng trong một vùng không gian trắng xóa vô tận. Cảm giác như cơ thể bị lấy đi một thứ gì đó nhưng sau đó là sự lạnh lẽo cứng ngắt của kim loại. Cô muốn thoát ra khỏi nơi này. Cô không cho phép họ tự tiện làm gì trên thân xác của cô. Phản kháng mãi mà không thấy kết quả, cô lại lâm vào hôn mê.

Rất lâu rất lâu, cứ như cả một thế kỉ đã trôi qua, cô mê mang có được chút ý thức. Nhiệt độ của cơ thể người làm cô thấy ấm áp, thoải mái. Có kẻ nào đó đang ôm cô ! Ý nghĩ muốn vùng vẫy nhưng đôi được chỉ là những cử động yếu ớt. Bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp hờ hững “Phản kháng suốt mấy ngày vẫn chưa đủ sao, cơ thể vừa mới biến đổi, cần nghỉ ngơi đây. Trong vòng ba ngày tuyệt đối không được làm việc !” Giọng nói nhẹ nhàng nhưng tràn đầy sự uy hiếp. Cơ thể cô vừa mới biến đổi ? Chuyện gì đã xảy ra ?

” Ngủ thôi.” Anh ta đặt cô xuống giường và chỉnh nhiệt độ phù hợp, đưa tay xoa xoa má cô rồi đi. Con ngủ ập đến, cô lại ngủ li bì.

Một sinh vật nửa người-nửa máy đã ra đời.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 8.1: Âm Mưu

Cuộc sống của Henry vẫn tuân theo vòng tuần hoàn không đổi: 5h30 dậy vệ sinh cá nhân, 5h45 rèn luyện cơ thể trong phòng tập thu nhỏ, 6h45 ăn uống. Từ 7h sáng đến 9h30 tối nghiên cứu và ở mãi trong phòng thí nghiệm cùng với vô số mô hình, giả thuyết mà cô tự đặt ra. Mỗi bữa ăn cô chỉ uống thuốc dinh dưỡng mà thôi. Thành thạo lại tham gia thảo luận, nghe giảng trực tiếp với các giáo sư tiến sĩ trong các Trung tâm. Ở đây không phát triển nền y học Đông y là mấy nên cô phải tự tìm tòi tài liệu và thử cứu cánh cho cô lúc này lại là những bộ Tổng hợp tri thức- quả sinh nhật cuối cùng của cô a. Đôi khi, cô cũng dành thời gian xem qua những kiến thức về ngành kĩ thuật để có thể đối phó với tên Ivan đáng ghét kia.

Một con người, à mà lúc này nên nói là nửa người-nửa máy chứ nhỉ, luôn đắm chìm trong không gian tri thức mà bỏ dỡ những trải nghiệm đẹp đẽ, không có duyên có được những kinh nghiệm cuộc sống giản đơn nhưng đầy triết lí. Liệu một sinh vật suốt ngày sống trong lồng kính như vậy làm sao có thể đối mặt được với biết bao sóng gió cuộc đời với kho kiến thức của mình, làm sao hiểu hết được, phân biệt được, thấu hiểu được tiếng lòng cũng như mong muốn chân chính của bản thân khi chỉ biết tự nhốt mình trong khoảng không gian chật hẹp, cho rằng việc đi mọi nơi thật vô bổ và tốn thời gian, quá nhập tâm vào một vấn đề mà quên xem xét những vấn đề khác ở các khía cạnh khác nhau, những trải nghiệm mới mẻ cùng hiểu biết mới ở những vùng đất mới, sinh vật đó làm sao hiểu được, cảm nhận được. Nếu đó là gốc nguồn suy nghĩ thì qua một khoảng thời gian cái bảo tàng vô giá ấy sẽ dần bị xói mòn, không thực tế và sai lệch. Vậy thử hỏi, việc tự học chỉ ở một mặt của con đường thành công, chỉ mãi mê nghiên cứu và phân tích, có thể đi đến cuối con đường hay không ?

Với những gì đang và sẽ làm, những suy nghĩ của Henry lúc này sẽ làm cô trải qua muôn vạn cay đắng ngày sau. Phải vượt qua bao trở ngại, cô mới hiểu được nguyên tắc này. Ách, dù sao lúc này cô chỉ mới hơn 10 tuổi, có chừng chặc như thế nào cũng không thể tự mình ngộ ra được. Thành công là phần thưởng cho sự thông minh cùng phần đầu vượt qua giới hạn của bản thân mới đạt thành.

Thành công sao, cô nhất định làm được !

Vincent, cái tên đứng đầu trong danh sách đen mới lập của cô. Thiên tài kĩ thuật sao. Dù cho có là Thiên tài vạn năng đi nữa, cô cũng sẽ trả đũa. Ít nhất, phải bắt anh ta giam vào phòng xung điện, chà đạp mặt anh ta, vẽ thật nhiều vòng tròn lên đó, cho anh ta uống thuốc kích thích mà không được thỏa mãn, bắt anh ta làm người hầu cho cô suốt đời. Cái tên này, cô nhớ kĩ ! (10 tuổi mà ác quá tý tỳ a !). Kể từ lúc đó đến giờ, cô vẫn chưa gặp lại Vincent.

Hừ hừ, rõ ràng là đang trốn mà. Tỷ tỷ trả thù, mười năm chưa muộn.

Cách một tuần lễ, cô vẫn được thỉnh lên Trung tâm kiểm tra. Nhưng, cô cảm thấy cơ thể có gì đó rất kì lạ. Có lẽ là ảo giác đi.

Một khoảng thời gian sau, Lucas đến tìm cô và muốn cô tham gia huấn luyện để thích nghi với cơ thể mới này. Từ khi đến hành tinh mới, Lucas thỉnh thoảng vẫn đến thăm, hỏi han nhắc nhở cô. Đối xử với cô rất tử tế (tỷ bị lừa mất rồi huhu).

Đối với cô mà nói, cơ thể nửa người-nửa máy này có cũng được mà không có cũng được. Nhưng cô vẫn không thích nó. Và càng không thích bị người ta xem như một vật vô tri mà sắp xếp, tự ý làm bừa trên thân thể cô. Mặc dù Lucas đối với cô rất tốt, nhưng việc làm của con trai hần, hần sẽ không biết sao. Có khi còn là chủ mưu nữa chứ. Rốt cuộc thì cái cơ thể khác người của cô là món hàng giá trị mà người khác lúc nào cũng muốn tiêu khiển không chê. Không quan tâm là cách cô sống sót qua từng ngày. Họ muốn làm gì thì mặc họ, miễn là không động đến mấu chốt của cô là ổn. Cho dù cô muốn chống trả, nhưng cô không có khả năng để làm điều đó. Sẽ có một ngày, cô thoát khỏi cuộc sống bây giờ và tự mình tạo nên mọi thứ.

Cô đương nhiên nhận lời tham gia khóa huấn luyện chưa biết thời hạn mà Lucas đề ra. Lịch làm việc của cô càng thêm dày đặc nữa rồi. Tri thức tất nhiên với cô là quan trọng nhất, nhưng điều kiện trước tiên là phải có sức khỏe tốt để tiếp thu tri thức.

Cô bắt đầu khóa huấn luyện ngay khi vừa qua năm mới. Để thuận tiện, cô chuyển đến ở trong một chung cư chuyên dụng cho các đặc vụ chuyên nghiệp.

Khóa huấn luyện của Henry gồm ba chuyên mục chính: thể lực, cách chiến đấu tự vệ, phân tích tình huống và lập kế hoạch chống trả.

Nghe như đơn giản nhưng thật chất là cả một quá trình. Cô có cảm giác bản thân đang bị lấy ra so sánh với các đặc vụ và mục tiêu là phải đạt chuẩn đặc vụ cao cấp a. Di, tiêu chuẩn cũng thật quá cao đi.

Tháng đầu tiên, cô đứng cuối cùng trong số những đặc công sơ cấp. Kết quả này có lẽ là do cô trốn đi nghiên cứu đây mà.

Tháng thứ hai, thứ ba, cô vẫn đứng hạng chót. Tệ hại a. Nhưng vấn đề là nếu cô vẫn đứng hạng chót tiếp tục, cô sẽ bị phạt sống cuộc sống viễn cổ trong một tuần. Cô không muốn, không muốn đâu. Biết rằng lịch sử là thứ đáng trân trọng nhưng việc sống cuộc sống mình trần như nhộng suốt ngày như vậy. Cô không chấp nhận được. Dù có ăn lông ở lỗ đối với cô chả hề gì, nhưng cả người khỏa thân.... Đáng sợ !

Huấn luyện thì làm sao, cô sẽ hoàn thành thật tốt !

Năm 11 tuổi, liên tiếp đứng ở vị trí trung cấp trong khóa

Năm 12 tuổi, đứng đầu lĩnh vực phân tích.

Năm 13 tuổi, đứng đầu cách tác chiến, tự vệ

Năm 14 tuổi, hoàn thành toàn bộ khóa huấn luyện với thành tích gần như hoàn hảo nếu không có mấy tháng trốn học chót bâng kia. Lập nên kỉ lục mới của giới đặc vụ chuyên nghiệp.

Cơ thể cô bây giờ một trời một vực với bốn năm trước. Tất cả các hoạt động qua đợt luyện tập bằng chân tay tự thân vận động đều phát huy hết những ưu điểm vốn có, kể cả những phụ kiện gắn trên người.

Họ biến đổi cô thành nửa người-nửa máy với các thiết bị siêu vi chất lượng tốt nhất, bộ não với 1/3 là máy móc hoạt động linh hoạt cùng một bộ phận hoạt động theo nguyên lí kì lạ, qua một thời gian nhất định sẽ tự tuông ra một mớ kiến thức kĩ thuật theo mức độ tăng dần, tay phải cùng chân phải là máy, khung xương các chỗ cũng được cải tạo lại cứng cáp vô cùng. Mắt bên phải của cô, mỗi khi kích hoạt sẽ trở nên máy hóa tự phân tích mọi vật theo hình thể khối, theo những đường thẳng trừu tượng. Đôi khi, cô không biết bản thân mình có còn theo điều khiển của cô hay không. Trải qua hơn bốn năm, phần máy móc ấy dần dần hòa vào da thịt. Chấp nhận thôi, cô là một sinh vật khác thường.

Bảng thành tích của cô không chỉ có thế. Cô làm sao có thể chấp nhận bản thân suýt rơi hăm vào trảm luân trong đôi ngân mâu của Vincent. Tự thân cô là một thánh thủ thời miên mà không ai biết cả. Chỉ cần cô muốn, những vị đặc vụ siêu cấp kia cũng thoát không được.

Việc cô cần làm bây giờ là củng cố lại mọi thứ và chuẩn bị cho chuyến đi sắp đến. Lucas vừa mới thông báo, cô sẽ được đi du học ở Trái Đất vào năm sau. Du học sao ? Trớ trêu a trớ trêu, nơi đặt mằm móng, dẫn hướng cô đến với y được giờ lại là nơi cô đi học tập, đi du học. Haha, đời người xoay chuyển bất theo lẽ thường đi.

--- -----Ta là đường phân cách tranh luận a-----

Tại một văn phòng lớn, nơi tập trung rất nhiều giáo sư, những nhà nghiên cứu tài năng, đang chìm đắm vào bầu không khí căng thẳng âm trầm.

” Ông nghĩ đó là phương pháp hữu ích à ? Nếu thế thì mong ông xem lại kiến thức của bản thân đi. Đừng tưởng tôi không biết ông đang vụ lợi trong chuyện này. Ông tưởng là việc nhích vết khâu lên không gây ảnh hưởng gì đi . “ Mọi người càng cúi đầu xuống thấp hơn giống như hổ thẹn. Họ sợ cái khí thế kinh khủng này, áp đảo tuyệt đối, không thể chối cãi. Và cái người bị chỉ trích kia giờ đang run rẩy không yên, tuyệt chẳng dám ngẩng đầu.

” Ngu ngốc ! Đây là bản chi tiết quá trình đầu tiên, tự mà làm lấy !” Ra lệnh dứt khoát, cường thế. Âm thanh cao ngạo, tự tin mười phần. Đây là nhân vật khủng bố mới trong giới y học, và lệnh của người đó phải tuân thủ bất phản kháng. Vì những việc được người đó phân phó, lệnh người đó ra, những lời lẽ khó nghe nhưng luôn luôn chính xác, tuyệt mẽ.

Đó là thiếu nữ con tin của Trái Đất-Henry thánh thủ.

Ngưỡng mộ, sùng bái, kính trọng, ghen ghét, hận thù... Là cảm xúc hỗn độn của mọi người tại đây. Sùng kính vì tài năng. Ghen ghét vì không bằng người, bị chỉ trích địch danh. Gây nên những cuộc tranh luận nảy lửa trong giới và cả dư luận. Có một người như thế và người đó chỉ là một thiếu nữ 15 tuổi kiêu ngạo vì tài bản của mình.

Kết thúc buổi họp đầy sóng gió, Henry cảm thấy phiền phức vô cùng. Máy lão đầu kia cứ mè nheo mãi một vấn đề, không chịu nhìn ra khuyết điểm trong phương pháp phẫu thuật để lập trình.

Cử động thư giãn cơ thể. Đã đến ngày cô được trở về nơi mình sinh ra-Trái Đất rồi. Mấy năm qua, cô rất muốn biết trình độ kỹ thuật ở đây đã tiến đến bậc nào, muốn biết bản lĩnh của mình sẽ vượt lên bao nhiêu trong hoàn cảnh ấy, muốn biết nó đã đủ để trở thành địch thủ hay cộng tác với Todd và Uyên Uyên hay chưa. Cô mãi mãi mong chờ.

”Tôi đã trở lại, Trái Đất” Tiếng động cơ khởi động vận chuyển nhiên liệu cho cuộc hành trình. Cuối cùng cô cũng quay lại. Chuyến hành trình trở về “quê hương” khởi hành !

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chí Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 8.2

Hành trình đi Trái Đất gồm 78 thành viên: Lucas, cô, 2 chuyên viên y học khác, 10 kỹ sư máy móc và 64 thành viên đặc vụ cao cấp chuyên bảo vệ cận thân. Từ Định Thổ muốn đến Trái Đất mất khoảng hơn 3 tháng. Henry rảnh rỗi lại củng cố một số từ ngữ chuyên khoa dùng ở Trái Đất cho mình và vẫn mãi mê tìm ý tưởng thuốc mới.

Sau khi hoàn thành đợt huấn luyện bốn năm, các đặc vụ đều nhìn cô với một đôi mắt khác thường. Cô biết họ luôn quan sát cô mọi lúc cũng biết họ không tin cô là người lập nên kỷ lục mới trong giới chuyên huấn. Người ta chỉ muốn nhanh chóng dứt chuỗi ngày mệt mỏi xương cốt đó thôi nên người ta mới nỗ lực hết mình. Muốn ý kiến thì đi nói với đội trưởng hay người phụ trách ấy, sao lại nhìn cô với ánh mắt nóng nhiệt đó.

--- ----- ----Ta là đường phân cách thời gian----- ----- ----

Năm 2215 ở Trái Đất, cuộc sống của con người vẫn diễn ra tấp nập như thường. Dòng người di chuyển qua lại không ngừng. Bầu trời đầy rẫy các phương tiện bay trên không làm khuất đi ánh Mặt Trời ấm áp. Chim chóc riu rít khắp nơi. Diện tích được cây xanh bao phủ nhiều hơn trước. Công nghệ kỹ thuật cũng phát triển không ít.

Nhẹ nhảm nhấp thức uống trong tay. Hương vị thanh ngọt còn vương nơi đầu lưỡi chứng tỏ đây là một thức uống không tồi.

Trên một căn phòng có màng bảo hộ làm bằng chất liệu trong suốt cực bền cực nhẹ, cô gái tầm 14-15 tuổi mặc áo thun ngắn trễ vai màu trắng và chân váy xoè ngắn màu tím đậm ngồi bất chéo ung dung. Trước mặt thiếu nữ là màn hình không gian đang ở chế độ kết nối.

Bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn khẽ chạm lên màn hình. Đăng nhập thành viên: SBH2200. Mã xác nhận: TE14092000. Mật khẩu: 15122200. Đang kiểm định... Đăng nhập thành công.

Cô gái lác lác ly nước, tay kia mở kết nối trực tuyến vào cuộc tranh luận đang diễn ra ngay bây giờ tại Liên Minh với gần 100 học viên kỳ cựu. Nếu không thể đến tham gia thì các thành viên có thể thảo luận qua mạng. Im lặng lắng nghe từng ý kiến phát biểu của các học viên, cuộc bàn tán đang vô cùng sôi nổi. Khóe miệng của thiếu nữ kéo lên, tâm tình khá tốt đi.

”Nếu cắt đi 10 sợi notron ở bán não phải và cải tạo nuôi cấy ở bên ngoài theo như quý vị nói thì quá mất thời gian. Cái cần làm là tìm ra một phương pháp mới, nhanh, hiệu quả.” Giọng nói một cô gái vang lên cắt đứt cuộc tranh luận nảy lửa.

”Cô là thành viên mới ? Ý cô là như thế nào ? Cắt 10 sợi notron rồi nuôi cấy chẳng phải rất tốt sao.” Ngay lập tức, một nam học viên trẻ tuổi lộ vẻ xem thường vênh vào lên tiếng:”Cô không học thuyết Notron và định luật FT à, chưa hiểu thì làm ơn đừng ra vẻ.” (tất cả mấy cái liên quan đến y học đều là chém cho mất thôi nga)

Nhiều người cũng đồng tình với lời nói của nam học viên đó. Chỉ là một thành viên mới gia nhập mà đã không biết điều thế này, cần được dạy dỗ.

”Phương pháp này là kết quả chúng tôi thảo luận thông qua đương nhiên rất hiệu quả lại dễ dàng cho các lập trình viên nữa. Cô thử nói biện pháp của cô xem.”

”Đúng đúng, có giỏi thì nói đi, đừng giờ thói hung hăng càn quấy.”

”Nghĩ đây là nơi nào mà cô có thể nói bằng cái giọng điệu mỉa mai đó. Ít nhất cũng phải tôn trọng người trên chứ.”

”Sao lại không phản bác, biết sai rồi à.”

“.....”

Mọi người thay nhau phụ họa. Tất cả đều nghĩ người mới này thiếu lễ giáo và quá xem thường người khác. Hừ, định ma cũ ăn hiếp ma mới sao ? Đừng hòng !

”Nói xong chưa ?” Mân hình chỉ hiển thị bóng lưng một thiếu nữ mà không thấy mặt. Giọng nói đậm sự lười biếng cùng chán nản. Một bóng lưng kiêu diễm thôi cũng đủ để hình dung người này điễm đến bậc nào.

Mọi người triệt để ngó ra, không gian im phăng phắc trái hẳn với 1 phút trước. Giọng nói thật dễ nghe nhưng lại mang tính chế giễu vô hình. Chế giễu ? Cô ta dám khinh miệt bọn họ. Nên biết rằng bọn họ ở đây đều là những tài năng trẻ tuổi kinh người, và lại còn đã là học viên vài năm. Cha mẹ và gia đình của họ hầu như đều thuộc tầng lớp trí thức và giàu có nhất, quyền lực nhất. Cô ta có cái gì có thể so sánh với họ đi ? Nhà giàu mới nổi sao ? Là nghệ con mà dám lên mặt với thân phận cao quý như họ à ? Nằm mơ đi.

Trong khi tâm trí của họ luân chuyển muôn vàn thì giọng nói lười biếng trong trẻo đó một lần nữa vang lên:

”Nghe cho rõ đây, phương pháp tốt nhất là cắt và nối sợi notron thứ 2 qua thứ 4, thứ 5 cho thứ 7, sau đó lại rồi lại nối sợi 1 qua sợi 10, các sợi còn lại không thay đổi.”

Từ trong suy nghĩ bừng tỉnh, ai ai cũng tròn mắt há hốc mồm vì nghĩ mình nghe nhầm.

”Cô điên rồi, làm sao có thể thực hiện được.” Nam học viên ban đầu lại chống trả đầu tiên.

”Làm sao có thể thực hiện được ? Anh là học viên năm mấy rồi, đã có bằng C chưa ?” Không màng đến điệu bộ khinh thường của anh ta, cô gái thần nhiên ăn vài chum linh linh được chuẩn bị sẵn.

”Năm thứ ba, bằng C tất nhiên có. Cô...cô có ý gì ?” Nam học viên tự hào trả lời, hẳn mới có 17 tuổi đã là học viên bằng C rồi, mấy ai có thể chứ.

”Bằng C sao...” Giọng nói có ý kéo dài ra thể hiện sự ngạc nhiên của cô gái “Anh đã học qua cấy ghép siêu sợi đi ? “

”Vô nghĩa, nếu không học thì làm sao có bằng C được ?” Sự thiếu kiên nhẫn trên mặt nam học viên ngày càng rõ, cô ta đang đánh trống lảng kiểu gì thế.

”Hừ, vậy anh nói cho tôi nghe, việc cắt và ghép nối notron là có thể phẫu thuật thực hiện hay không ?” Giọng nói chất vấn cường thế rõ ràng của cô gái làm những người ở đây sững sờ.

Kể cả nam học viên vừa rồi mạnh miệng giờ đã lấp bắp nói không nên lời. Bọn họ đều biết việc cấy, ghép, nối này không phải không thể, nhưng cần kỹ thuật cùng sự phối hợp rất cao. Ngoài ra, những sợi notron đặc biệt này tùy tiện động nối ghép chúng với nhau, sẽ tạo nên một loạt các biến đổi. Cô ta hoàn toàn đánh trúng nhược điểm của tất cả mọi người. Kỹ thuật tiên tiến thì đã sao, nếu không được lập trình cài đặt trước các bước thực hiện của y học thì đều trở nên vô dụng.

”Các vị đều là người tài năng. Ất hẳn hiểu phương pháp của tôi rõ ràng hợp lý. Vậy hà có gì không làm ?”

”Nhưng...” Lời còn chưa nói hết, uy áp vô hình đột nhiên ập đến, âm thanh mạnh mẽ cứng rắn lại cất lên

”Đừng nói với tôi các vị không thể. Cắt, nối, ghép. Ba quy trình đều có thể làm. Nếu đã có thể thì sao lại không thực hiện. Với suy nghĩ và tác phong như vậy thì thế nào tạo ra bước tiến mới ?”

Im lặng tuyệt đối...

”Chuẩn bị cho tốt, tôi sẽ tham gia.” Dứt lời, mân hình lập tức tối đen. Thành viên cài chế độ bảo mật.

”Cô ta là...SBH2200” Ai đó nhỏ giọng lầm bầm. Nhưng trong không gian đến cả tiếng kim rơi cũng nghe rõ ràng lại trở nên lớn vô cùng. Cô gái vừa nghị luận cùng họ là học viên bí ẩn xuất hiện cách đây ba tháng đã gây nên trong giới hàng chục cuộc họp lớn nhỏ. Thành viên SBH2200 - Thánh thủ SBH !

Chạm nhẹ lên không trung, ngắt kết nối. Thật mệt ! Giaso huấn mấy kẻ nhát gan thế này thật tốn hao năng lượng của cô. Thánh thủ SBH ? Tên nghe cũng hay đấy.

Người mà bọn chuyên viên, học viên, giới truyền thông đang nhắc đến suốt ba tháng nay là cô - Henry. Cô đến Trái Đất được hơn ba tháng và bây giờ là mùa hạ. Mà có lẽ, cái “nóng” cô tạo ra cho những lão đầu ở đây còn nóng hơn cái nắng của mùa hè nữa.

Một ngày 24h, ngủ 8 tiếng, ăn 3 bữa, làm việc 8 tiếng, một năm bốn mùa. Có Mặt Trời vào ban ngày và Mặt Trăng vào ban đêm. Đã mười năm rồi cô chưa sống trong thời tiết như quen thuộc này. Mười năm trước, cô là con dân của Trái Đất. Mười năm sau, cô là vị khách ngoài hành tinh. Vậy mười năm tới, cô sẽ có thân phận gì đây.

Lần nữa mở thiết bị định vị kiểm soát các cuộc họp, Henry cần lên kế hoạch đánh bắt ngờ thêm vài lần nữa mới có thể lộ mặt. A, có hai nhân viên cấp cao đang ở phòng thứ 37 cách phòng 27 của cô chừng 300m phía trước. Có nên qua chào hỏi hai vị đồng nghiệp không nhỉ ?

Trước hết nên xác định đây là hai vị nào đã. Kích thích mắt phải xuyên qua lớp màng bảo vệ trong suốt cấp bốn, cô trừng lớn mắt. Đôi tình nhân này là ai ?

Đây là duyên phận hay là sắp đặt. Hẳn là sắp đặt đi. Cô nhìn thấy người đàn ông tuổi chừng 40 và người phụ nữ gần 40 vẫn còn rất xinh đẹp. Họ đang mãi mê thảo luận về cuộc họp sắp đến mà không phát giác có người đang nhìn trộm. Tiến sĩ Scarlee và Vân Uyên thánh thủ. Tuy trước khi đến đây, cô đã dự đoán trước tình cảnh gặp gỡ với hai người đã từng là ba mẹ mình nhưng giờ cả cơ thể họ đều đã cứng đờ, đôi mắt nhìn chằm chằm đôi vợ chồng kia. Làm sao bây giờ ?

“Ba ngày sau con hãy đến dự buổi họp tại Liên minh.” Giọng nói của Lucas làm cô thoáng giật mình. Lại ngẩng lên nhìn hai người trong phòng thứ 37, họ đang nói về cô.

“Chúng ta không có gen thích hợp, anh định xử lý thế nào ?”

“Phiên phức rồi đây, nếu có tiểu Ái Uyên thì tốt rồi.”

Tìm cô đập nhanh hơn, một tia ánh sáng yhy vọng le lói trong đôi mắt chứa đầy tình quang. Họ nhớ cô !

“Um, lúc trước gen của Tiểu Ái Uyên là tốt nhất, còn có thể lấy để thử nghiệm”

“Cơ thể nó luôn rất tuyệt vời, thử mọi loại thuốc vẫn không sao, chúng ta sử dụng thoải mái như vậy mà giờ lại không còn để dùng, đáng tiếc.”

“Ba mẹ đang ở đâu vậy ?” Giọng nói non nớt cắt đứt suy nghĩ của ba người. Henry thấy rõ màn hình không gian trong phòng số 37 hiện lên một bé gái và một bé trai tầm 7-8 tuổi. Chẳng lẽ, đó là em gái và em trai của nàng sao ?

“Ba mẹ đang bận việc, con và Jordan nhớ ăn uống đầy, đừng mê chơi mà không ăn gì.” Giọng nói tràn đầy sùng nịch của người đàn ông nhìn hai đứa bé mỉm cười âu yếm.

“Con sẽ nhắc chị, ba mẹ yên tâm.” Cậu bé liếc xéo người chị thứ hai của mình. Bộ dáng chắc nịch như ông cụ non.

“Chúng con đi ăn đây, ba mẹ nhớ mua quà về đây nhé.” Tiếng cười trong trẻo hạnh phúc của cô bé làm ba người còn lại trong gia đình càng vui vẻ. Còn cô mỉm cười chua xót. Henry à Henry, hy vọng gì nữa chứ. Cô tự giễu không thôi. Gia đình ấy chẳng có chỗ để cô chen chân vào. Cô chỉ là một vật thí nghiệm tốt nhất hữu dụng của hai đại thánh thủ thôi, sao lại sánh bằng con cái của họ.

Một giọt nước mắt lăn xuống má, mùi vị mặn mặn. Cô không thích bản thân chật vật yếu đuối như bây giờ. Cô không muốn ai thương hại.

Hít thật sâu ổn định tâm tình. Bất bản thân thôi run rẩy và yếu đuối. Từ giờ, cô chỉ có thể quyết liệt, không bị dao động. Và đây có lẽ là lần cuối cùng cô rơi lệ...

Tính toán tiền xong, cô lập tức rời đi. Đôi mắt mông lung nhìn khoảng không trước mắt...

Nếu cô ở lại thêm một chút nữa thôi. Chắc hẳn, nỗi đau ấy trong cô sẽ được xoa dịu đi biết nhường nào.

Chỉ thấy người đàn ông trong phòng số 37 nắm chặt nắm đấm, môi cắn chặt, dõi theo hướng chiếc phi cơ vừa bay đi từ phòng số 27. Lần thứ hai, họ tự tay đẩy con gái của họ đi xa. Nỗi đau thấu tâm can của bậc làm ba mẹ cũng chẳng kém gì con, Henry..... Mãn kịch thống khổ này, đến đây phải kết thúc thôi.

Con thù chúng ta cũng được, hận cũng được nhưng đừng tự hành hạ bản thân. Con hãy sống thật tốt. Hay con chọn cách đó để trả thù chúng ta. Quyết định năm ấy, là đúng hay sai ?

--- -----Ta là phân cách vượt thời gian-----

Trái Đất năm 2217, danh sách năm vị y sĩ đứng đầu thế giới:

“Scarlee Ben Todd”

“Vân Uyên”

“...”

“SBH2200”

Ngồi nghỉ mát trên chiếc du thuyền sang trọng, Henry nhắm mắt lắng nghe thông báo của Liên Minh. Từ lần lộ diện hai năm trước, cô đã leo lên từng bước để chạm đến độ cao vinh quang này.

Cô đang trong chuyến đi Tổng bộ sau khóa học tự do khắp thế giới. Mọi việc vẫn rất bình thường. Bỗng một loại dự cảm xấu trào lên. Bật dậy, chạy ra bên ngoài. Phía trước là Tổng bộ. Bao quanh nó là lớp bảo vệ cô chưa từng thấy nhưng chắc chắn nó rất mạnh. Và có một đầu súng 108 khổng lồ đang hướng về phía cô.

”ĐỪNG”

Đây là vũ khí tối tân nhất của Trái Đất, cho dù có lấy phương tiện di chuyển hay cánh cửa không gian cũng không thoát được.

Rất nhiều mảnh vụn của du thuyền rơi xuống, tất cả đều bị hủy hoại.

Xác định “SBH2200 người duy nhất trên tàu đã mất tích. Trang sử huy hoàng của thiên tài y học trẻ tuổi nhất đã chấm hết.”

Tại một nơi nào đó gần khu vực bị tấn công, một bóng người đang vạch những mảnh vụn của chiếc phi cơ bị cháy đen.

”Vẫn còn một hơi thở, cháu thật làm chú bất khả tư dĩ đấy, Henry.”

--- ----- Ta là phân cách không gian --- -----

Đầu thật đau, tứ chi không thể động đậy. Cơ thể cô lần thứ hai bị cải tạo.

Thân thể cô hồi phục rất nhanh, cứ một tháng vẫn phải kiểm tra. Nhắc đến kiểm tra, bọn kỹ thuật viên tự hợc là giỏi ấy đã bao năm mà vẫn chưa hoàn thiện được loại máy lọc đó nữa. Chẳng phải còn có tên thiên tài Vincent sao, anh ta không tham gia dự án béo bở này à.

Sau khi thoát hiểm ở Trái Đất, cô lập tức trở về Định Thổ.

Định Thổ muốn khai thác các tiểu hành tinh xung quanh và vì lí do thể trạng, cô được chọn làm “sứ giả” cho công tác này. Con tin vẫn là con tin. Henry chỉ vừa khỏe lại đã được thỉnh đi. Xem như một loại huấn luyện thể chất đi. Cô cũng muốn tìm hiểu nền văn minh của những hành tinh ấy. Nếu có thể trau dồi thêm những kiến thức y học đó cộng với kho tàng vốn có, cô tin chắc bản thân sẽ đạt đến tầm cao mà bất kì ai cũng phải ngước nhìn !

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Đích Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 9: Đào Tẩu - Xuyên Qua

”Báo cáo, đã chuyển hết lượng nguyên liệu cần vào khoang chứa, có thể khởi hành.” Trong một phòng điều khiển rộng rãi của con tàu vũ trụ khổng lồ, một cô gái với ly rượu sáng sủa lười biếng lắng nghe cấp dưới báo cáo.

”Kiểm tra lại các thiết bị ở khoang nhiên liệu và máy móc, 15 phút sau khởi hành.” Chậm rì rì mở miệng ra lệnh. Bình thường, cô rất lười nói chuyện với người khác, trừ những lúc phải ra lệnh như thế này. Giọng nói đầy phần ma mị, ba phần thờ ơ làm người phụ trách cấp dưới si mòng. Nhưng rất nhanh, hắn đã lấy lại được thái độ bình tĩnh trước đó. Không vì định lực lực của hắn tốt mà là dù ít dù nhiều, hắn cũng từng nghe qua giọng nói ấy nên dần cũng có chút thích ứng.

”Đã rõ.” Trả lời dứt khoát rồi lập tức ngắt kết nối. Người này cũng có chút tiền đồ đấy.

Đây là lần làm sứ giả thứ 12 của cô trong ba năm qua. Chào hỏi, hiệp nghị, thương thảo,... Với hơn 12 hành tinh, gặp qua hơn 100 chủng loại sinh vật dị nhân, tiếp xúc với hơn 20 nền văn minh khác nhau đã giúp Henry mở mang thêm một lượng tri thức mới mẻ.

Cuối cùng bọn họ cũng buông tha cho cô. Tiếng động cơ vận hành rồi chớp nhoáng lao vào khoảng không vô tận.

Tàu vũ trụ vận chuyển rốt cuộc cũng hạ cánh sau 15 ngày lênh đênh trong không gian. Cửa mở ra, một cô gái chậm chậm bước ra đứng trên đĩa bay mini đáp xuống. Thiếu nữ cao gần 1,8m. Vóc người nhấp nhô quyến rũ. Làn da trắng mịn như bạch ngọc, dưới ánh nắng càng thêm phần trong suốt xinh đẹp. Cứ như chỉ cần véo một cái liền có thể nặn ra nước vậy. Mái tóc dài đến vai màu bạc (vì nữ chính đã trị hết bệnh do virus lúc nhỏ gây ra nên màu tóc thay đổi) mượt mà óng ánh bay tán lạn như những vũ cơ thướt tha uyển chuyển hiền vũ. Gương mặt tinh xảo ma mị. Mây như tranh vẽ, thanh mảnh uốn lượn với độ cong hoàn hảo vừa toát lên sự anh khí hiếm có của nam nhân, vừa thể hiện nét thanh nhã dịu dàng của nữ nhân. Đôi mắt màu phẳng lặng trong vắt làm người ta mê muội. Cánh mũi cao đứng chuẩn nằm bên trên đôi môi hồng nhuận ướt át động lòng người. Sau khi cởi bỏ bộ quần áo không gian thông dụng là chiếc áo sơ mi kẻ dọc đỏ trắng được buộc lại ở eo để lộ vòng eo nhỏ nhắn tinh tế và chiếc quần bó sát - loại trang phục phổ biến ở Trái Đất. Chân đi giày đen. Cả người được bao phủ bởi khí chất mị hoặc mà thanh dịu. Cả hai thật quá đối lập nhưng lại làm ở trên người cô gái cảm thấy hòa hợp vô cùng.

Chân vừa chạm đất, Henry đã bước nhanh tiến lại đứng trước mặt Lucas: “Báo cáo, Ben Henry và 520 thành viên đã hoàn thành nhiệm vụ thứ 12. Thừa hết.” Âm thanh nghe không ra cảm xúc làm mọi người hoàn hồn trong cơn cuồng si sắc niệm.

Lucas chăm chăm nhìn cô từ khi cô vừa xuất hiện. Khuôn mặt thoáng qua nét nghiền ngẫm, thâm trầm.

”Tốt lắm, cháu nên nghỉ ngơi thôi.” Bàn tay to của Lucas vươn ra vỗ vỗ vai cô. Con choáng ập đến. Trước khi hôn mê, cô nhìn thấy rõ trong mắt Lucas hiện lên một tia thương tiếc. Cầm phần, bắt lực, cô ngã vào lòng ngực người đàn ông đó vì cô biết ngày này sớm muộn cũng tới. “Chú xin lỗi cháu rất

hiều.”

Thật mệt mỏi ! Henry không biết mình đã hôn mê bao lâu và cô nghĩ mình chẳng bao giờ tỉnh lại được nữa. Muốn mở mắt ra nhưng cũng vô lực. Cô cảm nhận rõ có hơn 200 sợi dây đang kết nối và hàng chục máy đo cứ quét đi quét lại trên người.

Họ muốn biến cô chính thức trở thành máy chủ điều khiển hệ thống lọc khí sao ? Cuối cùng cũng đánh chủ ý lên người cô. Cứ nghĩ rằng bọn kỹ thuật viên đó sẽ nghiên cứu nhưng không ngờ họ lại thiếu kiên nhẫn như thế. Đúng vậy, chỉ có phương pháp sử dụng cơ thể cô để điều khiển mới đạt được hiệu quả cao nhất ngoại trừ họ có khả năng chế tạo được cỗ máy bản sao của cô.

Cả người chấn động mạnh, áp lực dồn nén lúc cao lúc thấp, các cơ và mạch máu co rút dữ dội. Sự ảnh hưởng của hệ thống khiến cô suýt chịu không nổi. Lucas, tôi nghĩ rằng chú sẽ cho tôi thêm thời gian vẫy vùng nhưng chú lại hỏi hã muốn lợi dụng ngay khi tôi vừa trở nên hoàn thiện lúc y học vươn cao, cơ thể đạt trạng thái hoàn thiện nhất để tăng xác suất thành công.

Muốn chết không được, muốn sống không xong. Cô chỉ muốn sau khi đạt đến đỉnh cao sẽ tự kết liễu đời mình bởi cô không muốn họ động đến thân thể nhưng họ đã làm bất cứ điều gì để cô sống. Tồn tại trên đời để làm gì khi ước mơ nhỏ nhoi chưa hoàn thành liền bị vùi lấp. Giờ đây để mặc thân xác cho người khác sử dụng.

Một cổ đau đón xông đến gắt gao đánh hạ tinh thần Henry. Cô sẽ không thành toàn cho lũ người như họ. Tuyệt đối không !

“Cô ta vẫn còn chống trả thừa đội trưởng.” Một chuyên viên vừa nhìn các thông số vừa báo cáo.

“....” Người đàn ông tuần tú giương mắt nhìn thiếu nữ yếu ớt trên giường. Để đảm bảo an toàn, Henry bị đưa đến một căn phòng bảo mật cao nhất. Xung quanh vòng tròn là dãy phòng kính trong suốt có thể theo dõi người bên trong. Hàng trăm sợi dây chằng chịt cắm trên người cô gái làm những vị học sĩ quyền uy đứng đây cũng không khỏi nuốt nước bọt.

“Thưa đội trưởng, hệ thống đã được vận hành nhưng nếu cô ta còn phản kháng, e rằng không thể nhân bản được.” Người bên cạnh “đội trưởng” nóng nảy xúi giục. Ông ta đã nói lên sự lo ngại của tất cả mọi người. Mục đích của họ không chỉ là một bộ máy lọc khí và năng lượng vĩnh cửu mà còn là một đội quân hùng mạnh bất khả chiến bại. Người thiếu nữ đang nằm chặt vật trên giường kia là “máy chủ” cũng là “bản mẫu” mà bọn họ tha thiết đói khát muốn sử dụng. Nhưng tinh thần của cô ta còn chưa hoàn toàn triệt hạ thì việc nhân bản sẽ không thể thực hiện được. Nghĩ vậy sắc mặt bọn họ trở nên quyết liệt, đầu còn vẻ tiếc nuối lúc trước.

“Phải phải, đội trưởng nên dùng cái kia thôi.”

“Đúng rồi, với cái kia cô ta sẽ gục ngay.”

Cả một đám nhao nhao ủng hộ, đôi mắt sáng quắc mong đợi được chế tạo nên một đội quân mạnh mẽ nhìn cô gái như một vật hi sinh dĩ nhiên.

“Vậy...kích hoạt nó đi” “Ai về chỗ đó.” Người đội trưởng vẫn luôn im lặng bất chợt ra lệnh. Nói xong xoay người rời đi. Những người còn lại cũng vui vẻ thực hiện quay về giám sát tiến trình kế hoạch. Không gian dần chìm vào tĩnh lặng. Có chăng là những tiếng * xẹt, xẹt* chớp nhoáng của luồng điện liên tiếp truyền vào người cô gái.

Henry cố giữ những tia ý thức cuối cùng của mình. Cơ thể miễn cưỡng chống đỡ những luồng điện khủng bố hành hạ và cả khối khí hôi tanh ghê tởm đang bao quanh và từ từ xâm nhập vào cô. Chịu đựng, phải chịu đựng ! Thời gian chậm chạp trôi qua, cô có cảm tưởng mình đang ở trên chiến trường ác liệt đối đầu với vô số quái vật. Cô chiến đấu, cứ chém giết hết con này đến con khác. Sức lực cạn kiệt mà bọn chúng vẫn không có dấu hiệu chấm dứt. Sự tuyệt vọng lan tràn cả đầu óc.

Cơ thể đã đến cực hạn, tinh thần yếu ớt như một sợi tầm tì mỏng manh. Thế nhưng, người con gái ấy vẫn không bỏ cuộc, cố phản kháng lại sức mạnh ghê rợn. Ba ngày điên cuồng chiến đấu, ba ngày kiên cường giữ lấy ý thức của mình. Cô gái ấy, còn có thể là con người sao ?

Hình ảnh ấy đánh sâu vào tâm trí những người đang phụ trách quan sát động tĩnh xung quanh và một vị khách không mời mà đến. Tất cả họ đều lộ ra sự kinh sợ khó tin.

Mười người giám sát cô gái bỗng cảm thấy lạnh sống lưng nhưng thoáng chốc đã trở lại bình thường. Họ không để ý thấy số đo dao động không khí trong căn phòng biến đổi rồi ngưng hoạt động. Chứng tỏ có người vừa động tay vào.

Đang trong thời điểm tăng cường công kích thiếu nữ, những sóng điện cùng luồng khí như nhuộm lòn vồn làm mọi người khó thấy được tình cảnh bên trong.

Máy theo dõi vẫn hoạt động rất tốt nhưng lại có sơ hở chết người là chúng được đặt ở vị trí bốn phía căn phòng, cách cô gái gần 20m.

Một bàn tay nhanh như cắt ôm cô vào lòng. Sự ấm áp truyền đến làm cơ thể cô cảm thấy thoải mái. Tứ chi cứng ngắt lâu không cử động nên đôi bàn tay cũng trở nên chậm chạp, bầu chặt thân thể người đó. Người đến thân hình cứng đờ trong vài giây rồi nhanh chóng đưa cô vào không gian khác.

“Henry, cô nợ Vincent tôi một ân tình !” Nhẹ nhàng đặt cô xuống ghế trị liệu. Đôi mắt sâu không thấy đáy hơi hột ngấm nhìn dung nhan yêu nghiệt đang hôm me. Hần thong thả ngồi vào chiếc ghế ngay bên cạnh - ghế lái tàu. Ấn nút nguồn, khởi động tàu bay đi thông qua hầm không gian với tốc độ nhanh nhất có thể. Tốc độ hiện tại 900 triệu km/h. Vừa thoát khỏi khu vực các tiểu hành tinh, theo như hần tính toán, chắc hẳn bọn người khai đang điên tiết lên tìm kiếm. Nhếch môi, chuyển về trạng thái tự động, tiết kiệm nhiên liệu. Hành động dứt khoát, tu thế bốn cột tựa như hết thảy những việc này đều không liên quan đến hần.

”Um...” Henry cố mở mắt, không gian rộng lớn mênh mông làm cô thoáng sững sốt. Quay người lại đối diện với người đang chăm chăm nhìn cô.

”Anh cứu tôi ?!” Tay khẽ dùng lực nâng cơ thể ngồi thẳng dậy nhưng cứ như nâng vật nặng ngàn cân, cô đành buông thả ý nghĩ này. Mới nói một câu đã làm cô mệt đứt hơi, thở phì phò từng ngụm. Bộ dáng yếu ớt đáng thương.

”Ừ” Dưa đầu vào ghế, nghiêng về phía cô, anh ta lại nhìn cô. Mặt Henry cô dính gì sao ?

Như hiểu được tiếng lòng của Henry, Vincent nhàn nhạt nói với giọng điệu chán chường: “Cô thật không được đẹp mắt !”

Người bệnh thì làm sao xinh đẹp được đây. Nếu có vài viên thuốc tĩnh dưỡng của cô thì tốt rồi. Đôi mắt thoáng qua sự tiếc nuối. Tuy tạm thời thân xác an toàn nhưng tất cả thuốc cô điều chế đều để ở nhà hoặc bị tịch thu cả. Bây giờ ngoại trừ khối kiến thức to lớn ra, cô chẳng có thứ gì đáng giá.

”Tôi đã lấy đồ của cô lại rồi. Đang trong vùng không gian bất ổn, chưa được uống thuốc. Đợi lát nữa ra khỏi đây, uống cũng chưa muộn.” Bàn quơ liếc mắt ra bên ngoài. Thông qua cửa kính, hẳn biết ánh mắt tràn đầy bất ngờ của Henry đang phóng đến lưng hắn. Giọng nói như có như không vang lên: “Cô là tác phẩm của tôi.” Câu nói ngắn gọn hàm xúc trả lời nghi vấn trong đôi mắt xinh đẹp kia “Nên tôi biết cô nghĩ gì.” mới là lạ đấy. Hẳn mới không nói hẳn tâm linh tương thông với cô đâu. Chỉ cần nhìn vào đôi mắt mầu long lanh của Henry, hẳn liền hiểu được cô đang nghĩ gì. Hẳn có học qua ngành tâm lý học đâu nhỉ ? Vậy sao có thể phân tích cảm xúc của người khác lợi hại như thế ? Kì quái !

Mặt Henry tối sầm lại, đôi mi nhẹ rũ xuống che đi những cảm xúc nơi đáy mắt. Góa ra anh ta gần thiết bị đọc suy nghĩ trong đầu cô. Cả vấn đề nghĩ gì cũng bị người khác biết, anh ta cũng như những người khác mà thôi ! Nhưng vì sao lại cứu cô ? Và bằng cách nào anh ta và cô thoát được căn phòng đó ?

”Tôi dùng thiết bị gây ảo giác cấp cao cho bọn người giám sát và vô hiệu hóa các thiết bị. Dùng con tàu này khoan mở đường hầm không gian đặc biệt thông ra ngoài. Về phần những sợi dây ông truyền đã có robot của tôi lo liệu. Cái không gian đó chả là gì với tôi cả. Thay đổi một số chi tiết sẽ có sơ hở ngay. Để cứu cô, tôi đã bỏ ra hết vốn liếng đây !” Hẳn ngừng trong chốc lát rồi nói tiếp: “Đừng nghĩ tôi cứu cô là vì thích cô ... Tôi không ưa ông già Lucas đó. Ông ta không có tư cách làm ba tôi. Phá hư những việc ông ta muốn làm là sở thích của tôi. Trong đó có kế hoạch liên quan đến cô. Đó là lí do.”(soái ca a, không nên nói trước bước không qua đó)

Cái này chính là đồng cảnh ngộ a. Vincent anh ta cũng thật đáng thương. Tuy vậy, Lucas vẫn rất yêu thương chịu đựng anh ta. Chuyện gì đã xảy ra giữa họ ? Ngạch, cô trở nên nhiều chuyện như vậy từ khi nào ? Coi như là quan tâm đồng bạn đi.

”Họ đuổi tôi ! Ngồi yên !” Ánh mắt hắn chợt lóe, cả người nghiêm túc hẳn lên. Chuyên tâm tránh né từng đợt công kích của bọn họ. Tránh né, rượt đuổi, tấn công. Hai bên giằng co quyết liệt. Cũng may con tàu này là do anh ta tự tay chế tạo nên mới có thể đối đầu với cả một đội quân trong thời gian dài. Chiếc đồng hồ trên tay Vincent chợt lóe sáng. Chết tiệt ! Lão già chết tiệt ! Dám giờ trò lên quà sinh nhật mẹ tặng cho hắn để định vị. Tốc độ con tàu dần chậm lại rồi nhanh chóng bị bao vây. Tình thế rất tiêu cực. Cơ hồ không thể trốn thoát ! Vincent vẫn rất bình tĩnh. Anh ta chạm vào cái gì đó trên ghế. Ngay lúc này, một con tàu gần bọn họ nhất đột ngột phát nổ. Anh ta điều khiển tàu về hướng ấy, tăng tốc hết mức. Dù phá được vòng vây nhưng mọi việc vẫn rất bất lợi.

Dị biến xảy ra, phía trước bỗng xuất hiện một hố đen siêu khổng lồ lấy tốc độ cực kì kinh khủng lao đến họ. Muốn thoát khỏi vòng ảnh hưởng thì bọn họ phải tình nguyện bị bắt trở về. Còn nếu muốn thoát ra lũ người kia, chỉ còn cách để mặc lao vào hố đen.

Từ mầu yếu ớt và ngán ngẩm trầm tĩnh va chạm trên không. Nhất trí, liều mạng !

Những tàu vũ trụ nhận nhiệm vụ truy đuổi đã sớm lui ra xa vòng ảnh hưởng của hố đen. Chứng kiến toàn cảnh con tàu hiện đại nhất hành tinh bị hố đen nuốt chửng. Một là họ sẽ bị nghiền nát và chết không toàn thây. Hai là sẽ xuyên đến một thời không khác ở thời điểm khác biệt.

Hai thiên tài, cứ như vậy chết đi sao ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: A Tĩnh

Từng luồng khí lạnh thấm vào da thịt như xoa dịu nỗi đau của thân chủ. Chậm rãi, nhẹ nhàng chữa trị. Từ năm 10 tuổi, cô chỉ có thể sinh hoạt làm mọi thứ với nước lạnh. Một phần vì những thiết bị trong cơ thể cô dù hoàn hảo nhưng đã bị Lucas giờ trò. Nếu Henry đoán không lầm, có lẽ trong những lần kiểm tra sau này, bọn họ đã bỏ vào người cô một loại virus kích thích làm tăng sự bài xích của cơ thể với các thiết bị. Quá trình bài xích chỉ diễn ra mạnh nhất vào bảy ngày từ ngày 8-15 tháng 12. Đặc biệt là ngày cuối cùng, cô sẽ bị “máy hóa”. Chân chính biến thành một con robot siêu năng vô tình. Chỉ cần cô không thoát khỏi khu vực ảnh hưởng của hành tinh Định Thổ, cô vẫn có thể khống chế cơn đau bằng thuốc. Nhưng khi vượt khỏi phạm vi đó, mọi chuyện sẽ diễn ra theo chiều hướng vô cùng tệ hại. Thậm chí họ còn khiến cô không thể chạm vào nước nóng hay nước thường nếu không muốn bị bất tỉnh hoặc chết. Đối với cô, nước thật nóng - nước sôi và nước lạnh mới có thể chấp nhận được. Họ vì sao lại hành động như vậy ? Đơn giản vì họ muốn lưu lại một nhược điểm để dễ bề khống chế cô mà thôi. Vì thế khi bất hạnh rơi xuống hồ nước nóng này, cách duy nhất để cứu là cho cô ngấm hàn thủy hoặc tách tất cả máy móc trong người cô ra ngoài. Đương nhiên dưới tình huống hiện tại, cách đầu tiên khả quan hơn. Vincent, anh vừa hại cô lại

vừa giúp cô. Anh chính là nửa kẻ thù của Henry này.

Thả lỏng cơ thể, từ từ phục hồi tinh thần lấy lại sức lực. Không một sự nghỉ ngơi, hoàn toàn thư giãn. Sở dĩ như thế vì cô biết một khi tỉnh lại sẽ lại là một hồi văn vũ kinh thiên đang chờ phía trước.

Mặt nước phẳng lặng. Hàn khí bốc lên làm nhiệt độ tại đây hạ thấp. Từng giọt nước nhỏ giọt xuống tí tách. Trải qua hàng ngàn lần rơi, hai nhân loại tại đây mới tỉnh lại.

Đập vào mắt hai người là một hang động lớn. Rong rêu phủ đầy đậm nét hoang sơ chứng tỏ chưa có ai từng viếng thăm. Cả hai đang trôi nổi trên mặt nước. Sức lực đã hồi phục được tám phần, Henry cố bơi về phía bờ. Vừa leo lên vách đá, cô bỗng phát hiện một việc kinh khủng.

Cô bị...teo nhỏ !

Vươn người ra mặt nước, cô giật giật khoe miệng. Đích xác là cô đã quay trở về hình hài lúc bảy tuổi của mình. Ngủ một giấc lại cái lão hoàn đồng sao ? Cô đâu muốn hoàn đồng đâu chứ. Tay ngấn mấp mạp trắng trẻo xoa xoa gương mặt. Đôi mày chau lại. Nhìn thế nào cũng rất đáng yêu ! Một tiểu nữ oa xinh đẹp a !

Sau khi đã hành hạ thể xác của bản thân, tạm thời Henry đã chấp nhận được sự thật vì điều này. Liếc nhìn qua tên nam nhân cũng đang thần thờ. Anh ta cũng trẻ lại. Đây là bộ dạng lúc anh ta 17 tuổi đây mà. Suy nghĩ một chút, tình huống hiện tại thật giống với lần gặp gỡ đầu tiên của hai người. Chẳng lẽ là duyên phận ?

Kể từ khi hai người đụng độ nhau một cách dờ daim ấy, số mệnh đã bắt đầu di chuyển. Và giờ khắc này, nó chính thức được khởi động.

Chậm rãi đứng dậy, trên người là bộ y phục chuyên chống nắng bó sát màu trắng đen. Quan sát bốn phía, hào quang màu bạc lấp lóe trong một khe hở trên vách đá thu hút sự chú ý của cả cô. Vincent cũng nhận ra. Anh ta bước nhanh đến, không còn vẻ thần thờ buồn cười trước đó. Vì bây giờ chỉ là một tiểu oa nhi 7 tuổi nên chiều cao có hạn. Miễn cưỡng ngược nhìn bóng dáng cao lớn mạnh mẽ lấy đai lưng làm đao, tách vật kì dị ra khỏi vách đá. Ánh sáng nhàn nhạt bao quanh làm nó thêm vẻ cao quý đẹp đẽ.

"Đây là đá gì, chất lượng rất tốt." Vincent cẩn thận đánh giá khối đá nặng hơn 5 kg trong tay. Về mặt tán thưởng không thôi. "Trong họa có phúc, ở hiền gặp lành mà." Máu tự sướng của anh ta lại lên não nữa rồi.

"Quả nhiên là đồ tốt." Henry cũng chăm chú nhìn phiến đá, nói.

"Đây là của tôi !" Cup mắt nhìn cô nhấn mạnh từng chữ. Rõ ràng đang đánh chủ ý lên thứ hắc lấy mà.

"Tôi có nói là của tôi sao." Henry thật ảo não. Anh ta vẫn cái tính tình đó." Anh hợp với nó hơn." Cô nói thật lòng.

"Tất nhiên."

Xem ra ở đây không còn đồ tốt. "Mau rời khỏi đây thôi." Cô mới không muốn chết già ở đây. Bỗng khí lạnh phả xuống đầu, Henry ngẩng đầu lên. Lập tức một viên cầu nhỏ rơi và miệng cô. Cổ khạc ra nhưng vẫn không được. Tự dung lại nuốt phải vật thể lạ, số cô thật quá đen đui mà. Tiếng cười khê truyền đến, Vincent đang cười nhạo cô.

"Henry thật có phúc." Giọng điệu đầy vẻ trêu tức. Anh ta đang cực khoái trá. Cổ nhằn nạt liếc xéo anh ta. Cô mới không cần bận tâm những lời nói đó.

Vách đá mái vòm cao, có lối vào hẳn sẽ có lối ra. Chắc là...ở dưới nước. Nghĩ là làm, Vincent cũng cùng suy nghĩ."Ừm" Hai người đồng loạt nhảy xuống lần nữa. Trời không phụ lòng người, lối ra ở ngay đối diện lối vào. May mắn loại cây lèo lết kia còn tác dụng. Bơi khoảng 15 phút thì đến cửa ra. Gần đến cửa là đất bùn ẩm ướt. Vén những cành cây che khuất ra. Ánh nắng chói chang làm cô nheo mắt. Những loại cây này, vừa lạ vừa quen. Vincent đi trước mở đường. Tầm lưng vững chãi che chắn cho cô. Một loại cảm xúc kì dị dâng lên nhưng ngay lập tức bị cô dập tắt. Miệng cười trào phúng, cô lại vọng tưởng nữa rồi.

Con người này....làm sao có thể chứ !!!

Đi một lúc khá lâu, hai người dừng chân dưới một gốc cây to nghỉ ngơi. Vừa mới ngồi xuống, Henry chợt quát lớn: "Ai ?"

Từ một bụi cây gần đây, một thiếu niên nho nhuốc đứng dậy. Bộ dạng đề phòng nhìn hai người: "Các người là ai ? Là người mới ? Vì sao ở đây ?"

Chân mày nhẹ nhũ, người mới ? Đôi môi kéo lên một độ cong vừa phải, đứng dậy từng bước tiến lại gần thiếu niên. Đôi mắt đánh giá người trước mặt. Thiếu niên khoảng 16-17 tuổi. Thân hình cân đối, mắt đẹp, mũi cao thẳng, môi bạc quyến rũ, nước da bánh mật rắn chắc. Tất cả kết hợp hài hòa tạo nên một con người tuấn mĩ, khí chất mạnh mẽ kiêu ngạo. Người này không tầm thường !

Trong khi đó, thiếu niên cũng đang quan sát nữ hài. Từ đầu, hẳn đã biết hai người này bất phàm nhưng vụn vụn không nghĩ tới lại bất phàm đến trình độ không thể chấp nhận. Khuôn mặt trái xoan thon gọn, làn da trắng ngọc ngà, từ màu lạnh lạnh trong vắt mê người. Mí dày cong vút, cái mũi nhỏ nhắn cao cao, môi không tô mà hồng nhuận. Tuy vận trang phục quái dị nhưng không làm người khác cảm thấy thô tục mà lại là cảm giác mới mẻ hấp dẫn. Càng nhìn càng bị hấp sâu trong dung nhan xinh đẹp vụn phần kia không dứt ra được. Đôi mắt hần dần mất tiêu cực...

Thành công ! Dễ như trở bàn tay ! Henry đắc ý với khả năng của mình. Thuật thôi miên của cô đã lên một tầm cao mới. Thiếu niên định lực rất khá. Cảm cực được 12 giây.

”Thế giới này là như thế nào ?” Nhẹ nhàng hỏi, giọng điệu tuy thờ ơ nhưng có một phần tò mò. Cũng may, nàng vừa lục lại được một ít bánh mì chuyển ngữ. Nếu không, mọi chuyện sẽ phiền phức hơn.

”Đây là thế giới thứ năm trong bảy thế giới của vũ trụ Vô Nhai. Thế giới này gồm bảy tầng. Tầng một là nơi giam giữ tù nhân. Tầng hai, ba là địa bàn của ma thú, yêu thú và là nơi tầm bảo. Tầng bốn, năm chủ yếu là con người sinh sống. Tầng sáu dùng để tu luyện và tầm bảo. Tầng bảy là thượng tầng, nơi đặt ra các quân chế cho các tầng phía dưới. Từ tầng hai đến tầng sáu có thể di chuyển lên xuống dễ dàng. Tầng một và tầng bảy phải có lệnh bài hoặc người chỉ dẫn mới có thể ra hoặc vào. Các tầng sắp xếp theo thứ tự tăng dần từ tầng một đến tầng bảy. Mỗi thế giới có một cấm địa chỉ có cường giả và người có chức vụ cao cấp mới được phép bước chân lên đó.” Thiếu niên ngoan ngoãn trả lời.

”Vậy chúng ta đang ở tầng nào ?” Vũ trụ Vô Nhai, bảy thế giới, bảy tầng. Xuyên qua sao ?!

”Tầng một” Đúng như nàng suy đoán, thời tiết khắc nghiệt thế này chỉ có dành cho tù nhân bị đày đọa thôi. Tầng một ? Có ý tứ.

”Anh tên gì ?” Henry bây giờ mới quan tâm đến lai lịch của thiếu niên.

”A Tĩnh.”

Thật dễ nghe ! Tên của nam nhân sao lại “đáng yêu” đến thế. Khoan đã, hình như cô bị teo nhỏ thân thể và cả...linh hồn nữa. Cách nói chuyện và suy nghĩ thật giống với năm đó.

”Anh bao nhiêu tuổi ?” Cô cảm thấy thú vị a.

”22”

Hửm, 22 tuổi ! Mắt nhìn người của cô từ khi nào lại sai sót như vậy. Một kinh nghiệm quý báu được cô rút ra được qua lần đầu gặp gỡ A Tĩnh: Đừng bao giờ nhìn về bề ngoài để đoán tuổi tác ở cái thế giới kì lạ này !

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chí Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Các Người Là Yêu Quái ?!

”Anh đi một mình sao ?” Thiếu niên này không phải người xấu nhưng chưa hẳn là người tốt.

”Ta đi tìm thức ăn, người của ta nghỉ ngơi bên kia.” Hắn trả lời

”Ừm, vậy dẫn chúng ta qua đó.” Henry và Vincent liếc mắt nhìn nhau, sau đó ra lệnh. Bọn họ cũng không sợ những người đó, chính ự tò mò đã thôi thúc họ thôi.

Cả ba người chậm rãi đi. Không gian chỉ nghe những tiếng lá cây xào xạc. Đây là một khu rừng thưa, không lâu nữa sẽ chết. Xuyên qua vài con dốc cao, cuối cùng cũng thấy nơi trú ngụ của họ. Sắc trời lúc này hẳn là buổi chiều. Khoảng 100 người ăn mặc trang phục tương tự thời nhà Hán của Trung Quốc ở Trái Đất cũ kĩ, da xám đen đang tụ tập làm cái gì đó. Thần sắc ai cũng khảm trương .

”Xem ra cần có một thân phận mới.” Bọn họ không thể dùng tên thật được nữa, bởi nếu đã xuyên về thời không còn cổ hủ này thì vẫn nên hòa nhập với nó.

”Đặt tên khác sao ?” Vincent đi sau cùng trầm ngâm.

(kể từ đây sẽ đổi “cô” thành “nàng”, “anh ta” thành “hắn”)

”Ta là Hoa Thiên Song Tiểu.” Giọng nói non nớt êm ái nhưng tràn đầy sự tự tin nhiệt huyết. Đã xuyên qua, tất phải có cuộc sống mới.Nàng đã định hướng cho tương lai của mình. Cái nàng theo đuổi đến cuối cùng là nụ cười thỏa mãn hạnh phúc của bản thân “Song Tiểu”.

”Ngự Văn Trùng Thiên - tên của ta.” Hắn cũng từng đến Trái Đất và tìm hiểu ít nhiều về văn hóa nơi đó đấy. “Xuyên qua, chúng ta sẽ khuấy đảo nơi này để hả giận !” Hiếm khi thấy bộ dạng đứng đắn của hắn như bây giờ.

Song Tiểu dừng chân, quay lại nhìn hắn “Chúng ta ? Vẫn chưa biết là đồng bạn hay kẻ thù kia. Để xem ai sẽ làm thiên hạ điên đảo hơn !” Cao ngạo cực kì, thách thức cực kì. Nhưng nàng có niềm tin mình có quyền được cao ngạo, được thách thức như thế. Bất kể hắn là bạn hay thù, hắn vẫn rất đáng để cô thường thức.

Phương hướng Song Tiểu đi đến vừa vặn thấy được chuyện gì đang xảy ra. Một người phụ nữ đang ôm một thiếu niên nhìn còn trẻ hơn cả A Tĩnh. Lần này đích xác là 15-16 tuổi đi. Gương mặt tái nhợt, môi thâm đen. Hiếm nhiên là trúng độc.

"Các ngươi là ai?" Một tiếng quát khiến hàng trăm con mắt đổ dồn về phía hai người. A Tĩnh cũng bị tiếng quát làm cho thanh tỉnh. Về mặt khó tin nhìn nàng.

"Tiểu Thanh...sao lại..." A Tĩnh quay lại nhìn thiếu niên đang được phụ nhân ôm chặt, giọng run run.

Do đi thuận hướng nắng lại đứng trên mỏm đất cao nên bọn họ hiện không thấy rõ được chân dung hai người. Song Tiểu bình tĩnh quét mắt qua đám người. Có lẽ do làm việc quá cực khổ nên trông ai cũng tiều tụy và...trúng độc ?! Trúng độc tập thể sao ?

"Ta hỏi các ngươi là người phương nào ? Thuộc hạ của tên Nhĩ Bình kia ?" Một trung niên nam tử trầm ổn chất vấn. Những người xung quanh liền dùng ánh mắt đề phòng nhìn hai vị khách không mời mà tới rồi chia nhau bao vây tứ phía.

"Nhĩ Bình là tên hỗn đản nào ? Tên thật xấu !" Vị thiếu niên cùng tiểu cô nương không để ý tiến lại gần phụ nhân. Giọng điệu mang hàm ý chê bai mỉa mai rõ ràng.

"Nguy biện, nếu không phải người của Nhĩ Bình, làm sao biết được chỗ ở của bọn ta ?" Một người phụ nữ tay cầm rìu đá hậm hực.

"Hắn dẫn." Tiểu cô nương đưa tay chỉ chỉ A Tĩnh đang quỳ cạnh phụ nhân đằng kia.

Mọi người nhìn theo hướng nàng chỉ "A Tĩnh, bọn họ là ai ? Sao con có thể tùy tiện đem bọn họ về đây được." Những người còn lại khuôn mặt lo lắng, bất mãn hỏi.

"Con...con cũng không biết !" Giọng hắn ngập ngừng không rõ.

"Không biết ?" "Con quá nhẹ dạ rồi"

"Chẳng lẽ...họ dùng yêu thuật với A Tĩnh ." Người phụ nữ đó thì thầm nhưng hình như ở đây ai cũng là cao thủ nên đều nghe thấy. Lập tức, hàng trăm giáo mác bằng đá chìa vào người họ "Các ngươi là yêu thú !" Không chút đắn đo mà là khẳng định.

"Không phải." Tiểu cô nương đáp lời. "Bọn ta từ trên trời rơi xuống." Thiếu niên bồi thêm một câu. Ai ai cũng nghi hoặc nhìn hai người họ. Ách, nếu ánh mắt có thể giết người thì bọn họ đã chết hơn nghìn lần a.

Ánh nắng bớt chói chang làm lộ dung nhan của hai vị khách lạ. Không nhìn thì thôi, nhìn vào, trong đầu mọi người liền hiện lên hai từ: yêu nghiệt.

Tiểu cô nương phần điều ngọc mài khoảng 6-7 tuổi. Còn nhỏ mà đã khả ái, xinh đẹp như vậy thì lớn lên cũng khuynh quốc khuynh thành. Vị thiếu niên đẹp đến kinh tâm động phách, tuấn nữ vô trù. Hai người bọn họ quả thật tuyệt sắc vô song, là hai người đẹp nhất mà những người ở đây từng gặp. Quả thật chỉ có hai từ "yêu nghiệt" mới có thể hình dung. Mọi người còn trong kinh sợ thì tiểu cô nương đã đến bên cạnh phụ nhân.

"Ngươi định làm gì ?" A Tĩnh khiếp sợ nhìn Song Tiểu, lách người chắn trước người thiếu niên sắp chết.

Song Tiểu không trả lời, thân thể nhỏ bé vòng qua A Tĩnh, ngồi xổm xuống bắt mạch cho người được gọi là tiểu Thanh.

Trùng Thiên quăng cho A Thanh một ánh mắt khinh bỉ: "Cứu người chứ làm gì." nhưng nàng từ bao giờ có lòng từ bi mà hắn không biết nhỉ.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của tiểu cô nương, chẳng lẽ nữ hài này sẽ cứu được tiểu Thanh sao ? Nhưng nếu nàng có ý đồ xấu thì sao.

Người phụ nhân giật mình, vươn tay gạt phắt tay nàng ra, quát: "Ngươi tránh ra." Bà không cho phép ai tổn thương con của mình." Nếu đã không còn cách nào thì sao không thử ?!" Giọng nói nhàn nhạt nhưng mang uy lực kinh người. Phải, bọn họ bây giờ chỉ có thể đứng nhìn tiểu Thanh chết đi, chỉ bằng liều một lần tin tưởng nữ hài đó.

"Thân thể suy nhược nghiêm trọng. Trong cơ thể có sáu loại độc tố. Một loại vừa xâm nhập độc tính thấp, bốn loại đã có từ vài năm trước có độc tính cao hơn. Còn một loại khá mạnh bị trúng khi còn là phôi thai. Một khác thời gian, hắn sẽ không cảm cực nổi." Song Tiểu chưa muốn lộ công dụng thần kì của đôi mắt nên đành bắt mạch chẩn đoán.

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt khó tin nhìn nàng. Di, chỉ là chuẩn bệnh thôi, có gì kì lạ đâu, sao lại nhìn nàng chăm chăm như vậy. Thấy A Tĩnh định mở miệng, nàng vội ngắt lời: "Ta sẽ cứu hắn" ngừng một chút " Nếu các ngươi hợp tác." Nói rồi quay sang phụ nhân vẫn còn thần thờ: "Hắn vừa rồi ăn phải cái gì ?"

Người phụ nhân nhìn Song Tiểu chớp mắt, nhẹ giọng nói: "Tiểu Thanh đã ăn loại quả này." Đưa cho nàng một chùm quả màu đen sẫm, bóng loáng. Nàng ngửi ngửi. Quả nhiên có độc.

"Cây của quả này sinh trưởng ở đâu ?"

"Ở đằng kia." Người phụ nhân chỉ vào một góc khuất sau tảng đá nhỏ. Dây leo chằng chịt, có vài bông hoa nho nhỏ màu vàng nhạt tỏa mùi thơm nồng nặc. Nàng bước đến xem xét chùm hoa và ngửi chúng. Hoa này cũng có độc. Cả lá và thân cũng chứa độc. Mọi mọng cong cong. Gương mặt nàng lạnh lạnh nhìn không ra biểu tình gì.

"Có...cứu được không ?" Nhìn thần sắc nàng như thế, người phụ nhân lo lắng hỏi.

Cầm lấy chùm quả , nằng nhẹ nhàng lấy lõi của chúng ra. Nếu không nhanh sẽ nguy hiểm đến tính mạng của thiếu niên. Những lõi hột này mới chính là thuốc giải. Có ai sẽ nghĩ đến thứ đó là giải được được kia chứ.

”Cho hần nuốt vào.” Độc tố của hần đã lan ra. Nếu không nhanh sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Đúng như dự đoán, tiểu Thanh khi ăn xong liền tốt lên nhưng gương mặt vẫn tái nhợt. Bỗng nhiên, từng đốm xanh tím lơ loét nổi lên khắp cơ thể hần. Trông chúng rất ghê tởm.

Mọi người nhao nhao cả lên: “Độc phát tác trước thời gian, e là...”

”Đem ngân châm giao cho ta. Một người mau bảo vệ tâm mạch cho hần.” Nếu là thế giới cổ đại, hần sẽ có nội công đi. Vừa đến nơi đã phải ra tay, loại độc này sao làm khó được nàng.

Nam từ lúc đầu tiến lại, ngồi xuống vận công truyền cho tiểu Thanh. Nàng nhanh chóng thi 24 châm lên người hần. Qua một khắc, nàng rút ngân châm ra. Tiểu Thanh vốn nhắm nghiền mắt giờ lại phun ra một ngụm máu đen.

”Tạm thời tính mạng đã được bảo toàn. Nghi ngơi tốt. Ngày mai ta sẽ tiếp tục thi châm. Lúc đó, nắm chất độc trong cơ thể ngươi mới hoàn toàn được loại bỏ. Về phần chất độc còn lại, ta cũng đã bài trừ được một nửa cho ngươi. Không cần lo lắng.”

Mọi người khiếp sợ lắng nghe từng chữ nữ hài nói. Họ có nghe nhầm hay không. Chỉ châm châm vài cái là giải độc. Người đàn ông thu công, liếc mắt qua một người khác. Người đó nhanh chóng đến bắt mạch kiểm tra lại cho tiểu Thanh.

Song Tiểu thu hết thảy vào mắt. Người này rất cẩn trọng, cũng là một nhân vật chẳng tầm thường.

”Thân thể đích xác chỉ còn nửa phần độc Lục Nham, còn lại đều ổn.” Thần kì, thật sự quá thần kì. Không cần dùng đan dược mà vẫn dứt độc được. Kĩ thuật thi châm phải siêu đẳng đến bậc nào mới có thể ?

Nghe thấy lời hần nói, cả nhóm người vui mừng cười lớn. Bọn họ có hi vọng rồi. Người đàn ông trầm ngâm nhìn đám người, lại quay nhìn Trùng Thiên và Song Tiểu. Ánh mắt Song Tiểu và hần chạm vào nhau. Lập tức, hần bị đá bại. Chỉ thấy tiểu cô nương môi hồng khẽ nhếch, đôi mắt to tròn tự tin cao ngạo nhìn khiến hần có cảm giác bị soi mói đến từng chân tơ kẽ tóc.

Trong đầu bỗng hiện lên câu nói của đệ đệ trước lúc hôn mê: “Đừng bao giờ từ bỏ hi vọng. Chúng ta là con cưng của trời, cao quý chẳng khác nào các vị tiên. Huynh phải động viên dân tộc gắng gượng đến phút cuối cùng. Sẽ có một ngày, chúng ta được cứu, được vinh quang, được lưu danh muôn đời sau.” Câu nói vốn hần gần như đã quên giờ lại rõ mồn một. Cứu tinh ? Ánh mắt hần chói sáng nhìn hai người đầy chờ mong. Cuối cùng, họ cũng đã xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cứu Người

“Tại hạ là Bách Lý Ngạn. Xin hỏi cao danh quý tánh hai vị ?” Người đàn ông tiến lên chấp tay, giới thiệu một cách khách sáo. Biết đâu những người này là cường giả cái lão hoàn đồng thì sao. Nhưng trẻ lại thành đứa nhỏ 6-7 tuổi thì hơi quái.

”Hoa Thiên” “Ngự Vân” Hai người đồng loạt đáp lời. Đó là một hôm sau ba ngày mưa gió vùn vùn, sấm điện liên hồi cả bảy tầng không gian. Ánh nắng chiều nhàn nhạt chiếu lên tấm lưng một nhỏ một lớn như hào quang rực rỡ chói mắt. Khí chất phiêu miểu xuất trần vừa yêu dị vừa mị hoặc không gì sánh được. Mọi người lại ngẩn ngơ đắm chìm trong khung cảnh mỹ lệ này. Đây là cảnh tượng đẹp nhất trong cuộc đời mà họ mãi mãi khắc sâu.

”Bọn ta không có ác ý gì. Thật sự bắt đắc dĩ mới làm thế với A Tĩnh.” Song Tiểu dùng giọng điệu chân thành nói. Trực giác cho nàng biết, họ có thể đồng hành cùng nàng trên con đường phía trước.

Bách Lý Ngạn nhìn vào đôi mắt trong suốt phẳng lặng. Đôi mắt không biết nói dối, hần tin lời nàng nói. Cho dù nàng có nói dối đi nữa, họ cũng không sợ hai đứa nhóc chẳng có chút nội lực hay linh lực này.

”Đệ muội, mau đưa A Thanh vào nghỉ ngơi. Mọi người thu thập rồi ăn tối.” Phân phó xong lại quay sang họ “Mời Hoa tiểu hữu và Ngự các hạ theo ta.” Hần đi trước dẫn đường vào hang động. Bên trong hang rất lớn, đủ chỗ cho 100 người sinh hoạt trú ẩn.”Hai vị tùy tiện chọn một chỗ thích hợp, ta có việc, thất lễ.” Người này thật thích hợp với chức vị thủ lĩnh. Nhìn xung quanh, đây là một chỗ khô ráo dành cho người bị thương, phụ nữ.

”72 nam, 28 nữ.” Chấn 100 người, thật khéo. Giọng Trùng Thiên vang lên bên tai. Chưa thật sự xác định được đối phương có ý tốt hay xấu nên phải cẩn thận. Bọn họ bị người khác quan sát.

Khoảng nửa canh giờ sau, bọn họ bắt đầu ăn tối. Bữa tối là rễ cây, lá cây xào, hoa quả các loại. Song Tiểu thật không ngờ bản thân sẽ trải nghiệm cuộc sống gần như nguyên thủy như bây giờ. Hầu như các dụng cụ đều bằng đá, lá cây dẻo, vỏ của một vài loài cây đặc biệt. Xưa nay nàng vốn không kén ăn. Nhưng hôm nay nàng ăn rất ít và chỉ uống một ngụm nước lạnh. Ăn nhờ ở đậu nhà người ta nên phải giữ chừng mực a. Di, không ngờ tên Trùng Thiên

đó lại nhóm lửa giới như vậy. Tiền đồ phụ bếp chắc chắn sáng lạng.

Ở trong điều kiện sống đơn sơ nhưng vẫn giữ được nụ cười. Nàng nhận ra trong mắt của bất kì ai cũng có sự an khí cùng hi vọng hiện hữu. Bọn họ đáng giá để giao hữu.

Ăn xong trời cũng đã tối. Mọi người rút sâu vào trong hang và luôn có bốn người gác đêm canh chừng. Nàng được sắp xếp ngay bên cạnh Trùng Thiên. Bọn họ có một ít da thú để giữ ấm nhưng đều cho những người bệnh hưởng dụng cả. Nàng và hắn đều không có đặc lợi đó nên đành dựa vào vách đá nghỉ ngơi.

Tranh thủ thời gian, Song Tiểu nhắm mắt kiểm tra ý thức. Có rất nhiều điểm tín hiệu tượng trưng cho số lượng bảo bối họ đang có hiển thị trong vùng không gian tinh thần của nàng. Trước khi lao vào hố đen, nàng đã bất tỉnh. Trùng Thiên đã đem hơn một nửa điểm tín hiệu chuyển vào không gian ý thức đang dần đóng kín của nàng. Các bảo bối đều được bảo quản trong vùng không gian đặc biệt. Chỉ khi kích hoạt điểm tín hiệu mới có thể sử dụng được chúng. Nhưng do lúc ấy, tinh thần nàng bị tổn thương nghiêm trọng nên số điểm tín hiệu đều bị đưa vào vùng ý thức cuối cùng. Nhờ vậy mà số bảo bối đó vẫn còn có cơ hội được phát huy không bị hư hại. Số còn lại của Trùng Thiên chưa kịp chuyển mã đã bị hư hại hết. Tuy vậy, muốn lấy chúng ra lại rất khó. Vì muốn kích hoạt, tinh thần của nàng phải nén lại đến một giới hạn nhất định mới lấy được chúng. Hiện giờ, số bảo bối bọn họ có thể lấy được là” bánh mì chuyển ngữ, máy chụp ảnh tạo một tân tiến, đai lưng đa năng, ruồi thám thính, bút sao chép và quan trọng là một ít thuốc chữa thương. Nàng nói khẩu hình cho Trùng Thiên biết, hắn trầm ngâm một lúc rồi lại cười cười.

Sáng hôm sau, khi Song Tiểu thức dậy thì mọi người đã đi làm việc. Rửa mặt vệ sinh, nàng cẩn thận đánh giá chỗ ở hơn. Một nửa nam tử đã đi tìm thức ăn bên ngoài cánh rừng, nữ tử thì đi hái rau quả và nhặt củi. Không biết Trùng Thiên đã đi đâu mất rồi. Nàng quay vào hang đến chỗ tiểu Thanh nghỉ ngơi. Hắn cũng vừa mới tỉnh. Khuôn mặt có chút huyết sắc. Nhìn kĩ lại, hắn còn tuấn tú hơn A Tĩnh nhiều.

”Cảm thấy thế nào ?” Nàng ngồi xổm xuống bắt mạch cho hắn. Hôm qua, hắn đã nhìn thấy bộ dáng của nàng nên cũng không quá kinh hoàng. Hắn điềm tĩnh trả lời: “Còn có chút choáng váng nhưng đã đỡ hơn nhiều. Đa tạ Hoa tiểu hữu.”

Nàng ngẩng đầu nhỏ lên hỏi hắn: “Chân huynh bị thương khi nào ?” Nàng đã phát hiện hắn bị gãy xương chân từ lần đầu nhìn thấy. Hắn vừa trúng độc, chân lại què. Thật sự rất đau khổ.

”Năm bốn tuổi, bị tù nhân khác đánh.” Sự đau thương và mệt mỏi bao bọc lấy hắn.

Giọng nói trong trẻo lại cất lên: “Huynh ghét bản thân sao ?”

Hắn không trả lời. Đáp án hắn là rất ghét, rất hận đi. Nàng lấy một cây ngân châm mà bọn họ hôm qua đã đưa cho đùa bỡn, thờ ơ nói với hắn: “Thân xác là thứ con người luôn muốn trân trọng bảo vệ. Huynh ghét nó vẫn như vậy, huynh yêu nó cũng thế. Vậy hà cớ gì phải ghét cho một nhọc. Huynh không muốn một ngày nào đó nó sẽ đứng lên sao ?” Từng chữ từng chữ lọt vào tai làm tiểu Thanh sững sốt. Nàng nói những lời đó làm nhiệt huyết của hắn mấy chốc cuộn trào. Hắn sẽ lại đứng lên ư ?

”Uống viên thuốc này, thả lỏng đừng suy nghĩ gì cả.” Nàng đưa cho hắn hai viên thuốc thanh lọc. Sau đó bắt đầu thi châm.

Hai người chữa trị đến tận trưa mới nghỉ ngơi. Qua lời A Thanh, nàng mới biết thêm về hoàn cảnh của bọn họ. Họ vốn là những gia tộc sống ẩn dật không màng sự đời. Nhưng bị huynh đệ kết nghĩa hãm hại làm toàn gia trúng độc. Không những thế còn cướp đi tiền mau đan dược giải độc. Các trưởng lão vì muốn cứu gia tộc nên hi sinh tu vi bảo toàn tính mạng cho đám hậu bối. Nhưng còn chưa hết, bọn họ bị vu oan mất dịch bệnh lây nhiễm nên bị đẩy xuống đây. Ba gia tộc từ xưa đã là huynh đệ kết nghĩa: Bách Lý, Bách và Lý. Doan di là người phụ nhân đã ôm chặt tiểu Thanh vào hôm qua là mẫu thân của A Tĩnh và tiểu Thanh. Phụ thân của họ là cửu đệ của Bách Lý Ngạn-Bách Lý Khanh và hiện giờ đang bị hôn mê. Trong lúc nghỉ ngơi, tiểu Thanh giới thiệu từng người cho nàng biết. Những nữ nhân ở đây đều rất thân thiện với nàng và đều là tuấn nam mỹ nữ. Gia chủ của họ Bách là Bách Nhan, họ Lý là Lý Ninh Khởi. Cả ba gia tộc chỉ còn lại 100 người và lấy Bách Lý Ngạn làm thủ lĩnh.

Qua giờ Ngọ, Song Tiểu lại thi châm cho A Thanh. “Mỗi lần chân sẽ càng đau đớn vì độc đã ngấm vào xương, 64 châm huynh chịu nổi không ?”

Tiểu Thanh kiên định đáp: “Được.” Hắn muốn cường đại, hắn không muốn là một kẻ vô dụng.

”Ngoài ra, ta sẽ trị chân cho huynh. Uống nó.” Nàng đưa cho hắn bảy viên thuốc “Mỗi ngày một viên.” Dặn dò xong hết thấy, ổn định tinh thần. Thi châm !

Đến châm thứ 30, tiểu Thanh đã sắp chịu đựng không nổi, miệng mím lại cổ không rên thành tiếng.

”Đau thì hét lên.” Sĩ diện gì chứ, nếu cứ nhịn như thế thì sớm muộn cũng bị sức môi cho xem.

Tiểu Thanh nghe nàng nói, từng tiếng thét truyền từ trong hang ra ngoài. Những người xung quanh xem đều sồn da gà, hồi hộp chờ đợi.

Bóng trắng lên cao, châm cuối cùng cũng kết thúc. Tiểu Thanh liền bất tỉnh. Ch hắn thêm vài viên thuốc bồi bổ thần tốc. Kiểm tra lại đầu gối đã được băng bó kĩ lưỡng, Song Tiểu mới thở ra một hơi. Nhìn đám người vây xem chặt kín, nàng không khỏi lắc đầu.

”Qua bảy ngày sẽ hồi phục hoàn toàn.” Nàng chậm rãi đứng dậy, nhận một ly nước từ Trùng Thiên

”Độc..?” Thẩm Doanh Doanh - vợ của Bách Lý Ngạn lên tiếng hỏi nàng. Chẳng lẽ độc Lục Nham nàng đã giải hết.

Nàng liếc nhìn Thẩm di, nhàn nhạt nói: “Mọi người yên tâm, đã giải triệt để.”

Chương 14: Chương 14.1: Sơ Tu

Mọi người ánh mắt phát sáng như sao nhìn Song Tiểu. Nhìn đến nàng cũng phải giật giật khóe miệng. Họ có ý đồ bất chính gì đây ? Giải quyết xong những lời cảm tạ và thoát khỏi vuốt sói của cặp tỷ muội Bách Ngọc Tâm - Bách Ngọc Nhu (hai đích nữ của gia chủ họ Bách), nàng mới chân chính được nghỉ ngơi. Trùng Thiên nhìn nàng rồi cười cười. Thật muốn hỏi hân có cái gì đáng cười nữa.

Vài ngày sau, mọi việc diễn ra tốt đẹp. Trùng Thiên đi theo phụ giúp. Nghe nói hân làm việc rất có năng suất a. Còn nàng ở lại đi hái hoa quả và chỉ dẫn mọi người cách phân biệt các loại độc dược. Về phần phụ thân của tiểu Thanh là Bách Lý Khanh, đợi sau khi nàng lấy được hòm thuốc không gian mới có thể chữa trị cho hân.

Theo như những lời các vị thẩm thẩm, a di nói cho nàng biết. Thế giới này còn thú vị hơn so với trong tưởng tượng của nàng. Ngoài những ngành nghề thông thường như nghề nông, mộc, kiến trúc, buôn bán,...còn có nhiều chức vụ khác.

*Võ giả là những người tập võ nói chung, được phân làm ba loại: chiến sĩ, kiếm sĩ và đấu sĩ.

Chiến sĩ là những người có căn cơ thuộc bậc trung, xương cốt rắn chắc, chủ yếu sử dụng sức mạnh cơ bắp và tu luyện nội công tâm pháp.

Kiếm sĩ là những người có căn cơ bậc trung, xương cốt bền bỉ dẻo dai hơn bình thường, chủ yếu tu luyện kiếm pháp.

Đấu sĩ là những người có căn cơ bậc cao, tu luyện cả nội lực và kiếm pháp.

Ngoài ra, một số võ giả có thể chuyên tu một lĩnh vực nào đó, thường là xạ thủ (bắn cung và ám khí) thích hợp tấn công từ xa.

Cấp bậc phân chia chung của võ giả là từ cấp 1-10, ứng theo màu của nội công và kiếm khí phát ra : Bạch - Phấn - Đỏ - Cam - Vàng - Lục - Lam - Chàm - Tím - Đen. Mỗi cấp gồm bốn kì: tiền kì - trung kì - hậu kì - đỉnh phong. Trên cấp 9 là cấp Thống lĩnh - Quân chủ - Vương đế - Thánh cảnh - Tôn giả. Mỗi cấp gồm 12 phân cấp. Trên cấp Tôn giả là tứ đại cảnh giới trong truyền thuyết : Thiên - Địa - Huyền - Hoàng trúc cảnh. Mỗi trúc cảnh gồm 4 kì: tiền-trung-hậu-đỉnh. Khi vượt qua được 49 đạo thiên lôi, tu luyện giả sẽ tiến vào bình cảnh. Một khi đột phá được bình cảnh sẽ biến thành đỉnh cấp cường giả - Tiên cảnh.

Nghề nghiệp thứ hai là Dị nhân giả: là những người mang trong mình những dị năng. Gồm ba loại:

Dị năng nhân giả: có khả năng đổi màu da, đổi gương mặt, đổi màu tóc, thay đổi kích cỡ của các bộ phận của bản thân.... Khả năng chiến đấu yếu, thể chất không linh hoạt...

Dị năng đấu giả: người lò xo, người ngàn mảnh, người cao su, ...khả năng chiến đấu cao...

Dị năng thiên giả: đoán được tương lai, quá khứ, trị liệu, nguyên rửa...

Dị năng giả thường là võ giả. Cấp bậc phân chia như võ giả.

Nghề nghiệp thứ ba là Luyện khí sư. Cấp bậc: Luyện khí sư -Luyện khí tông sư-Luyện khí đại tông sư-Luyện khí tôn sư-Luyện khí đại tôn sư-Thánh khí sư-Tiên khí sư và (Thần khí sư).

Cấp bậc vũ khí: hạ cấp-trung cấp-cao cấp-thượng cấp-siêu thượng cấp- thánh khí-tiên khí-(thần khí).

Luyện dược sư gồm luyện đan sư và luyện dịch sư. Cấp bậc cũng tương tự với Luyện khí sư.

Một nghề nghiệp hoàn toàn trái ngược với võ giả là phù thủy. Lúc khởi đầu, tất cả tu luyện giả đều phải trải qua quá trình đả thông kinh mạch và hấp thụ các nguyên tố lực. Nếu không thể hấp thụ nguyên tố thì chỉ có thể trở thành võ giả. Còn nếu hấp thụ được, có được linh cơ sẽ trở thành phù thủy.

Gồm ngũ hành và ngũ hệ: kim-mộc-thủy-hỏa-thổ và phong-lôi-âm-điện-quang.

Cấp bậc phân chia tương tự với võ giả.

Và điều quan trọng là luyện dược sư và luyện khí sư bắt buộc phải là phù thủy.

Theo như nàng quan sát, hầu hết mọi người đều là võ giả, 5 luyện dược sư, 10 phù thủy và 4 luyện khí sư. Nguồn gen hảo tốt. Bọn họ bị đày ở đây 18 năm nên tu vi bị thụt lùi nghiêm trọng. Bảy giờ cần phải hạn chế đánh nhau gây xung đột với các nhóm người khác.

Buổi tối, nàng ngồi xếp bằng trên một tảng đá bên ngoài hang. Dựa theo những lời Ngọc Nhu nói, dẫn động chân khí tụ lại đan điền rồi cho nó tỏa ra khắp cơ thể. Sau một khắc, 108 kinh mạch đã được đả thông. Thần sắc nàng bình tĩnh nhưng làm cho Bách Lý Ngán đứng ở đằng xa không tin vào mắt mình. Một khắc liền đã thông hết 108 kinh mạch? Cứ nhiên có thể tu luyện ở nơi quái quỷ này? Có thể trong thời gian một khắc làm một việc mà mất mấy tháng người thường mới thực hiện được. Nàng đúng là thiên tài!

Song Tiểu nhủ thầm. Hiển nhiên phát hiện Bách lý Ngán đang rình trộm. Không thèm vạch trần hấn, nàng lặng lẽ quay vào hang, phát hiện Trùng Thiên cũng vừa ngồi xuống.

”Đã xong rồi sao?” Hấn cười cười nhìn nàng, dáng vẻ bốn cọt không đứng đắn.

Đồ dư hơi! Song Tiểu thâm nghĩ. Hấn ta biết mà còn hỏi, chắc hấn hấn cũng vừa đột phá giống nàng. Bơ đẹp ai kia, nàng thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Nàng Là Dị Năng Giả ?

Tùng đột gió khô khốc thổi qua vùng đất cằn cỗi. Ánh sáng dịu nhẹ chiếu rọi nhân gian làm voi bớt đi nét tang thương nhưng càng làm nơi đây thêm phần tịch mịch kì dị.

Hôm qua Song Tiểu đã đả thông thành công được 108 kinh mạch. Bây giờ là lúc nàng nên bắt đầu hình thành linh cơ rồi. Nàng còn muốn làm một đệ nhất luyện được sư đây.

Khung cảnh mờ ảo mông lung bao bọc lấy thân hình nhỏ nhắn. Tùng đột linh khí cùng các nguyên tố được Song Tiểu dễ dàng hấp thụ. Nếu để người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ móc mắt mình ra ngay vì có kẻ cứ nhiên lại tu luyện được ở tầng một có cấm chế mạnh mẽ này. Những tù nhân bị đày xuống đây đều bị thật lùi tu vi chứ đừng nói đến tu luyện thăng cấp nữa.

Cảm thấy đã hấp thụ được khá khá, nàng thử nội thị bên trong cơ thể. Bình thường chỉ có tu luyện giả đạt từ cấp bảy trở lên mới có thể nội thị nên để biết bản thân có linh cơ hay không người ta thường dùng linh cầu để kiểm tra. Trừ phi người có tinh thần lực cường đại có thể tự xem xét cơ thể mình. Và nàng thuộc loại người phía sau.

Nàng phát hiện trong cơ thể thể mà chẳng có lấy một tia nguyên tố lực mà cơ thể tự động chuyển hóa từ lượng nguyên tố được hấp thụ. Ngay cả linh khí cũng không có. Dị, chả lẽ nàng vô duyên với luyện được sư sao? Mở mắt phải, kích hoạt chế độ phân tích các chỉ số không khí xung quanh kết hợp với tinh thần lực. Bọn họ đều nói nơi đây lượng nguyên tố cực kì thừa thớt nhưng thử nàng thấy là gì. Bao quanh nàng là đầy rẫy các nguyên tố ngũ hành, cái gì cũng có. Phút chốc, tán rừng thưa trở nên xanh um, cây cối như thay da đổi thịt. Tâm Nhu từng nói với nàng rằng muốn có linh cơ thì phải có khả năng hấp thụ và chuyển hóa các nguyên tố thiên địa. Nhưng rõ ràng chúng cứ ào ào tràn vào người nàng. Sao nàng vẫn không có linh cơ? Vô lí!

Nhiệt độ ban đêm ở đây rất thấp. Nếu tùy tiện ra ngoài sẽ bị đông lạnh chết. Song đó là đối với người khác. Nàng còn thích thời tiết như thế nữa. Sau một canh giờ cố gắng, nàng vẫn không thể xoay chuyển được vấn đề. Chả lẽ cơ thể nàng chưa hồi phục nên không thể tu luyện sao? Phải nhanh chóng đột phá ranh giới tinh thần để kiểm tra thân thể!

”Đồng cảnh ngộ sao?” Giọng nói nhàn nhạt trầm thấp của Trùng Thiên vang lên. Hấn ngồi ở mòm đá phía dưới. Cũng giống như nàng, hấn đang thử dẫn dụ hấp thụ nguyên tố. Tình trạng chẳng khả quan bao nhiêu.

”Có lẽ do chúng ta không phải người thế giới này chăng?” Nàng chỉ tìm ra được một lí do duy nhất để giải thích chuyện này thôi.

Bất chợt, tai nàng run run. Có sinh vật đang tiến đến đây! Dậm chân cổ nhảy lên thật cao, nàng giương mắt ra khoảng đất cằn cọc bên ngoài. Một đàn sói “lạ” 38 con đang chạy như điên về hướng các nàng.

Lực hút ở không gian này rất khủng bố. Ít nhất cũng gấp Trái Đất và Định Thổ 18 lần nên nếu một người có khinh công thì cũng là nửa cường giả. Còn nếu có thể phi hành trên không thì tuyệt đối là cường giả!

Khụy chân nhẹ nhàng nhảy xuống đất, nàng nhanh chóng chạy vào hang động để thông báo cho bọn Bách Lý Ngán. Số lượng thú không nhiều, họ sẽ giải quyết được đi.

”Dậy mau! Có một đàn thú đang đến đây.”

Mấy người gác đêm ngạc nhiên nhìn nàng. Những người còn lại cũng lục đục tỉnh giấc hình như họ không mấy tin lời nàng nói.

”Hoa Thiên cô nương, bọn ta luôn canh gác cẩn thận. Làm gì lại xuất hiện một bầy thú?” Người nói là Lý Minh-con trai của gia chủ Lý gia. Hấn chưa hề ngủ gật nha. Có con thú nào lờn vờn quanh đây đâu chứ. Nàng đúng là đang nói hươu nói vượn.

”Mau chuẩn bị chiến đấu!” Nàng nhấn mạnh từng chữ, hướng Bách Lý Ngán nói lớn.

Chợt một tiếng “Hú..ú..ú..”xé tan màn đêm. Ngay lập tức, đa số phụ nữ đều lui vào sâu trong hang. Trong 100 người ai cũng có thể tự bảo vệ mình. Nàng đoán trước đây họ hẳn là những cao thủ cường hãn đi. Nhưng cuộc sống hiện tại là so về cơ bắp và sức lực là chủ yếu. Phù thủy cũng trở nên vô dụng. Vì vậy, hầu hết phụ nữ đều được chuyển về hậu phương, nam tử thì xung phong chiến đấu.

Mọi người cấp tốc cầm vũ khí lao ra ngoài. Cả nàng và Trùng Thiên cũng đi theo góp vui. Vừa ra khỏi bìa rừng, trước mặt bọn họ là một đàn sói lai đang nhe nanh múa vuốt. Tiếng Bách Tâm Nhu la to: “Bọn chúng là thú thường không khó đối phó. Nhưng khi mất chúng hóa thành màu đỏ thì cực kì hung tợn. Mọi người cẩn thận!”Nàng ấy tuy là chiến sĩ nhưng rất hiểu biết về các loại ma thú. Ngọc Nhu và các hậu bối khác đều được các trưởng lão truyền thừa tu vi nên dù mới 22 tuổi đã là một cường giả bị cấm chế.

“Lên!” Tất cả hơn 50 người nam nữ lao vào chiến đấu. Số còn lại bảo vệ hang động. Tư thế hiên ngang. Dù trong tay không phải đao kiếm cung tiễn mà là những vũ khí thô sơ nhưng khí thế sát phạt vẫn không thể khinh thường. Theo như tình trạng cơ thể, độc Lục Nham sẽ giết chết họ trong 3 năm nữa. Tu vi gần như mất hết thể nhưng có thể duy trì tồn tại đến 18 năm chốn nguy hiểm này. Phải nói rằng họ làm nàng khâm phục.

Chỉ một canh giờ, tất cả 38 con sói lai đều chết dưới tay họ. Xác phơi ngổn ngang. Bọn Bách Lý Ngạn cũng bị thương khá nhiều nhưng đổi lại là lượng chiến phẩm rất lớn. Thịt !!! Phụ giúp mọi người đưa xác chúng để ngoài hang. Nghe Ngọc Tâm nói, ở đây có rất nhiều khu vực biệt lập và sẽ có vài đàn thú hoang như lúc này ra ngoài săn mồi. Nếu có thể đánh bại được chúng thì sẽ có bữa ngon hoặc ngược lại sẽ thức ăn cho chúng.

“Hoa Thiên cô nương là đệ năng giả sao?” Lý Minh người dính đầy máu, tầm 25 tuổi, tươi cười hỏi. Hắn đang rất tò mò vấn đề này nha.

“Không phải!” Nàng làm sẽ nói với họ rằng nàng dùng công nghệ phân tích đây.

Vốn đã quen với cách nói dối nước lạnh của nàng nên họ cũng không quá khó nuốt.”Vậy sao Hoa Thiên muội muội biết được có thú tấn công?” Vách Ngọc Ngu chen miệng vào.

“Um...linh cảm.” Ở thế giới hiện tại, người có thể quan sát mọi thứ xung quanh trong một khu vực hạn chế. Một là đệ năng giả. Hai là cường giả cấp cao. Bọn họ tất nhiên sẽ không tin nàng là cường giả. Chính xác a, nàng còn chưa đột phá được cấp một kia.

“Ngọc Nhu, con đi xem vết thương cho mọi người đi, đừng nhiều chuyện.” Bách Lý Ngạn đến giải vây cho nàng “Đa tạ vừa rồi Hoa Thiên tiểu hữu đã thông báo.” Giọng nói khàn khàn nhưng ý tứ chân thành.

“Không có gì.” Nàng quẳng xuống một câu rồi đi nghỉ ngơi. Trùng Thiên nhìn theo bóng lưng nhỏ nhoi lẻ loi tiến sâu vào hang. Đôi ngân mâu lóe lên tia sáng vô danh rồi biến mất. Hôm nay nha đầu lại cho hắn làm người tốt. Kì quái! Hắn móc từ trong túi ra vài lọ thuốc mà trước đó Song tiểu đã đưa cho dặn dò Bách Lý Ngạn cho mọi người uống. Sau đó cũng theo vào trong nghỉ ngơi.

Cầm trong tay viên thuốc kì dị, mọi người đoán đo chẳng biết làm sao. Nhưng nhớ lại nàng cũng từng cho tiểu Thanh uống loại thuốc tương tự, do dự một chút liền nuốt vào. Quả nhiên kết quả thần kì như lúc tiểu Thanh dùng thuốc. Những tưởng đây chỉ là đan dược cầm máu, không ngờ cả những vết thương cũng đã tự lành lại với tốc độ rất nhanh. Lý Mạch Nhiên và Lý Mạch Liên là huynh đệ song sinh của Lý Mạch-nhị đệ của gia chủ Lý gia, là luyện dược sư. Họ rất tò mò về loại đan dược thần kì của nàng. Thế là mấy ngày tiếp theo của nàng bớt nhàm chán đi một chút. Sau lần đó, mức độ tử tế của họ đối với hai người nàng tăng thêm vài bậc đáng kể.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Đích Chí Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Món Quà Đặc Biệt

Hôm nay là ngày thứ bảy nàng đến thế giới huyền huyền này. Và nơi đầu tiên nàng đặt chân lên lại là tầng chót với điều kiện sống cực kì khắc nghiệt. Ngoài những lần bị đàn thú tấn công là những vụ xâm lược địa bàn của nhóm người khác. Sống ở đây, ngày ngày đều phải cực khổ sinh tồn, chịu nóng chịu rét. Nếu muốn sống sót, nhất định phải gia nhập vào một nhóm nào đó nếu không sẽ nhanh chóng đi chầu trời.

Bọn Ngọc Tâm đã ở khu rừng thưa này chừng nửa năm và sắp phải rời đi tìm chỗ ở mới. Họ ở đây được 18 năm nhưng hiếm khi xung đột với các nhóm khác.

Tình hình hiện tại là như thế cho nên Song Tiểu và mọi người đều phải tích cực làm việc hơn. Nàng đang đi hái hoa quả với bọn Ngọc Tâm. Hai người này thật làm nàng nhứt đầu a!

“Phụ mẫu Hoa muội muội tên gì, nhà ở đâu, bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hoa tiểu muội a, sao muội lại đáng yêu đến như vậy?”

“Năm nay muội bao nhiêu tuổi rồi? Nói cho tỷ tỷ biết đi. lát nữa tỷ sẽ dành phần ngon cho muội nga.”

“A, muội xem, ở đằng đó có nhiều trái quả kia. Mau đi hái!”

“...”

Khu rừng thưa đã bị bọn họ hái đến tận tận đáng thương thế nên bây giờ khi phát hiện còn cây trữu quả liền không kiềm được hưng phấn.

“Cây cao quá. Muội qua bên kia hái lá cây đi.” Ngọc Tâm nhìn cây to rồi quay sang nói với nàng. Ngọc Tâm còn đáng yêu hơn Ngọc Nhu nhiều lắm.

Chân nhỏ linh hoạt luồn qua từng bụi gai. Đừng quên nàng vẫn là một đặc vụ chuyên nghiệp đấy. Tuy hiện giờ cơ thể còn yếu ớt nhưng vẫn rất nhanh nhẹn.

Lá cây này xào lên ăn hẳn rất ngon. Nàng nhanh nhẩu hái từng chiếc lá xanh mơn mơn cho vào chiếc túi mà Thẩm di và các a di bện bằng một loại lá to dẻo đưa cho nàng.

“Khoai mì?” Trước mặt nàng là một bụi cây vừa quen vừa lạ. Lọc lõi trong trí nhớ. Nếu nàng nhớ không lầm thì nó là khoai mì - một loại lương thực ở Trái Đất. Di, sao nó lại xuất hiện ở chỗ này? Tay nhỏ bẻ một cành cây rắn chắc đào xuống gốc cây. Sau lại dùng sức nhỏ cả bụi cây lên. Ách, thật sự là khoai mì! Rễ cây phình to mập mạp. Cả bụi ước chừng hơn hai mươi kí cử như vậy bị nhổ lên với sức lực của một nữ hài bảy tuổi. Mấy ai sẽ tin? Xem ra cuối cùng cũng có bữa ăn ra hồn rồi.

Đôi mắt to khẽ híp. Nàng nắm chặt cành cây to lúc nãy tiếp tục đào xuống đất. Dần dần, một bộ xương người đập vào mắt nàng. Đây hẳn là một tù nhân bị chết vì độc. Qua đôi mắt phân tích, nàng xác định người này là nam tử, chết đã hơn hai năm. Dời tầm mắt về phía đồ vật mà đến chết tù nhân vẫn chẳng buông tay. Đó là một quyển sách mới toanh.

Nàng lấy quyển sách lên xem xét. Cho dù bị chôn dưới đất nhưng nó vẫn rất sạch sẽ, không ố vàng, bụi bẩn hay rách nát dù chỉ một góc. Lật ra vài trang sách, một cô ả áp bách đột ngột ập đến khiến nàng không kịp phòng bị muốn quăng nó đi. Chấn chỉnh lại ý chí, nàng gắt gao dùng tinh thần lực kịch chiến với nó. Sau gần một khắc, nàng rút cuộc cũng giành thắng lợi. Trong đầu chợt hiện lên tám chữ: Cửu Thiên huyền công - nội công thượng thừa. Di, đây là bí pháp tu luyện nội công trong truyền thuyết sao? Xem ra hôm nay nàng thu hoạch được không nhỏ.

Để hòa hợp với mọi người, nàng và Trùng Thiên đều dùng mấy ảnh tạo một thay đổi trang phục rách nát nhưng bên trong vẫn là quần áo hiện đại như ban đầu. Nhan sắc cả hai cũng được “trau chuốt” để giảm lực sát thương cho người khác. Cất quyển sách vào ngực áo, nàng nhẹ nhàng ôm bụi khoai to tưng vào lòng.

“Tiểu muội muội hái xong chưa?” Giọng của Ngọc Nhu gọi nàng đây mà. Thân thể chạy nhanh đến gốc cây to lúc trước, hai người họ cũng đang chờ nàng. “Nhanh trở về thôi.” Ngọc Tâm hối thúc. Nếu về trễ sẽ bị phạt rất thảm. Các nàng sợ nhất là hình phạt chết tiệt đó.

Lúc Song Tiểu ôm bụi khoai mì về đến hang động. Mọi người đều ngạc nhiên không biết đây là loài cây gì, nhìn thật biến dạng. Nàng cười khổ một tiếng.

Lại là một buổi tối lạnh lẽo. Dường như tiết trời mỗi lúc một lạnh hơn trước. Nàng lấy có đi vệ sinh trốn ra ngoài. Tranh thủ cảm nhận lực lượng của các nguyên tố. Rõ ràng chúng luôn bị nâng ăn tươi nuốt sống. Vậy mà chẳng có lấy một tia nguyên tố lực nào được hình thành chứ đừng nói đến linh cơ. Định trở vào hang với tâm trạng buồn bực, một bóng dáng to lớn chắn giữa đường. Gương mặt hắc tinh tể mị hoặc lại được ánh trăng chiếu vào một bên cằm làm dung nhan hẳn thêm phần yêu nghiệt.

“Ta có đồ muốn đưa cho nha đầu.” Hắc nhếch miệng nhìn nàng. Tên này định giờ trò quỷ quái gì? “Đồ?” Giọng điệu thờ ơ không quan tâm đáp lại.

Mắt hắc nheo lại nhưng không có vẻ tức giận, tựa tiểu phi tiểu nói: “Món quà đặc biệt kỉ niệm bảy ngày khởi đầu mới.” Nói rồi trên tay hắc bỗng xuất hiện một đôi giày da xinh đẹp. “Ta vừa sửa xong, hài lòng chứ?” Hắc chậm rãi đến gần nàng, khom người đặt đôi giày xuống đất.

“Người sửa được?!” Là hỏi nhưng lại là khẳng định. Hóa ra vì nó mà mấy ngày nay hắc hí hoáy với đồng kim loại mài dũa cái gì đó. Nó là đôi giày tăng lực đa năng chất lượng cao số lượng có hạn ở Định Thổ do chính hắc chế tạo. Nó có thể thay đổi tùy theo người sử dụng: kích cỡ, màu sắc, tăng hình, thu nhỏ theo ý thức nhưng nàng nhìn ra có vài công năng vẫn còn bị hư hỏng. Đồ tốt!

Hắc không trả lời, ngồi xổm xuống ngang tầm mắt với nàng lười biếng hỏi: “Không có lễ vật cho ta sao?” Có qua có lại. Hắc làm người chưa bao giờ để bản thân chịu thiệt đâu.

Nàng chậm chậm mang đôi giày vào. Nó liền biến đổi thành màu đen, kích thước cũng nhỏ hơn. Um, hắc đã cho nàng đồ tốt. Vậy nàng nên đưa cho hắc lễ vật gì? Thuốc? Hắc chưa cần dùng đến. Bánh mì chuyển ngữ, máy ảnh? Hắc không có nhu cầu. Suy nghĩ một hồi, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng. Đưa tay móc từ trong ngực áo ra một quyển sách. Đích xác là thứ nàng vô tình có được hồi chiều. Cái này hẳn tương xứng với lễ vật hắc đưa cho nàng đi.

“Đây là Cửu Thiên huyền công. Ta vừa đào được nó. Miễn cưỡng cho người.”

Hắc kinh ngạc trong chớp lát rồi đưa tay nhận lấy. Có lẽ nàng làm hắc ngoài dự đoán. Trùng Thiên hiểu kì mở sách ra xem xét. Nét mặt hắc thoáng thay đổi. Ngạc, lại là chiêu đó. Quyển sách này có mỗi một chiêu đó thôi sao? Trong lòng âm thầm chê bai mở sách nhưng bước chân đã nhanh đi vào hang. Vẫn không quên bỏ lại một câu xem như an ủi người vẫn còn đơ người ngồi đó: “Từ từ thưởng thức a.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Giải Độc

“AAA” Tiếng hét chói tai của những phụ nhân làm mọi người tỉnh giấc sớm. Tất cả nhao nhao vây lại xem sự tình.

“Nó...nó lại tái phát !” Giọng Thâm di đứt quãng. Trên người những đốm xanh tím ghê rợn lan ra khắp cơ thể với tốc độ chóng mặt. Cả người nàng không ngừng run rẩy, khuôn mặt vặn vẹo đau đớn.

“Sao..sao lại như vậy...vừa mới ...mới qua kì phát độc mà ...” Một thiếu niên lấp bắp nói không nên lời. Mỗi tháng độc Lục Nham sẽ tái phát một lần vào đúng ngày 12. Hôm nay đã qua ngày 12 rồi ! Đây là cái tình huống gì ?

“A...”

Dần dần, ai cũng ngồi bệch xuống đất, móng tay cào vào vách đá đến rướm máu cố để trấn tĩnh bản thân. Duy chỉ còn ba người: Song Tiểu, Trùng Thiên và tiểu Thanh vẫn bình thường. Xem ra, độc trong cơ thể sắp phá bỏ lớp bảo vệ của cơ thể mà xâm nhập vào sâu bên trong xương tủy. Sau khi chữa cho tiểu Thanh, bọn họ có nhờ nàng giải độc hộ. Nhưng nàng đã xem qua, họ trúng độc đều nặng hơn tiểu Thanh rất nhiều. Nếu muốn hoàn toàn loại bỏ chất độc mà không cần giải dược thì nàng cần chuẩn bị vài thứ. Tình hình bây giờ e là không thể chờ đến lúc đó rồi.

Bọn họ là những người đầu tiên nàng gặp gỡ ở thế giới này. Vì vậy, họ muốn chết cũng khó. Thuốc nàng có thể sử dụng giờ chỉ có: thuốc ngoại thương cấp tốc, thuốc dinh dưỡng và bồi bổ và thuốc bài trừ độc tố đã cho tiểu Thanh ăn mất. Thời gian cấp bách, số lượng lại nhiều. Độc tố trong vòng nửa canh giờ nữa sẽ triệt để khiến bọn họ mất đi lí trí, tự hủy thân thể mình.

Châm cứu không phải là cách khả thi. Phải làm sao đây ? Làm gì đây ?

Cái trán trơn nhẵn bất ngờ bị gõ một cái. Song Tiểu mạnh mẽ ngược đầu dùng ánh mắt giết người nhìn Trùng Thiên. Tay nhỏ không quên xoa xoa chỗ vừa bị gõ. Hắn tươi tỉnh đón nhận ánh mắt của nàng rồi xoay người dựa vào vách đá. Bộ dáng thảnh thơi thông dong chẳng quan tâm mọi việc tựa như hết thảy đều chẳng liên quan hay đáng để hắn bận tâm. Tiếng cười trầm thấp mĩa mai vang lên trong không gian. Nàng liếc xéo tên hỗn đản chết tiệt kia. Tâm tình bình ổn lại.

Trước hết cần phân tích mọi mặt tình huống hiện tại của bọn họ. Độc Lục Nham này không tính là kịch độc nhưng nếu trong thời gian dài không chữa trị thì vô cùng phiền phức. Người trúng độc lúc đầu đến khi phát độc rồi chết ít nhất cũng hơn 30 năm. Nhưng hà cớ gì bọn họ có tu vi mạnh mẽ bảo vệ kinh mạch nhưng độc tố vẫn có thể lộ hành ? Độc khác tương tác ? Không đúng, bọn họ có luyện dược sư, chắc hẳn không ngu xuẩn đến mức tự hại mình. Điều kiện môi trường ? Ở đây chủ yếu là khí nóng. Gió lạnh cũng là gió khô. Vậy độc này tương hợp với nắng nóng ? Song Tiểu cẩn thận suy xem nhiều khía cạnh khác. Càng nghĩ càng chắc chắn. Nếu đã mang thuộc tính nóng, vậy... hân thủy ! Đúng, hân thủy ! Sao nàng lại không nghĩ ra sớm nhỉ.

“Hân thủy.” Nàng quay sang hồ hững nói với hai nam nhân “bình thường” bên cạnh. “Mau nghiền nát loại cây đó và rưới lên người, nhanh !”

Tiểu Thanh sững sờ nhìn nàng. Về mặt khó hiểu “cây đó” là cây gì ? Trong lúc hắn đang định hỏi lại thì Trùng Thiên đã chậm rãi đi ra ngoài, lát sau trong tay hắn bỗng xuất hiện thêm một bụi cây lờ lợc. Trùng Thiên nhìn tiểu Thanh rồi đến vật trong tay và đám người đang hấp hối kia. Tiểu Thanh thoáng rung mình. Ngự Văn công tử này quá nguy hiểm ! Mặt cười nhưng tâm không cười ! Tiểu Thanh “may mắn” ôm trọn công việc bồi thuốc cho mọi người.

Sau khi được Song Tiểu giảng giải về cách giải độc. Tất cả thoáng trầm tư rồi gật đầu đồng ý. Những ngày qua, việc mà tiểu cô nương này làm đều không hề vô ích. Họ tin nhiệm vụ nàng ! Thật ra, ngay lần đầu tương ngộ với hai người, một cổ uy áp vô hình của bậc vương giả tập kích họ. Làm bọn họ nhìn không được muốn thân phục. Do đó, nàng mặt danh ki diệu bị liệt vào danh sách nguy hiểm. Tuy họ đối xử với nàng rất tử tế nhưng tận sâu bên trong là sự bài xích vô hình.

Mọi người diu nhau đến cửa vào. Và làm bọn họ ngạc nhiên đó là không chỗ nào trong khu rừng thưa này mà họ chưa đặt chân đến. Vậy mà nơi đây từ khi nào xuất hiện lối vào hàn đàm bọn họ cũng chẳng hề hay biết.

Càng đi sâu vào bên trong, nước mỗi lúc một cao và lạnh hơn. Cũng may có loại thảo dược thần kì nàng cho bọn Bách Lý Ngạn dùng. Nếu không khẳng định họ sẽ chết vì lạnh mất. Hơn một khắc đồng hồ, đám người cũng ngoi lên được mặt nước. Đây hẳn là một hang động lớn có vách đá trơn trượt và mái vòm cao. Trông rất hoang sơ.

“Thả lỏng ngâm khoảng ba canh giờ là được. Lúc đó sẽ khá đau đớn. Ai không vượt qua được...chỉ có con đường chết.” Nàng nói rất nhẹ nhàng nhưng nội dung lại hàm chứa an nguy của cả 100 người. Thân thể nho nhỏ ngồi trên bờ lạnh giọng tuyên bố. Nếu bọn họ đủ kiên cường và sức chịu đựng, cửa ải này hẳn không khó.

Tất cả chìm vào tĩnh lặng. Ai cũng chẳng lên tiếng mà im lặng trôi nổi trên mặt nước. Sau nửa canh giờ, tiếng rên rỉ bắt đầu vang lên. Đã đến giai đoạn bài độc. Nàng ngồi trên tảng đá nhắm hờ mắt tiến hành tinh lọc không khí. Nhiều người cùng lúc ngâm hân thủy sẽ làm nước bị ô nhiễm. Nàng bắt đầu đi phải vận hành hệ thống lọc khí vi diệu của mình. Tin vui là sau mấy ngày dày vò bức bách không hình thành được linh cơ, nàng nay lại có thể khống chế được các nguyên tố bằng tinh thần lực.

Trùng Thiên cũng đang ngồi tĩnh tâm tu luyện. Từng luồng khí vờn quanh thân hình cao lớn. Hắn hẳn đang luyện công đi.

Về phần tiểu Thanh thì lẳng lặng nhìn mọi người dưới nước. Khuôn mặt tuấn tú hiện rõ sự lo lắng bất an.

Một canh giờ qua đi, tiếng la hét đầu tiên cũng xuất hiện. Có người đã mệt lử. Khói đen bốc lên ngùn ngụt. Mùi hôi thối tràn ngập không gian.

Song Tiểu tăng cường lọc khí. Mỗi tế bào trong cơ thể hoạt động với hiệu suất cực cao. Khí độc được hấp thụ di chuyển liên tục qua mỗi “phân khu” tinh lọc.

Cuối cùng, thời hạn ba canh giờ cũng đến. Tất cả vắt hết sức lực leo lên bờ. Khuôn mặt ai cũng tái nhợt chẳng chút huyết sắc. Nàng bắt mạch cho Bách Lý Ngạn. Lát sau, giọng nói tuy nhàn nhạt nhưng hiện rõ vẻ hài lòng : “Độc đã được giải. Mọi người cần thư giãn một chút.” Hân thủy trong hàn đàm này quả rất tuyệt diệu. Nó vốn chẳng phải hàn thủy bình thường mà còn là tinh khiết hàn thủy gần như tuyệt đối nên mới có khả năng bài độc dễ dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 17.2

Không gian bỗng chốc im lặng, chỉ còn tiếng nước tí tách len lõi trên vách đá cao vang vọng. Lời của Song Tiểu như một hòn đá ném vào mặt hồ đang tĩnh lặng, như ánh mặt trời soi sáng sao bao ngày giông tố, ánh mắt họ nhòe đi, vui mừng khôn xiết. Sao lại không vui khi bản thân thoát khỏi sự hành hạ của thứ độc chết tiệt kai chứ.

Nhìn bọn Bách Lý Ngạn cười đến nổi miệng cũng muốn biến dạng, Song Tiểu bắt đầu đi nhắc nhở: “Thời gian sắp hết, mau rời khỏi nơi này đi đã.” Nàng hối thúc mọi người rời đi theo hướng đến. Vừa ra khỏi cửa hang thì đã nghe thấy những tiếng cười nói thô tục từ chỗ ở của bọn họ.

Sau khi leo qua vài con dốc, lách qua một khe đá nhỏ, họ đã trở lại chỗ ở của mình một cách nhanh nhất. Đập vào mắt là một đám đàn ông đang ăn uống ngon lành thức ăn mà họ khổ công tìm được.

“Các ngươi là tiểu đội dưới trướng của ai, sao lại không biết xấu hổ như vậy ?” Lý Minh tức giận lao lên quát lớn.

“Hừm, bọn ta là người của Lăng Ngưu lão đại, đám chuột nhắt các ngươi từ vùng bùn nào chui lên mà dám xâm nhập vào địa bàn của bốn đại gia ?” Một tên bộ dáng bặm trợn thô kệch có vẻ là thủ lĩnh. Hắn quơ quơ chiếc riêu to tướng định giương oai với thuộc hạ.

“Đây là khu vực của chúng ta. Các hạ xin mời đi cho !” Bách Lý Ngạn đứng lên chắn trước Lý Minh, giọng điệu lạnh lạnh bình tĩnh.

“Dựa vào ! Các ngươi có tư cách gì dám nói chuyện xác láo với bốn đại gia hả ?” Vẫn cái vẻ mặt xấu xí kinh khủng ấy, cằm hất lên cao, hắn đã nổi giận.

“Các ngươi muốn chết sao. Đại ca, thành toàn cho chúng đi !” Một tên thuộc hạ uốn éo, tay cầm đuôi sói vừa nhai ngấu nghiến vừa nhìn họ với ánh mắt khinh bỉ, thượng hạ nói lớn.

“Phải đó, phải đó... Oh,... phụ nữ kia, oa oa đã lâu rồi chưa được ném lại mùi vị đó nga... Hắc hắc...”

Song Tiểu ngáp dài ngáp ngắn, dựa vào một gốc cây sần sùi. Vì vừa tiêu hao nhiều tinh lực tinh lọc nên sắc mặt có chút trắng. Tuy vậy, âm thanh cất lên từ đôi môi anh đào xinh xắn vẫn như tiếng nước suối chảy róc rách làm người nghe thoải mái mê đắm.

“Ta chẳng phải nói, các người nên thư giãn gân cốt một chút hay sao ?”

“Cơ hội ngay trước mắt a.” Trùng Thiên bồi thêm một câu, cũng dựa lưng vào gốc cây của nàng. Nhưng nếu để ý kĩ thì sẽ phát hiện dư quang trong ánh mắt hắn dừng lại ở trên người Song Tiểu, ánh mắt lúc sáng lúc tối thâm trầm khó đoán.

Bọn họ chờ người ra. Suốt bao năm qua, họ cực ít gặp phải cuộc đụng độ lớn như vậy, nên bây giờ cũng khá lúng túng. Lý Minh chợt lao ra bỏ một gây vào tên nhin nọt eo là lúc trước. Hắn ta hét lên một tiếng rồi bất tỉnh.

“Haha... sáng khoái a haha “ Lý Minh cười to lao vào đám người tiếp tục càn quét. Những người còn lại mấy chốc cũng gia nhập. Đã bao lâu rồi chưa được thống khoái trút giận thế này. Hôm nay, hãy để họ đánh một trận ra hồn đi.

“Các ngươi. Các ngươi không dám làm gì bọn ta đâu... Ta là người của Lăng Ngưu. Nếu đụng đến ta, các ngươi sẽ bị xé xác ...” Tên đầu lĩnh bị trúng một gây liền phun ra búng máu, hoảng lên hô to. Hắn vịn vịn cũng không thể tin được lũ người này lại mạnh đến vậy. Chắc chắn là người mới ! Đúng, chỉ có người mới thì mới có thực lực và gan lớn thế. Nếu lời kéo được chúng thì quá tốt rồi.

“Vậy... thả ngươi... thì bọn ta vẫn có thể sống sao ?” Lý Minh hí hóp mắt nguy hiểm, từ trên cao nhìn tên đầu lĩnh đang chật vật nằm dưới đất.

Hắn ta vừa nghe thì lập tức gật đầu như gà lôi “Đúng đúng.” Chưa kịp nói xong đã bị Lý Minh đập một phát vào đầu. Chết ngay lập tức. Đôi mắt trừng lớn không cam tâm.

Nếu không phải bọn chúng khinh địch, bị trúng độc từ trước và quan trọng nhất là bọn Bách Lý Ngạn vừa được tẩy kinh phạt tủy, cơ thể trở nên bán tỉnh khiết nên miễn cưỡng có thể hấp thu năng lượng nguyên tố ở đây thì với tình trạng phát độc của bọn họ thì hoàn toàn phải thúc thủ chịu trời.

Nhưng tên còn lại cũng chẳng ra gì, có vẻ như tiểu đội này đi thăm dò nên chẳng mang theo bao nhiêu người. Rất nhanh liền bị đánh gục.

Phân phó mọi người dọn dẹp xử lý mấy cái xác xong, Bách Lý Ngạn liền khom người, hướng nàng chấp tay. Những người còn lại cũng làm theo. Nàng trở thành thánh nhân khi nào nhỉ ?

”Các người nên cảm tạ vì đã may mắn là những người đầu tiên ta gặp mặt ở thế giới này mới đúng.” Song Tiểu khoanh tay trước ngực, giọng điệu vẫn thản nhiên nhưng khóe môi lại bất giác kéo nhẹ. Nàng không phải là người tốt chuyên giúp đỡ người đứng đầu.

Mọi người nhìn nhau, không hiểu lắm những điều nàng nói. Nàng ở đâu rơi xuống mà lại nói năng thật kì quặc. Chả lẽ thật sự như lời Ngự Vân công tử nói” Trên trời rơi xuống” sao ? Khó hiểu a.

”Dù sao cũng đa tạ cô nương và công tử.” Mặc kệ hai người là ai, họ đã cứu mình một mạng thì đã là người một nhà rồi. Có kị trong lòng Bách Lý Ngạn tan biến không còn một mống.

”Ta nghĩ chúng ta nên đi nhanh thôi.” Nàng ngẩng đầu nhìn trời. Lúc này, nàng vừa phân tích không khí. Những luồng khí lưu có vẻ vẫn di chuyển bình thường nhưng quỹ đạo lại rất quỷ dị. Nàng có linh cảm sắp xảy ra trận thiên tai lớn. Cần tìm nơi có hồ nước để định cư là việc cấp bách bây giờ.

”Phải, chúng ta nghỉ ngơi đêm nay. Ngày mai sẽ lên đường.” Bách Lý Ngạn cũng nhìn trời. Hắn biết nàng đang ám chỉ điều gì. Dù sao cũng đã từng là tình anh võ giả cấp chín. Dù hiện tại chỉ còn là cấp một những xúc giác vẫn hơn người. Cộng với kinh nghiệm sống bao năm. Hắn cho bọn họ biết cách đây 10 dặm có một hồ nước nóng. Sở dĩ hắn biết là do có lần bị thủ dử đuổi theo, hắn đã chạy đến đó trốn thoát.

Đêm bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 18.1: Trùng Thiên Là Tên Sắc Lang

Thế giới Vô Nhai huyền huyền. Nơi có Mặt Trăng nhưng lại không thấy Mặt Trời. Nhưng thật kì lạ là vẫn có ánh sáng bao phủ không khác Mặt Trời là bao. Ánh sáng chói chang đến mức người đi đường cảm thấy như đi trên chảo nóng.

Song Tiểu và Trùng Thiên đi bộ hết cả buổi sáng mới đến nơi. Nhờ bộ quần áo tân tiến và đôi giày của Trùng Thiên mà nàng chẳng tốn bao nhiêu sức lực cả. Còn bọn Bạch Lý Ngạn thì đã thấm mệt.

Bọn họ để thức ăn trên những tảng đá to cạnh hồ nước rồi chia nhau đi tắm rửa. Nghe Ngọc Tâm nói, cách vài tháng họ mới được tắm thoải mái một lần. Bình thường chỉ lau chùi qua loa tiết kiệm nước hết sức có thể.

Đưa mắt tìm xung quanh một nơi sạch sẽ để nghỉ ngơi, nàng neho mắt nhìn cái tên đang nằm vật xuống tảng đá. Đôi mắt hồ ly của hắn khẽ híp. Hành động thật nhanh đi. Song Tiểu hử một tiếng rồi thông dong tiến đến. Vô cùng tự nhiên ngồi xuống phần đá trơn bóng kia. Hai tay chống ra sau chăm chú nhìn từng dòng hơi nước nghi ngút trên mặt hồ. Hoàn toàn xem người bị nàng chiếm chỗ là không khí

”Chúng ta thật có duyên với nơi này.” Thấy nàng hành động như chốn không người và lại còn bơ đẹp mình. Trùng Thiên háng giọng đùa cợt khơi chuyện.

”Nguyệt duyên !” Nàng lại xui xẻo rơi xuống hồ nước nóng ngay khi vừa thoát chết. Và thật trớ trêu khi “thứ hung thủ hại nàng” lại chính là hồ nước trước mặt kia. Tâm tình của nàng hiện thời rất không tốt. Hơi sức đâu bồi chuyện phiếm với hắn.

Nhiều lúc Song Tiểu tự hỏi với mình rằng cái tên hỗn đản này có phải đứt hay chập dây thần kinh trung ương nào hay không ? Cự nhiên trở thành “ông tám” mọi lúc mọi nơi như vậy. Thật ra Song Tiểu và cả đương sự Trùng Thiên cũng không biết, chỉ đơn giản vì mỗi lần thấy nàng thì sự nhiệt tình hiềm thấy của hắn chợt bùng phát . Hắn thật chẳng khống chế được điều đó a.

”Haha...haha” Tiếng cười trầm thấp truyền vào tai nàng. Hắn gồi tay kê đầu cười cợt. Đưa mắt nhìn tấm lưng bé nhỏ ngay trước mắt. Sâu thẳm trong linh hồn có một nơi bỗng dao động. Hắn thoáng sững sốt rồi quyết định nhắm chặt mắt lại. Vừa rồi chỉ là ảo giác thôi !

Xa xa, phía sau tán cây rậm rạp rủ xuống sát mặt hồ, thiếu niên ngâm mình trong dòng nước ấm nhưng đôi mắt thủy chung gắt gao nhìn chăm chăm hai người đang ngồi trên tảng đá kia. Tiếng lá xào xạc đưa tạo nên những khe hở cho tia nắng len lỏi. Họ ngồi đó. Một nằm một ngồi, cười nói vui vẻ (Thanh ca a, vui về chỗ nào =.=) Nàng đáng yêu xinh đẹp. Chàng lạnh lùng cao ngạo. Hai cổ khí chất nói không nên lời lúc này lại như hòa chung dưới từng luồng sáng. Tất cả tạo nên khung cảnh tình chàng ý thiếp lãng mạn. Một cặp đôi hoàn mỹ. Cứ như thiên địa đã khổ công tạo nên đôi tình nhân tuyệt thế nhất. Hắc mâu ánh lên sự buồn bã. Đôi mi dài rũ xuống run nhẹ. Kể từ khi được nàng cứu chữa, hắn luôn để mắt đến nàng. Nàng nhỏ bé như thế, lạnh nhạt như thế. Nàng tạo cho hắn cảm giác thần bí quyền rũ cực hạn. Nàng ở ngay bên cạnh hắn, rất gần rất gần. Thế nhưng tại sao ta lại có cảm giác như thể cả hai bị ngăn cách không bởi thân phận, bởi cảnh, thời gian mà là.... cả một thế giới ! Nàng như giấc mộng thần tiên đẹp để hư vô của hắn.

Suốt đời cũng không thể thành hiện thực. Hít hơi thật sâu ngụp xuống nước. Hấn...nên làm gì đây ?

-----Khoảng nửa khắc sau

”AAAAA.....” Tiếng la thất thanh của nữ tử làm mọi người giật mình, ngừng mọi động tác trên tay.

Trùng Thiên dụi dụi mắt. Hấn sao lại ngủ quên được cơ chứ. Di, người đâu ? Song Tiểu đã rời đi lúc nào mà hấn lại không biết nhỉ.

”Oa...huhu..hix...”

”Kẻ nào khóc như heo nái thế này ?” Trùng Thiên chau mày nghiêng đầu về phía phát ra âm thanh “heo nái” vừa nãy. Ngay sát mép hồ , cách chỗ hấn chưa được sáu bước là hai nữ tử quần áo xốc xếch trẻ vai đang rống to.

Hấn đang khó chịu vì bị kẻ khác quấy rầy thì nghe được không ít tiếng bước chân đang đến đây.

”Trâm nhi, Diệu nhi, có chuyện gì xảy ra ?” Một người đàn ông trung niên bụng phệ chạy vội đến. Ánh mắt dò xét trên dưới hai nữ tử. Các nàng “run rẩy” chỉnh lại y phục rồi không nói gì.

”Nói, có chuyện gì ?” Ông ta quát lên “Ta làm chủ cho các con.”

Trùng Thiên ngáp dài. Hấn chẳng có thời gian quan tâm đến chuyện vặt vãnh này. Nhưng khi bắt gặp đôi mắt ngấn lệ của hai con “heo nái” nhìn về phía mình. Trong lòng bèn kêu một tiếng “rắc rối a”

Song Tiểu chậm chậm lách mình qua bụi cỏ gai đi đến xem nào nhiệt cùng Thẩm di. Nàng đương nhiên sẽ không tắm nước nóng nên nhờ Thẩm di chuẩn bị ít nước lạnh để tẩy rửa. Thuận tiện học hỏi thêm về cách khống chế các nguyên tố. Thẩm di từng là Phù thủy hệ thủy cấp sáu nên khá có kinh nghiệm trong phwuogn điện này.

Khi nàng đến thì bắt gặp cảnh tượng dở khóc dở cười. Hai nữ nhân và một bá bá đang chỉ trích một nam tử. Mà bá bá đó nàng biết. Hấn là Từ Mã Thổ - chồng của ngũ muội Bách Nhan. Còn hai nữ nhân kia nàng không biết tên. Các nàng là ai nàng cũng không bận tâm làm gì. Nhưng giờ phút này, bọn họ đang hướng tên nam tử lạnh nhạt ngồi trên tảng đá to bắt hấn chịu trách nhiệm. Di, Trùng Thiên hấn làm gì con người ta để họ đến tận cửa đòi nợ đây ?

”Người mặc y phục màu nâu là Từ Trâm Anh, người còn lại là Từ Diệu Anh. Chúng là con riêng của Từ Ngũ.” Thẩm di giới thiệu cho nàng. Trong mắt Song Tiểu, các nàng đích xác là thành phần sắc nữ. Họ cứ uốn éo, liếc mắt đưa tình với Trùng Thiên một cách “cẩn thận” suốt mấy ngày nay. Không sợ bị vạ xương sống, lỗi mắt hay sao.

Nàng nhíu mày, mắt chuyển dời đến nam nhân kia. Dường như cảm nhận được có người nhìn mình, Trùng Thiên đưa mắt về hướng ấy. Mía mai hấn sao ? Thấy được ý cười trên tức trong mắt đối phương, cả hai nhún nhún vai. Cừ chỉ cứ như huynh muội thân sinh tâm đầu ý hợp. Một người ngoài cuộc, một đương sự đều duy trì bộ dáng xem kịch vui miễn phí trước mặt.

”Phụ thân, lỗi không phải của Thiên ca đâu.” Nữ tử tên Trâm Anh kéo kéo vạt áo. Nhìn vào chỉ thấy thật đáng thương.

”Phải phải, phụ thân, là do con và tỷ tỷ không tốt, bắt cần để...để Thiên ca nhìn..nhìn...hix hix” Diệu Anh cũng nũng nịu mắt long lanh nước nói.

Phối hợp diễn không tồi a. Gọi Thiên ca cơ đấy. Cho dù ai cũng nhìn ra bên trong chắc chắn có nội tình. Quả này “Thiên ca” người định xử lý ra sao đây.

Từ Ngũ hiểu rõ hai đứa con gái của mình có ý với vị công tử này từ lâu. Chúng vừa ra hiệu với hấn biết các nàng đang giở trò muốn hấn phối hợp diễn. Ngự Vân công tử kia vừa nhìn đã bắt phạm như thiên tiên. Hấn nên thành toàn cho hai đứa con gái để sau này còn có chỗ dựa hòng lạc nga. Huống chi, các nàng đều là mỹ nữ, Ngự Vân công tử kia cũng xem như được lợi rồi. Nghĩ vậy, hấn liền có tỏ ra uy nghiêm, tức giận nói:

”Ngự Vân công tử, người đã thấy hết thân thể hai tiểu nữ nhà ta. Người có nên giải thích một chút không ?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Đích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 18.2

Tất cả mọi sự chú ý của mọi người chuyển dời từ hai nữ nhân sang vị công tử “tội phạm” kia. Chỉ thấy hấn giờ phút này đang vờn về các ngón tay. Cứ như chẳng hề nghe thấy những lời kể lể và chất vấn của ba cha con Từ Ngũ.

Khí trời khô khốc đến đỉnh điểm. Những cơn gió nhẹ lướt qua mặt hồ lần lần gợn sóng. Không gian hiện giờ trở nên tĩnh lặng kì quái vô cùng.

Đến tận khi bọn họ nghĩ rằng Trùng Thiên hấn vì quá nhục nhã và lúng túng khi bị bắt quả tang như vậy thì rốt cuộc hấn cũng mở miệng ngọc của mình: “Chịu trách nhiệm sao ?... Tại sao ta phải uất ức bản thân để thu hai người ? Hừm.”

Ba cha con Từ Ngũ nhất thời đỡ người. Nhưng rất nhanh liền thể hiện “sự khổ sở cùng khuất nhục “ một cách tối đa nhất. “Thiên ca ca, huynh...huynh đừng hắt hủi bọn ta mà...thân thể của ta...đã...đã...” Diệu Anh lại khóc với tần suất gấp đôi lúc trước. Giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào chưa xót. Tựa như nàng dâu bị phu quân mình ghét bỏ vậy.

“Diệu nhi, muội ...muội để tỷ tỷ nói đi !” Trâm Anh bên cạnh thương tâm đưa mắt “an ủi” Diệu Anh. Nàng ta cố hết sức ngẩng đầu. Lấy hết can đảm nhìn mọi người xung quanh rồi quay sang đáng thương nhìn “kẻ đã hủy tấm thân trong sạch của nàng ta.” “Một khắc trước, tỷ muội chúng ta định ở đây tắm rửa. Nào ngờ, lúc đang tắm thì phát hiện Thiên ca đang...đang...nhìn...nhìn chăm chăm... Vậy nên tỷ muội ta hét lên rồi nhanh chóng mặc y phục... Hix hix, phụ thân và các bá bá a đi đừng hiểu lầm Thiên ca. Huynh ấy có lẽ...không có ý đâu.”

Chắc chắn, lời nói tràn đầy sơ hở như vậy mà vẫn cố gắng bảo vệ ý trung nhân dù rất muốn hấn thuộc về mình mà không bị mất mặt. Một người hát, một người họa. Người then thùng, người can đảm. Khả năng diễn xuất không tồi đi.

“Trâm nhi, cố ý hay không thì đều phải chịu trách nhiệm. Người phụ thân ta đây cũng chẳng phải ngồi không để mặc các người bị khi dễ.” Nói rồi lại quay sang Trùng Thiên mạnh mẽ hô: “Ngự Vân công tử, người định làm sao bồi thường cho hai tiểu nữ của ta hả ?”

Từ đầu đến cuối, “tên phạm nhân” nào đó vẫn bình chân như vại. Hấn thích thú chơi đùa những ngón tay của mình, để mặc cho ba người tự biên tự diễn. “Muốn ta thu các người ? Không nhìn, không liên quan !” Tuy hấn cuối đầu nhưng vẫn thu hết thầy phản ứng cùng cử chỉ của mọi người vào hấn. Nói đùa, có cần đánh giá hấn thấp đến bậc này hay không ? Bộ não của hấn không rảnh để xử lý chuyện vớ vẩn này.

“Ngự Vân công tử, người chê bai bọn ta không xứng sao ?” Vừa nói, những giọt lệ lại trào ra. “Nếu đã như thế ... tỷ muội ta thật chẳng còn chút thể diện để gặp mặt thiên hạ...bọn ta cầu huynh...đừng vô tình...mà”. Hai nữ tử lại tiếp tục mằn khóc lóc dai dẳng khiến cả người trầm tĩnh như Bách Lý Ngạn cũng phải cau mày. Thật chẳng có chút tiền đồ nào cả.

“Ta nói không thấy. Các người nghe không hiểu sao? Được thôi, ta sẽ chứng minh cho các người xem !” Dứt lời, Trùng Thiên liếc mắt qua Thẩm di đang đứng cạnh Song Tiểu nhân nhật nói: “Phiền Thẩm di kiểm tra một chút tình trạng lớp vải bên trong cùng của y phục hiện giờ như thế nào ?” Muốn diễn? Hôm nay thật nhảm chán, cho nên hấn sẽ bồi bọn họ đến cùng.

Tỷ muội Từ Ngũ giật mình, Ngự Vân công tử có ý gì ? Các nàng lập kế này hoàn mỹ vô khuyết. Mang cả trình tiết của bản thân ra đánh cược. Lẽ nào lại có sơ sót ?

Thẩm di hơi ngạc nhiên nhưng liền tiến lên đưa các nàng ra sau một tảng đá cao to kiểm tra. Lát sau liền có kết quả. “Hết thấy đều khô ráo, sạch sẽ.”

Nghe Thẩm di nói xong, lúc này Trùng Thiên mới ngược lên . Đôi mắt hồ ly sáng quắc nhìn ba người Từ Ngũ đầy vẻ chế nhạo. “Nha, hai người vừa nói cách đây một khắc đã tắm ở đây và bị ta nhìn xem. Vậy sao áo lại không hề ướt đây ?”

“A ...a...là do gió...gió làm khô y phục.” Trâm Anh hoảng sợ đáp lời. Ánh mắt của Ngự Vân công tử đó thật quá mức kinh khủng, hấn nhìn nàng như thể một xác chết vậy.

“Ra là thế. Thẩm di, da của bọn họ có bị đỏ hay không ?” Biểu cảm của hấn rõ ràng rất bình thản như đã biết trước câu trả lời, bắt ngờ hỏi đến Thẩm di.

“Có một chút.”

“Các người để y phục ở chỗ nào ?” Trùng Thiên chợt hỏi làm hai tỷ muội sùng sốt, ngập ngừng chỉ vào một tảng đá nhỏ bên cạnh.

“Haha, các người thật sự đã tắm sao ?” Dừng một chút, mắt hấn quét ngang tất cả mọi người đang đứng tại chỗ này. Âm lượng bỗng chốc trở nên hùng hậu lạnh lẽo bất thường: “Quần áo các người đều làm bằng vải thô, lại để ở hòn đá ấy. Suốt một khắc qua, nó luôn bị ánh nắng chiếu vào và hiện tại cũng thế. Ất hấn, y phục của hai người sẽ nóng lên. Nếu thật sự đã tắm thì sẽ không xuất hiện vết đỏ hay chỉ hơi đỏ một chút. Với làn da rám nắng thì cũng không rõ ràng. Nhưng nếu các người chỉ cố tình xối nước thì da sẽ không đỏ lên bởi lẽ nước ở đây rất đặc biệt, nếu ngâm thân thể thì rất tốt, còn nếu chỉ tẩy rửa rồi lau thì da sẽ đỏ lên ngay lập tức. Đừng nói rằng các người sợ làm ồn nhiễm hồ nước trong xanh này mà tiết kiệm dùng thật ít nước. Hay nói các người không tắm và cũng không xối nước lên người thì y phục đang nóng sẽ liên tục cọ xát. Làm da đỏ lên. Thứ hai, các người luôn miệng khẳng định ta nhìn trộm. Vậy quần áo của ta cũng phải vướng chút bụi đất hay cỏ cây gì đó. Ta không có nội lực, không thể leo lên mấy cái cây cao to kia để thuận lợi thực hiện hành vi phạm tội và cũng không thể nhanh chóng thay y phục hủy diệt chứng cứ. Xung quanh đây chắc chắn không có vật chứng đáng lý phải bị ta tiêu hủy. Các người có thể đi dò xét. Thứ ba, giả sử ta có nhìn trộm các người, hai người hét lên rồi lên bờ lấy y phục che chắn . Nếu đã như thế thì hấn phải có dấu chân để lại đi. Dưới nhiệt độ cao như vậy thì dấu chân ướt sẽ rất rõ ràng. Hãy nhìn xem, hoàn toàn chẳng thấy gì cả. Đừng nói với ta các người mang giày thì mọi chuyện đều vô lý. Trong tình trạng hoảng loạn bị khi nhục thì các người nhanh chóng mặc quần áo ngay tại đó hay vừa chạy vừa hét vừa thay hoặc là tìm nơi nào đó kín đáo an toàn . Cho dù như thế thì phải có ít nhất một dấu chân ngay cạnh hồ nước chứ. Các người định nói mình đi tắm mà vẫn mang giày sao ? Huống chi nếu tìm một chỗ an toàn thì hấn phải xa nơi này một chút, với hai nữ nhân yếu đuối như các người vừa thay xong y phục thì lại kêu cứu và chạy đến đây mà vẫn còn hơi sức kể lể khóc nhiều như vậy thì thật bất hợp lý. Một nữ tử cho dù đang hoảng loạn cũng phải biết giữ mình. Ngay sau tiếng hét khoảng 12 nhịp thở, mọi người đã chạy đến đây nhưng y phục của các người vẫn xộc xệch quá mức. Đứng trước một sắc lang có phải nên gắng hết sức che chắn thân thể hay là cố phơi bày ra ? Dù ta có nhìn thì đã sao, ta cũng không chấp nhận một nữ tử không biết ý tứ đức độ như vậy !” Giọng điệu bình thản nhưng từng câu từng chữ sắc bén làm người nghe tròn tròn mắt. Bọn họ có cảm giác hỗn loạn trong gió a. Cha con Từ Ngũ cũng hòng không biết nói gì. Chỉ mấy câu mà đã vứt sạch cái gọi là trách nhiệm kia qua một bên. Lợi hại !

Nhìn hiệu ứng mình gây ra, Trùng Thiên giật giật khóe miệng. Bấy người đầy sơ hở vậy cũng làm. Thật ngu xuẩn quá mức cho phép ! Hấn nhàn nhã nhảy xuống tảng đá, bỏ đi.

“Ta ...ta...oa...oa...” Trâm Anh Diệu Anh nghẹn khuất khóc rống lên. Các nàng còn chẳng biện minh được lời nào. Si nhục, đúng thật si nhục!

Màn kịch trước mặt kết thúc trong suy đoán thật làm Song Tiểu chán nản. Nàng quay đầu đi khỏi. Dù đã đi xa nhưng nàng vẫn nghe được tiếng quát của Bách Lý Ngạn. Ba người kia sau này khó sống rồi. Tên Trùng Thiên đó đúng là lam nhân họa thủy. Vừa đi vừa nghĩ ngợi, nàng liền tìm trái cây lột dạ rồi nhảy lên một cành cây to tranh thủ tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Đích Chí Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: 19: Bị Tập Kích.

Không gian vừa chuyển mình từ đỉnh điểm nóng nực sang buổi chiều nhưng khí trời lại biến đổi bất thường. Từ nóng vô cùng thành se se lạnh. Từng cơn gió lạnh lẽo quét vào người. Ở đầu đó trên cành cây cao nhất, cơ thể nhỏ nhỏ của nữ hài vững vàng ngồi đấy. Thân hình mảnh mai như thể có thể ngã xuống bất cứ lúc nào nhưng lại tạo ra khoảng không gian tách biệt với các nhân tố bao quanh.

Song Tiểu đang trong trạng thái tĩnh tâm. Đây là giai đoạn cực kì quan trọng quyết định một người có khả năng trở thành phù thủy hay không. Đó chính là giai đoạn sơ khai dùng tinh thần lực hay còn gọi là “ý chí” của chính mình để cảm ứng các nguyên tố.

Hiểu rõ tầm quan trọng của nó nên Song Tiểu không dám quá hấp tấp. Nàng chậm rãi cố hòa mình vào thiên nhiên, vào môi trường bên ngoài. Nàng thật không hiểu lắm cái gọi là “tinh thần lực” này lắm. Chỉ biết rằng nó khá tương tự với khả năng “tinh lực” của nàng nhưng cơ chế có vài phần khác biệt. “Tinh lực” là bản năng và phản xạ tự nhiên của nàng sau lần bị thương lúc nhỏ. Nó hoàn toàn vận hành dựa trên sự điều khiển của từng tế bào và trung khu thần kinh. Và cũng chính nó đã hình thành lớp miễn dịch và làm hạn chế sự phân giải trực tiếp của “thứ” mà Lucas đã tiêm vào đầu nàng. Có thể kết luận rằng “tinh lực” hoàn toàn dung nhập với nàng và bây giờ nhiệm vụ của nàng là đạt đến cảnh giới ấy nhưng đối tượng là nàng và các nhân tố nguyên tố.

Nhắm mắt tập trung cảm nhận. Thế giới màu đen dần dần xuất hiện vài luồng sáng. Luồng sáng màu xanh trắng là phong nguyên tố chuyển động thường xuyên và khá mạnh. Kim, hỏa vô cùng ít. Thổ nguyên tố cứ lấp lửng chập chờn rất kì lạ. Cảm giác của nàng bây giờ rất khó tả. Ý chí nâng cao thực lực càng mạnh mẽ dâng lên. Đây là thế giới cường giả vi tôn, nắm đấm mạnh mới là đạo lý.

Nghĩ nghĩ, Song Tiểu quyết định trước hết học điều khiển phong hệ. Tầng thứ nhất có đặt cấm chế, hạn chế sự tu luyện nhất là đối với phù thủy. Tuy nhiên, hiện tại nàng lại có thể điều khiển được phong nguyên tố thế này. Nếu đề lao đầu nào đặt ra cấm chế đó biết được chắc chắn sẽ tức học máu đi.

A, bên kia phong nguyên tố dao động thật lớn. Đôi mắt lưu ly neho lại quan sát.

Trùng Thiên sau khi bỏ đi liền tranh thủ tu luyện một chút. Hắn thật có hứng thú với bộ môn tu luyện này. Thế nhưng không ngờ thực lực lại đề cao nhanh như vậy.

Di, hắn sắp đột phá rồi ? Không nhầm lẫn đấy chứ. Trùng Thiên hắn cũng là thiên tài võ đạo ngoài kĩ thuật viên sao ? Không ổn, nàng phải mau nâng cao thực lực. Với tính cách của hắn thì chắc chắn sẽ chẳng dễ yên cho nàng. Nàng không thể bị bỏ lại phía sau được. Song Tiểu cẩn thận lĩnh ngộ quỹ đạo của gió. Nàng rất muốn khi bản thân đã sử dụng phong hệ thuần thục sẽ đập mây cuời gió mà đi, quăng bỏ tất cả đồng nghiệp móc hồ trợ.

-----Tại nơi nào đó, một lão giả râu tóc bạc phơ đang hiên ngang gặm chân gà. Tóc gáy chột dựng đứng, da gà từng con, làm lão suýt chút mắc nghẹn. Hỗn đản nào dám nói xấu lão. Nếu đề lao biết được thì kẻ đó khẳng định sẽ làm miệng hắn nở hoa, không thể ăn uống được nữa. Hừ hừ

Mồ lão tiếp tục mắng trong khi hai kẻ tội nhân vẫn nhón nhờ đột phá tu luyện. Đầu năm nay, chuyện trở trời xảy ra thường xuyên đi !!!

Song Tiểu cảm nhận rõ phong nguyên tố dao động rất hỗn loạn. Gần như chúng chẳng theo một quỹ đạo nào. Trí não lập tức được kích hoạt. Hàng loạt các phép tính rắc rối được triển khai chỉ sau vài giây. Tinh thần lực trào ra, hai tay mềm mại khẽ di chuyển trên không trung. Do sự nhiễu loạn của cấm chế nên gió mới nổi loạn như thế này đi. Thử dùng tinh thần lực đè ép chúng lại một chỗ. Chiếu theo kết quả phân tích trong đầu, tay nhỏ khéo léo chuyển động. Người ngoài nhìn vào ắt hẳn sẽ bảo nàng bị điên. Nhưng nếu nhìn đến quả cầu nguyên tố dần dần được thành hình, họ sẽ phải tự đập đầu ngất đi thôi. Dòng nguyên tố thứ 12 hướng đông bắc nghiêng 40 độ bề đôi,... Lần lượt các dữ liệu được thực hiện là một đạo phong nhận bị bắt ép quy thuận. Theo thời gian, từng luồng gió tập nham đều trở nên êm dịu, ngoan ngoãn tụ thành một quả cầu hoàn chỉnh to hơn nắm tay.

Định làm khó nàng sao ? Không có cửa đâu ! Song Tiểu cười hài lòng, khả năng khống chế của nàng miễn cưỡng ổn rồi. Từng giọt từng giọt máu nhỏ xuống. Đầu ngón tay lúc đầu lạnh lạnh giờ lại nhảy nhụa máu. Nó đủ để chứng minh đề thuần phục được những luồng khí hung hãn này vào lần đầu tiên, nàng đã trả giá như thế nào.

Định lấy ra thuốc cầm máu nhưng nàng lại kinh ngạc phát hiện thêm một điều kì diệu. Chỉ vài giây sau khi nàng bắt đầu chảy máu, vết thương lại tự động khép lại, máu ngừng chảy với tốc độ mất thường có thể thấy được. Nàng khi nào có thêm dị năng này ? Mấy chốc, bàn tay con con đã không còn vết thương nào. Thậm chí, làn da còn trở nên non mịn hơn. Nhắm mắt kích hoạt khả năng nội thị, nàng bất ngờ khi thấy ở tận sâu nơi nào đó trong cơ thể có những luồng khí quý dị đang rút về. Bọn chúng vô cùng mỏng manh. Chính chúng vừa chữa khỏi cho nàng đi. Xem ra, Song Tiểu nàng cần đột phá đẳng cấp linh hồn để kiểm tra toàn diện thân thể. Nhìn mặt đất bên dưới, nàng khẽ động ý niệm. Thân thể nhảy xuống như u linh lướt đi.

Chưa về đến chỗ ngủ thì nàng đã nghe tiếng quát của Ngọc Tâm “Tiểu Ngưu ngưu, mau thả Trâm tỷ và Diệu tỷ ra. Bằng không đừng trách bọn ta độc

ác.”

Nàng nhón mảy. Chân bước nhanh đến nắp sau một tầng đá. Đầu nhỏ ngoi lên xem xét tình huống. Bên cạnh hồ nước giờ có thêm một nhóm người. Đa số là nam tử, chỉ có vài nữ tử. Về mặt tên nào cũng nham nhở đe tiện. Nhưng “tiểu Nguru nguru” là ai ?

”Tiên nhân, người mới gọi ta là cái gì đó ?” Tiếng gầm từ tên đứng đầu làm màng nhĩ của nàng không khỏi run mạnh. Thật khó nghe! Trong tay hấn là Trâm Anh. Nàng ta mặt cắt chẳng còn chút máu đang bị tên to con kia bóp cổ. Còn Diệu Anh đứng cạnh cũng chẳng khá hơn.

”Tiểu Nguru nguru, Lăng Nguru người không phải tên Nguru đi !” Ngọc Tâm một tay chống nạnh một tay chỉ về hướng Lăng Nguru. Chẳng hề sợ hãi đáp trả.

Nhìn xuyên qua đám người, Song Tiểu phát hiện chẳng thấy Trùng Thiên ở đây. Chuyện náo nhiệt thế này hấn là phải không thiếu hấn. Sự chú ý của nàng chuyển quay lại vấn đề chính. Bên ta giờ chỉ có hơn 70 người có thể chiến đấu. Bên địch có đến 132 tên. Số lượng áp đảo, sắc mặt chúng hồng hào. Bọn Bách Lý Ngạn tuy vừa giải độc nhưng sao khi hoạt động gân cốt cũng cần phải nghỉ ngơi. Sức lực của bọn họ e là khó thắng nổi. Cùng lắm là lưỡng bại câu thương. Nếu khôi phục lại tu vi trước kia, cái đám ruồi bọ này còn chẳng đáng để họ làm điểm tâm đâu.

”Lăng Nguru, người mau thả hai tiểu nữ của ta ra ngay.” Từ Ngũ gấp đến độ muốn hồng rồi. Các nàng không thể chết. Đợi khi ra khỏi đây, hấn còn phải dựa vào các nàng để sống sung sướng nữa.

Bọn lâu la phía sau Lăng Nguru cười phá lên. Một tên mặt dầu sẻo đang khồng chế Diệu Anh, hấn vuốt ve khuôn mặt nàng ta, nuốt nuốt nước miếng “Tại sao phải thả, hai con đàn bà này là bọn ta bắt được giải sầu. Sao nữ trả cho người được !”

Diệu Anh, Trâm Anh đều là phù thủy nhưng giờ phút này lọt vào tay bọn chúng tựa như hai con búp bê bị hư mặc chúng đùa bỡn.

Lăng Nguru bị chọc tức, cơ bắp phồng lên, dùng lực bóp cổ Trâm Anh: “Ta đã nói chỉ cần chúng mày để bọn đàn bà lại, ta sẽ đại phát từ bi tha mạng.”

Hóa ra là một đám tình trùng lên não. Hai người kia tuy vô sỉ và háo sức nhưng để lọt vào bọn nhơ nhuốc đó thì có vẻ đáng thương. Nàng ngáp một tiếng, lại là kiểu diễn nhảm chán.

Nghe Lăng Nguru nói trắng trợn như thế làm đám phụ nhân phía sau tái mặt nhưng không lộ vẻ luống cuống hay hoảng sợ. Định lực rất khá !

”Các người nằm mơ ! Bọn ta dù có chết cũng không đáp ứng !” Lý Minh chen chân lên phía trước. Bọn họ là con cưng của trời, bản lĩnh chẳng phải chỉ có bấy nhiêu kia.

Tên Lăng Nguru định quát lại nhưng một tên thủ hạ chọt kề vào tai hấn nói nhỏ. Haha, đến tận bây giờ mới phát hiện đám người kia là bị bọn Bách Lý Ngạn xử lí sao. Đúng theo quy luật phản ứng thông thường. Hấn ta điên lên quăng Trâm Anh xuống đất. Nàng ta phun một búng máu rồi ngất. “Các người dám giết thuộc hạ của ta. Bọn này, giết hết cho ta, chừa đám đàn bà lại !”

Đám thuộc hạ vừa nghe liền ào ạt lao ra. Nhưng bỗng một túi bụi phấn ào ạt rơi xuống. Lập tức, cả bọn liền tru tréo ầm ĩ. Nước mắt nước mũi giàn giụa, ngoi bệch xuống đất cào cào. Bọt cay ! Canh thời cơ rất chuẩn xác. Từ này đến giờ đều chẳng thấy Mạch Nhiên với Mạch Liên. Nàng lúc đầu nghi hoặc thì hiện tại đã hiểu rồi. Từ Ngũ và một vài người khác luống cuống đỡ hai tỷ muội trốn đi. Hồ nước khá lớn những địa hình lại rất gập ghềnh nhiều bụi rậm. Thích hợp để đánh lén. Xem ra đó là cơ hội để nàng triển khai thân thủ.

Ánh trăng bắt đầu chiếu sáng, bóng dáng Song Tiểu thoăn thoắt nhảy từ cành cây này sang cây khác. Chân vận phong nguyên tố liên tục. Khỏe môi kéo lên, làn tóc ngắn bay bay. Đôi mắt long lanh chớp chớp. Vừa đẹp như thiên thần vừa yêu dị như ác quỷ. Nàng đuổi theo bọn Bách Lý Ngạn. Bọn họ quả nhiên định đánh lén. Những phụ nhân có sức chiến đấu yếu được chia đi cùng với các nam tử cường tráng. Gần một trăm người chia thành 18 nhóm nhỏ theo các hướng tách ra.

”A, Song nhi mất tích rồi. Có khi nào muội ấy bị bắt không ?” Ngọc Tâm lo lắng tìm kiếm. Từ chiều đến giờ đều chẳng thấy nàng đâu cả.

Từ Ngũ nghe vậy khó chịu vô cùng “Con nhóc đó có lẽ đã bỏ trốn mất tăm, hơi sức đâu để ý nữa.” Dù nàng ta trị độc cho hấn thì sao. Nàng ta có quan hệ với Ngư Vân kia nên đều đáng hận như nhau. Địa vị ba cha con họ ở đây đã thấp giờ càng thấp hơn bởi sự xuất hiện của hai tiểu tử đó. Tốt nhất nàng ta bị chúng bắt đi. Hấn vui mừng còn không kịp.

”Từ Ngũ, an phận !” Bách Lý Ngạn nhíu mày, nàng thật sự bỏ trốn một mình sao ?

97 người chia ra. Còn 3 người Từ Ngũ thì được an bày ở nơi an toàn. Lão Từ kia thật đáng ghét. Không thèm nhìn đến bọn trâm Anh, nàng phải đi góp vui cho cuộc săn này nữa.

Sau gần một khắc bị dính bột cay, bọn Lăng Nguru cũng bắt đầu đi lừng lừng. Hấn càng mất bình tĩnh thì bọn họ càng có cơ hội đánh lén.

Trở về cành cây cao vừa tu luyện, nàng đưa mắt quan sát tình huống bên dưới. Nhóm Lý Minh gồm 8 người trong đó có 3 phụ nhân. Họ đã giải quyết được nhóm nhỏ 4 tên địch. Hiện đang di chuyển qua khu vực có 3 tên địch. Tạm thời an toàn. Phía tây hồ nước, 5 tên lâu la đã nằm lê lết trên đất. Chúng bị bọn Tâm Nhu hành hạ đến thâm. Các nàng còn không quên lục lọi khắp người chúng thu đồ tốt. Hừm, có 2 tên đang tiến lại. Nàng vung tay, hai chiếc lá cây như lưỡi dao sắc nhọn xẹt qua người chúng. Máu từ cổ trào ra, ngã xuống đất chết không nhắm mắt. Nghiêng đầu về hướng bắc, Bách Lý Ngạn và 6 người nữa đang chém giết. Tình hình khá khả quan. Các nhóm còn lại cũng giết được ít nhiều. Thế mà đã hạ được hơn 50 tên. Song Tiểu có chút ngoài ý muốn. Nàng không ngờ kĩ năng cận chiến của bọn họ lại tốt như vậy. Tên Lăng Nguru thật gian xảo, hấn chỉ dám tách ra không quá nửa quân số để đi tìm. Nếu không, với sức mạnh cùng khả năng chiến đấu bậc này thì chúng sẽ ăn thiệt.

Khoan đã, Lăng Ngu và những tên còn lại đang đi về hướng đồng hồ nước. Đó là chỗ tu luyện của tên Trùng Thiên kia mà.

”Lão Đại, đằng kia có người“

Cả bọn nhìn theo hướng tên lâu la chỉ. Quả thật có người. Chưa kịp nhìn rõ mặt người đó thì một trận cuồng phong cùng với vô số cành cây khô bay đến.

”A“”Á“”...” Hàng loạt tiếng kêu thất thanh làm vang vọng cả khu rừng thưa. Hơn 20 tên bị đâm chết và bị thương. Một cách tấn công hiệu suất cao rất đáng khen. Nàng vận khởi phong nguyên tố lần nữa, chưa đến gần nơi đó thì đã thấy trong hốc tối nơi phóng những cành cây ám khí kia là huynh đệ tiểu Thanh. Còn ”người đó“ trong miệng Lăng Ngu đang điên cuồng tung chưởng. Bụi đất bay mù mịt kèm theo đó là âm thanh thê lương đau đớn.

”kẻ nào , kẻ nào dám ám toán lão tử. Lăn ra đây cho ta !” Lăng Ngu vừa chạt vật tránh né công kích vừa quát tháo. Có ai nói cho hắn biết trận gió quái đản này từ đâu mà ra không. Đây là cái dạng tình hình gì ?

Một hồi lâu sau, cuồng phong cũng ngừng lại. Đợi đến khi có thể nhìn rõ mọi thứ, mọi người không khỏi kinh ngạc. Xác người đầy đất, trên thân thể cắm những gậy gỗ bằng nhánh cây. Từ đội hình hùng mạnh giờ chỉ còn khoảng 60 người. Lăng Ngu ngo ngác nhìn xung quanh. Khuôn mặt vận vẹo chứng tỏ hắn đang cực kì tức giận.

Bị kinh động bởi tình huống này, bọn tiểu Thanh và mọi người đều nhanh chóng tập hợp. Nhìn thấy cảnh tượng đất đá và quân địch la liệt, họ cũng phải ”ức“ nuốt nước bọt. Một lần giải quyết nhanh gọn mà lại rất ấn tượng.

”Là bọn ta. Ngươi có ý kiến ?” Tiểu Thanh từ trong góc khuất thong dong đi ra. Mấy người còn lại cũng lục đục hiện thân. ”Tiểu Thanh, tiểu Tĩnh, là các con xử lý hết chúng sao ?” Bách Lý Ngạn hỏi với dáng vẻ ngạc nhiên.

Tiểu Thanh cười nhẹ một tiếng rồi quay qua người đang lẳng lặng ngồi trên tảng đá. ”Còn có Ngự Văn các hạ trợ giúp nữa.” Lúc này, mọi người mới ý thức được còn có một người đang ngồi ở đây. Chỉ thấy hắn mười phần lười biếng dựa vào vách đá, cũng đang nhìn họ. Dù nhiều lần trông thấy dung mạo của Trùng Thiên nhưng ai cũng phải cảm thán.

”Ta chỉ góp chút gió thôi.” Lời nói của hắn nhẹ nhàng nhưng lại làm người ta hoảng hốt. Hắn vừa nói cái gì ? ”Góp chút gió ?” Hắn có nội lực sao ? Không thể nào ! Suốt những ngày qua, bọn họ chưa từng phát hiện hắn sử dụng hay tu luyện nội lực a. Vậy mà thoáng một cái liền có thể vận khí thành cuồng phong mạnh mẽ như vậy. Rốt cuộc chuyện này là như thế nào ? Vô số câu hỏi cứ hiện lên trong đầu mỗi người.

Song Tiểu đứng trên cây, nhếch môi nhìn hắn. Người khác không thấy nhưng nàng thấy rõ ràng Trùng Thiên hắn đang kiệt sức. Đứng là một người háo thắng mà. Không những thế hắn còn quảng cho nàng ánh mắt khiêu khích khi nói câu đó . Hừ, nàng cũng có thể làm được tuy so với hắn kém chút. Hắn đắc ý cái gì ?

”Các ngươi...các ngươi...” Lăng Ngu nội khí công tâm, nói không nên lời. Bọn chúng dám bỏ đẹp hắn. Đáng chết !

”Chẳng phải ngươi muốn giết sạch chúng ta sao ? Vậy lên đi, chúng ta phụng bồi đến cùng ?” A Tĩnh tự tin khiêu khích. Tinh thể đã thay đổi, đến lúc dạy dỗ đám người đề tiện này một bài học nhớ đời rồi.

Lăng Ngu không quan tâm đến tình huống hiện tại. Hắn chỉ nôn nóng muốn giết người mà thôi. Thử hỏi, hắn đường đường là lão Đại ở khu vực này mấy chục năm lại có người dám chống đối hắn đến mức này. Bảo sao hắn không nộ khí. Nếu hôm nay không giải quyết được đám người này, hắn làm sao còn có thể lẩn lộn nữa. Hắn ta hét lên rồi xông ra. Hai bên lao vào trận chiến. Đám phụ nhân thức thời lui ra ngoài tránh cản trở người khác.

Tình hình chiến đấu rất quyết liệt. Vì quá tức giận nên đám người Lăng Ngu rất điên cuồng tấn công bọn tiểu Thanh.

Ngọc Tâm đang ra sức cầu xé một tên lâu la chợt cảm nhận được có vật đang lao đến. Quay đầu lại là một nhánh cây to đang bay tới và nàng sắp vình quang bị nát mặt. Một bóng đen huyền diệu hóa giải thế công của nhánh công rồi quăng lại tên đánh lén.

”Song Nhi !” Ngọc Tâm vui mừng định nhào đến ôm nàng nhưng ngay lập tức bị một người khác xô ngã xuống đất.

Song Tiểu tròn mắt nhìn Tiểu Thanh đang ôm nàng lăn vài vòng trên đất để tránh né vết chém uy lực của Lăng Ngu. Hắn ta chém hụt, càng điên tiết chém tới. Tiểu Thanh buông nàng ra, trực tiếp đón nhận đòn tấn công của hắn. Hai người quấn lấy nhau dây dưa đánh mãi. Lúc trước, khi kiểm tra thân thể của tiểu Thanh, nàng đã biết thiên phú của hắn cực kì cao. Nếu không bị dày xuống nơi quý quái này ắt hẳn tiền đồ vô lượng. Nhìn cảnh tượng hiện tại cũng đủ biết mức độ trâu bò của tiểu Thanh như thế nào. Một người trúng độc từ trong bụng mẹ cùng đôi chân gãy vừa được chữa khỏi mà vẫn có thể cầm cự được với một tên lão luyện sung mãn. Bên tai nàng còn vang vọng câu nói trước lúc tiểu Thanh bồi đánh Lăng Ngu ”Sao lại bất cẩn thế ?” Đưa mắt nhìn hai người. Một tia sáng bạc chiếu vào mắt nàng. Không tốt ! Đứng phắt dậy, nàng lướt nhanh đi.

Lăng Ngu cái tên cáo già này dám giở trò. tay hắn xẹt qua tay tiểu Thanh. Theo bản năng rút tay lại. Hắn được thế đâm tới. Hắn có thể đứng vững lâu như vậy một phần lớn là nhờ có được thanh chủy thủ bằng sắt quý hiếm trên tay. Thế công không thể tránh.

Bỗng một đạo phong nhận đánh lên cổ tay Lăng Ngu. Cái tay đang vươn ra của hắn ta bị bàn tay ai đó cầm lấy , cả người vẫn đang giữ quán tính lao đến đằng trước bất ngờ bị quật ngã mạnh xuống đất. Song Tiểu tiện thể vận gậy luôn hai tay hắn. Hết thấy diễn ra trong chớp mắt nhưng vẫn có vài người thấy được. Tất cả miệng chữ O mắt chữ A nhìn nàng. Chỉ có tiểu Thanh lấy lại bình tĩnh nhanh nhất ”Hoa Thiên tiểu muội có bị thương ở đâu không ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: 20: Người Thật Sự Yêu Thương

Nhìn đến gương mặt nhuộm đầy sự lo lắng của tiểu Thanh, lửa giận trong lòng Song Tiểu bỗng chốc hạ xuống. Đối với nàng, tình yêu thương chân thành là tất cả. Nhưng sẽ có mấy ai tình nguyện trao nó cho nàng đây. Ví như tiểu Thanh. Đôi mắt hần sạch sẽ vô cùng, nụ cười ấm áp dịu dàng như gió xuân. Nó chân thật xuất phát từ sâu trong nội tâm con người. Nàng sẽ làm hết thấy, bất chấp tất cả để bảo vệ người có tâm hồn đẹp đẽ ấy, dù cho có là lời nói cử chỉ nhỏ nhặt nhất.

Gương mặt Song Tiểu dần ra, bớt đi mấy phần lạnh nhạt thờ ơ, thêm vài phần đáng yêu khả ái của một nữ hài. Dung nhan đơn thuần xinh đẹp lúc này làm người khác không khỏi kinh nghi nàng là một người khác mà không phải Song Tiểu. Giữa cảnh tượng chém giết đầy máu tanh, nữ hài bình tĩnh thong dong nhìn thiếu niên trước mắt. Trong đôi mắt màu hút hồn hiện lên tia cười thần nhiên vui vẻ. Bàn tay con con vươn lên lau đi những vết bẩn bám trên mặt thiếu niên đang nửa quỳ nửa ngồi. Cử chỉ của nàng rất nhẹ nhàng, dịu dàng đến nao lòng.

Tiểu Thanh chân động. Cả người cứng ngắc mặc cho nàng giầy xéo gương mặt tuấn tú của mình. Đôi mắt hần dán chặt vào nữ hài, dần dần hăm sâu vào đáy... Thời gian như ngừng trôi tại giây phút này. Cảm giác hạnh phúc len lỏi khắp người tiểu Thanh. Có lẽ, đây là khoảnh khắc đẹp nhất trong cõi nhân sinh mà hần mãi sẽ chẳng bao giờ quên, dù cho có là lưu lạc đến nơi địa ngục.

Xa xa, một đám lâu la đang bao vây thì đột ngột bị quét sạch. Trước khi chết, chúng không quên ánh mắt của người đã kết liễu chúng ghê rợn như thế nào...

Tiểu Thanh rút thanh kim loại đã gỉ sét đâm mạnh vào lòng ngực Lăng Ngưu. Hần ta tròn tròn mắt, tắt thở. Dường như không tin được bản thân lại chết dưới tay của một tên nhóc miệng còn hôi sữa. Tiểu Thanh lại tiếp tục lao vào cuộc chiến. Nàng chậm rãi đi sau hần. Chốc chốc lại giúp hần xử lý mấy tên đánh lén. Quả thật trông như một đôi bích nhân “xứng đôi”.

Gần hai canh giờ sau, bọn họ rốt cuộc cũng giải quyết hết đám Lăng Ngưu. Song Tiểu vừa biết họ sẽ đem chôn chúng. Nàng chẳng muốn động vào lũ người nhơ nhuốc này nên lảng lạng lui sang một bên.

Xử lý xong tất cả thì mọi người ai cũng mệt lử. Nàng cũng vài người khác giúp những người còn lại xử lý sơ vết thương. Ở nơi này thiếu thốn mọi mặt nên chỉ có thể tạm thời làm qua loa mà thôi.

Sau khi hoàn thành nốt công việc cuối cùng, Song Tiểu lơ đãng đưa tầm mắt quét đến một bụi cây cạnh tảng đá vô cùng to bên mép hồ thì thấy tiểu Thanh đang ngồi một mình ở đó, cả người hần bây giờ vô cùng lấm lem chặt vật. Nàng dạo bước đến đó, nàng nhớ hần cũng bị chém vài nhát vào tay. Nếu không xử lý vết thương sẽ rất phiền phức.

Tiểu Thanh đang thờ thần ngồi dưới gốc cây nhớ lại khoảnh khắc lúc đó. Khóe miệng nhin không được mỉm cười. Song Tiểu trông thấy còn tưởng trong lúc hần chiến đấu bị vật nặng đập vào đầu nên làm lệch hết vài dây thần kinh. Nhìn xem, ngồi một mình, ánh mắt đờ đẫn còn miệng thì cười đến vui vẻ như vậy, bộ dáng ngốc không tả được. Vậy không phải chấp mạch thì là gì? (ừ thì...chấp mạch ==||)

Song Tiểu ngồi xổm xuống, kéo tay áo hần lên xem xét vết thương. Tiểu Thanh lúc này mới giật mình phát hiện có người tiếp cận, lại còn nhân cơ hội sàm sỡ hần. Tay đang chuẩn bị vung ra thì lại nhìn thấy gương mặt quen thuộc. Nhịp tim lấy gia tốc phi thường đập nhanh hơn.

Song Tiểu động ý niệm, lấy ra vài viên thuốc trị ngoại thương và thuốc bổ cho hần. Không tổn thương đến xương nên chẳng đáng ngại. Nhìn nàng cẩn thận bôi thuốc cho mình, tiểu Thanh cười cười “Hoa tiểu muội giữ lại thôi, thương thể của ta không ngại.”

“...Ân” Xé một bên áo sạch băng lại vết thương, vì cuối xuống nên nàng không thấy được ánh mắt trầm mê khác thường của thiếu niên.

Ánh trắng chợt bị che khuất, Song Tiểu ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt thâm sâu tà khí của ai đó. Hần ta không nói gì bước chậm rãi đến, trong lúc chỉ còn cách bọn họ hai bước thì người bỗng nghiêng nghiêng rồi ngã xuống. Nàng định bật dậy tránh thoát nhưng lại bị cánh tay ai đó kéo lại, cả người liền ngã nằm dài trên đất. Còn cái tên gây ra tình cảnh này thì đang nằm vắt ngang đè lên người nàng. Không đứng! Nhìn kĩ đi, khuỷu tay hần chống xuống đất chống đỡ không cho hần thân mật với đất mẹ. Rõ ràng là cái tư thế đi tắm nắng trên bãi biển mà! Nhưng điều quan trọng là hần...hần...dám ăn đậu hũ của nàng! Mặc dù không hần là ăn cho lắm.

Không khí giữa ba người trở nên quý dị lạ thường.

Tiểu Thanh nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt. Trong lòng hỗn tạp... Sau vài giây, một cỗ hàn khí âm trầm tỏa ra. Song Tiểu lạnh lẽo nhìn Trùng Thiên vẫn chưa chịu đứng lên, mắt đẹp híp lại “Đã thỏa mãn chưa?” Nàng có một quy tắc mà không ai được phép vi phạm, đó là không được tùy tiện chạm vào người nàng nếu người đó không có sự công nhận của nàng. Nhưng hiện tại, có một tên yêu nghiệt đang trêu chọc vào nó.

”Ta mệt. “Hần vẫn duy trì tư thế như vậy. Dường như cỗ hàn khí kia chẳng liên quan gì đến hần. Nhưng hần cũng đâu nói dối, vừa này dùng hết nội lực mà hần khổ công tích góp nên mệt mỏi là chuyện thường tình thôi. Dù rằng hần có hơi phóng đại một chút.

Song Tiểu nhú mày, đẩy tên to xác ra khỏi người, nhanh chóng đứng dậy. Lúc lơ đãng chạm vào cổ tay Trùng Thiên, nàng lấy tốc độ sét đánh dò xét

hắn,hao tổn tinh lực khá nặng. Vậy ra hắn nói thật. Nhưng nàng cứ thấy có gì đó sai sai ở đây thì phải.

”Không biết lượng sức còn khoe mẽ, hừ hừ” Song Tiểu vũ nhẹ y phục, hờ hững bỏ lại một câu rồi đi.

Đôi theo tấm lưng nhỏ nhỏ đến khi khuất bóng, hai nam tử còn lại ở chung một chỗ tạo nên cảnh tượng khá lúng túng. Tiểu Thanh thu hồi ánh mắt, thâm trầm nhìn Trùng Thiên “ Các hạ đối với Hoa tiêu muội là gì?” (hỏi thật trực tiếp a :sweat:)

”Ngươi đoán xem ?” Vừa dứt lời liền tụ khí rồi đi. Trước đó còn không quên tặng cho tiểu Thanh một nụ cười khuyh thành khuyh nhân.

Nụ cười đó, cực kì bí hiểm. Hắn không thể hiểu được nó thực sự có nghĩa là gì, nhưng tiểu Thanh chắc chắn, đó không phải là bằng hữu !

Tiểu Thanh thờ dài, nhắm mắt không quan tâm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Dịch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: 21: Tam Môn

Đây là đâu ? Song Tiểu kinh nghi quan sát mọi thứ xung quanh. Có rất nhiều tầng đá lớn ở đây. Không phải lớn, chính xác mà nói là vô cùng lớn, chí ít cũng phải hơn vài chục nghìn tấn. Bề mặt chúng là những hoa văn lộng lẫy ánh kim luôn tỏa hào quang nhàn nhạt. Tất cả mọi thứ đều rất chói mắt. Nơi này rõ ràng là đâu, nàng sao lại đến được đây ?

Song Tiểu thận trọng bước đến tầng đá gần nhất. Tay còn chưa chạm đến được bề mặt tầng đá thì không gian bỗng chốc đảo lộn. Đôi mắt lập tức mở ra. Đập vào mắt nàng là trần đá gồ ghề quen thuộc.

Chuyện gì vừa xảy ra, chẳng lẽ là mơ sao ? Vừa định cố nhớ lại mọi chuyện thì đầu bất ngờ truyền đến con đau nhức lạ thường. Tay nhỏ xoa xoa nguyệt thái dương, nàng cảm thấy thật mệt mỏi. Quên đi thôi, dù gì chỉ là một giấc mơ.

Song Tiểu đưa mắt nhìn xung quanh. Đa số mọi người đều đã dậy. Một số thì đi rửa mặt, số lại tụ tập thành vòng tròn lấy Bách Lý Ngạn làm tâm.

Nàng chậm rãi tiến đến ngồi cạnh Ngọc Tâm và Ngọc Nhu. Lúc này, nàng mới giật mình phát hiện thời tiết buổi sáng dễ chịu hơn thường ngày nhiều. Dễ chịu một cách bất thường. Thần sắc mọi người đều tỏ ra ngưng đọng nghiêm túc. Cả Ngọc Nhu ồn ào cũng im lặng ngồi chờ. Có chuyện gì xảy ra mà nàng không biết sao?

”Mọi người hẳn cảm nhận được thời tiết hôm nay rất kì lạ phải không, buổi tối thì cũng lạnh hơn rất nhiều.” Bách Lý Ngạn hắng giọng nói, ánh mắt nhìn sơ qua tất cả rồi nói tiếp: “ Thế giới này gồm bảy tầng không gian, mỗi tầng một đặc điểm nhưng tầng một là tầng thấp nhất nên phải chịu áp lực từ sáu tầng trên, và mỗi năm mười năm, nó sẽ tự tiến hành huyết tẩy.” Huyết tẩy chính là diệt bớt số tù nhân ở đây. Ta cũng chỉ từng nghe tổ tiên nói rằng trước khi xảy ra chuyện đó, không gian sẽ có những biến đổi nhất định. Tỉ như lạnh hơn, nóng hơn quá mức chẳng hạn.

” Vậy có phải đợt huyết tẩy sắp diễn ra hay không ?” Mộc Cẩm nương lo lắng nhìn Bách Lý Ngạn.

”Phải “ Bách Lý Ngạn gật đầu đáp lời, đây cũng là điều hắn muốn nói.” Nhưng nếu có thể chuẩn bị đầy đủ thức ăn và nước uống trong một tháng thì sẽ qua được ải này.”

Nghe Bách Lý Ngạn trình bày biện pháp, tất cả mọi người đều khó có thể bình tĩnh. Nơi này của bọn họ miễn cưỡng có thức ăn và nước uống chưa đến mười ngày. Và lại, cái hang này nông như vậy, làm sao cho bọn họ tránh rét được đây ?

Song Tiểu trầm ngâm. Nàng không ngờ nơi này còn kinh khủng đến như vậy. Vừa mới đến mà lại gặp phải tình huống đau đầu như hiện tại rồi. Thật chẳng biết phải có cảm giác như thế nào nữa. Nàng ngược mắt lên nhìn Bách Lý Ngạn, thần sắc thúc ấy vẫn còn rất bình tĩnh, rõ ràng là bộ dáng có cách mà không nói mà.

Quả nhiên, Bách Lý Ngạn đưa tay lên ra lệnh cho mọi người im lặng rồi nói tiếp:“ Đừng hoảng, chúng ta có thể dùng Tam môn !”

” Ý huynh là cách duy nhất thoát khỏi đây - Tam môn khai xuất ?!” Lý Ninh Khôi la to, ánh mắt sáng quắc nhìn Bách Lý Ngạn. Hắn nói đúng đi.

” Phải, chính là nó. Muốn ra khỏi tầng một chỉ có thể thông qua Tam môn. Nhưng từ khi thiết lập nên hình phạt tù đầy thì chưa một ai có thể mở ra cửa thứ ba cả.” Cảm nhận được sự hưng phấn của mọi người sau khi nghe Ninh Khôi xác định, hắn bắt đầu dĩ phải dội nước lạnh cho bọn họ. Vì đây mới là sự thật khắc nghiệt. “ Theo như di thư của tổ tiên để lại thì chúng được các vị tiên đặt ở đó. Khả năng mở được là vô cùng thấp hay nói thẳng ra là không thể !”

Song Tiểu thấy rõ thần sắc vui mừng của mọi người khi nghe được còn có “Tam môn“. Nhưng hóa ra mọi chuyện lại chẳng hề dễ dàng như vậy.

” Mục đích của chúng ta là đến đó và vượt qua nhị ải trong Nhị ải Tam môn. Chấn trước Tam môn là các điều luật của Nhị ải. Có điều, ta cũng không

biết nó là gì ? Chỉ biết mỗi lần qua ai sẽ có thưởng rất hậu hĩnh: thức ăn, nước và cả chỗ trú ẩn, đủ để chúng ta qua một kiếp.

”Làm thế nào để đến được đó ? Ở cái tầng ôn dịch này cũng định hướng dịch chuyển được sao thúc thúc ?” Ngọc Tâm chợt lên tiếng. Điểm này rất quan trọng. Nếu tùy tiện rời khỏi mà không đảm bảo sẽ đi đúng hướng thì bọn họ ắt sẽ đi dòi nhà ma chẳng nghi ngờ.

Bách Lý Ngạn rất bình tĩnh mà đáp “ Chuyện này các con không cần lo đến. Thật ra chỉ cần một câu niệm là được. Điều cần làm bây giờ là mọi người hãy nhanh chóng thu thập, khoảng nửa canh giờ sau sẽ xuất phát. “

Tất cả đều lấy tốc độ nhanh nhất đi chuẩn bị, nàng vừa thu dọn vừa suy nghĩ. Nếu qua Nhị ải là cách duy nhất để sống thì chắc hẳn sẽ có nhiều người đến đó tranh giành. Nói Nhị ải Tam môn nhưng bản chất cũng chỉ là quần áo mà thôi ! Chưa một ai qua được nó sao, trong lòng nàng không khỏi sinh ra nhiệt huyết muốn được khiêu khích, thử xem thử đó uy vũ đến trình độ nào ! Và lại nàng còn chưa có gặp qua tiên nhân đâu, đến đó chiêm ngưỡng tác phẩm của họ cũng là một ý tưởng không tệ.

Đúng nửa canh giờ sau, mọi người đều tập hợp lại đầy đủ. Tay nắm vào nhau, cùng hô “ Tam môn khai xuất “ Ngay lập tức, cả một trăm người biến mất tại chỗ. Gió thổi quét qua nơi họ vừa đứng làm đất cát bay mù mù. Những dấu vết họ để lại mấy chốc biến thành hư vô. Mặt hồ nước lăn tăn gợn sóng như đang chờ đợi màn trình diễn của cường nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chí Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: 22: Từ Ngũ Phản Bội

Gió lạnh cắt da thịt làm Song Tiểu lần Trùng Thiên không khỏi kinh ngạc. Tốc độ di chuyển của họ lúc này quả thật vô cùng nhanh, chỉ qua ba nhíp hô hấp thì đã đến Tam môn. Không ngờ ở dị thế này cũng có phương thức di chuyển tiện lợi hơn cả Tàu không gian nữa. Chỉ có điều chiếc tàu này chất lượng chẳng tốt gì cả. Theo như bọn họ được biết thì đây hẳn là một loại của thuật thuận di cao cấp đi.

”Oa, thật lớn a !”- Ai đó mở to mắt nhìn khung cảnh trước mắt, cảm thán không thôi.

Đập vào mắt hai người lúc này là một cảnh tượng cực kì đồ sộ. Vị trí mà bọn họ bị quăng xuống là trên một đất cao, có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Hiện tại, có hơn một nghìn người đang đổ xô về phía trung tâm bồn địa phía trước. Có vô số trụ đá nằm lênh nhênh khắp nơi. Nhìn chúng như vô hại nhưng Song Tiểu có linh cảm chúng cũng chẳng là thứ tốt lành gì. Không có việc gì liên xếp một đồng đất đá ở đây à, mấy vị tiên nhân chắc không rảnh rỗi đến vậy.

Bọn họ nhanh chóng đi xuống gò đất. Thế nhưng đi được một lúc thì đụng phải một bức tường vô hình. Ánh sáng chợt lóe, một mảng lưới màu vàng nhạt liền xuất hiện chắn ngang đường. Trên bề mặt lưới có ghi: “ Chào mừng đến với Nhị ải Tam môn khai xuất. Các người gồm bao nhiêu người ?”

Bách Lý Ngạn liền tiến lên, dùng ngón tay vẽ vẽ lên tấm lưới. Chắc là hắn đang khai báo các thông tin cần thiết. Lập tức, nó biến mất. Bọn họ lại tiếp tục đi. Cuộc bộ chừng hơn trăm thước là một tường thành cao hơn hai mươi mét và chỉ có một cánh cửa nhỏ để đi qua. Phía trên cánh cửa có một tấm bảng “Đệ Nhất ải” chớp sáng. Cùng đến với bọn họ còn có một đám người khác.

Song Tiểu đưa mắt nhìn sang. Đám người kia đều là nam nhân và có hơn một trăm người. Xem ra trận chiến tranh giành bắt đầu rồi.

”Dì, nhiều đàn bà quá !”. Giọng nói kệt cồm của một tên trong đó làm cả đám bọn chúng nhón nháo cả lên, tức khắc liếc mắt sang đây.

”Nhìn con nào cũng ngon, cũng đẹp hết.” Một tên khác vừa lau nước miếng vừa nói. Đôi mắt trần trụi nhìn họ đầy dâm tục.

Những tên khác cũng xì xào chỉ trỏ. Cứ như chúng đang thảo luận bình phẩm một món hàng vậy. Lâu lắm rồi chúng mới thấy được nhiều đàn bà xinh đẹp đến như vậy. Thật muốn lao đến hành hạ nhà.

”Lão đại, chúng ta xử chúng đi !” Ánh mắt nóng rực háo hức muốn được “ăn” no nê, tay chúng quơ quơ vũ khí gây ra tiếng động lớn. Tên lão đại lại chẳng nói gì mà chỉ quan sát một lượt bọn họ. Hắn dường như đang cân nhắc có nên động thủ hay không. lát sau hắn ta lạnh giọng quát bọn thuộc hạ “Câm miệng. Trước hết qua ải thứ nhất rồi tính.”

Nàng cười mĩa một tiếng. Phải công nhận một điều là tên cầm đầu này khá thông minh. Là tên thông minh nhất trong số mấy tên nàng từng gặp. Bọn Bách Lý Ngạn vừa nghe thì trên mặt đã muốn bùng nổ, nhưng lại cố nhịn vì đại cuộc.

Phía dưới tấm bảng Đệ Nhất ải là hai tầng đá chắn hai bên cửa. Phía trên chúng có khắc “Không được dùng vũ lực. Nếu muốn bỏ cuộc, hô Trờ về.” Tức là ở ải này, tuyệt không được tranh chấp đánh nhau. Nếu không sẽ bị tổng ra ngoài ngay lập tức.

Bách Lý Ngạn không nhìn đến bọn chúng. Hắn bước nhanh đến tường thành. Đưa tay ra không trung định xô cửa nhưng bị đánh bật trở lại. Bổng trên không xuất hiện dòng chữ

”Các người gồm bao nhiêu nam, nữ ? “ Nó vừa xuất hiện thì bên góc phải hiện thêm một con số. Đếm ngược thời gian !

Nói giỡn ? Không ! Đây là sự thật ! Câu hỏi này có phải là quá dễ rồi không ? Vừa nhìn đến dòng chữ, ai cũng kinh nghi khó tin. Thế nhưng khi nhìn đến đám người bên kia đang loay hoay đếm số lượng thì tất cả mới ngộ ra. Ai đầu tiên là khảo nghiệm sự đoàn kết cũng như quan tâm lẫn nhau của những thành viên cũng như thủ lĩnh. Nếu hằng ngày người chẳng màng quan tâm đến những người trong nhóm thì làm sao biết được có hết thảy bao nhiêu người ?

Bách Lý Ngạn thu hồi lại vẻ ngạc nhiên. Hắn cũng không ngờ câu hỏi đơn giản đến như vậy. Tay lại đưa lên vờ vờ trên không. Một đạo ánh sáng lóe lên, cửa được mở. Mọi người háo hức nhanh chóng tiến vào. Đợi đến khi bọn họ đi qua, cánh cửa đóng lại, đám người kia mới hoàn hồn. Năm mơ sao ? Tại sao chúng lại trả lời nhanh đến như vậy được. Lại để chúng chiếm được tiện nghi. Tức chết bọn hắn mà.

Không gian bên trong ải thứ nhất rõ ràng ấm áp mát mẻ hơn nhiều so với bên ngoài. Lại là những tảng đá ngồn ngộn mà Song Tiểu đã thấy trước đó, chúng chính xác được đặt ở không gian này. Nhưng quan trọng bây giờ là, phần thưởng của họ đâu ? Chẳng phải nói chỉ cần qua được một ải là sẽ có thưởng hay sao ?

”Chít..chít..” Một con chuột thò đầu ra khỏi một khe đá. Đôi mắt vô tội nhìn một đám con người bỗng dưng xuất hiện. Đến khi nhận ra có hàng chục đạo ánh mắt đang nhìn chòng chọc vào, nó liền hốt hoảng bỏ chạy.

Hơn bốn mươi bóng dáng lướt qua người nàng. Đuôi lông mày nàng giật giật. Thật nhìn không ra, một khi con người bị kích thích lại trở nên mạnh mẽ khác thường đến vậy a. Sức hấp dẫn của đồ ăn thật không thể chối từ. Hay nói đúng hơn là thịt !

Trên không lại có biến đổi “Đệ Nhị ải ngày mai sẽ mở.” lại là những chữ cái ánh kia chói mắt đó.

Ai, vậy bọn họ phải ngủ một đêm ở chỗ này. Thức ăn lúc trước của họ hầu như là rễ cây, lá cây và hoa quả. Lần trước, thịt sói đều đã ăn hết. Ngửi mùi thịt chuột nướng mà cái đám lạnh chanh kia bắt được, bụng nàng cũng phải kêu lên kháng nghị. Dù biết Tam môn rất nguy hiểm nhưng nhiều người vẫn bắt chấp đi vào. Lão tiên nhân tạo ra nơi này đủ ngoan a.

Mọi người để thức ăn và nước uống lại cạnh một tảng đá to. Các nam nhân và vài nữ tử vui vẻ chia nhau đi săn chuột để dự trữ. Còn nàng thì đang ngồi trên một trụ đá nhỏ, thông dong thưởng thức con chuột thơm ngon mà tiểu Thanh đưa cho. Hương vị mặc dù không mấy ngon nhưng đã rất khá so với trước kia.

Không gian yên tĩnh bỗng chốc trở nên ồn ào. Song Tiểu đưa mắt qua nhìn. Đám người kia cũng đã đuổi theo tới. Thật phiền phức.

”A, có chuột, có chuột kia.” “Mau bắt, mau bắt.” Cũng giống như bọn họ, đám người đó rất kinh hi khi nhìn thấy phần thưởng to tát này. Bọn chúng đảo mắt qua đây. Trong mắt tên lão đại xẹt qua tia âm độc vừa vắn lợt vào tầm mắt của nàng. Chúng dự tính làm chuyện xấu gì sao ? Dù sao cũng phải nhắc nhở mọi người nâng cao cảnh giác.

Quay đầu sang chỗ khác. Nàng bắt gặp Từ Ngũ và hai đứa con gái của hắn đang thì thầm chuyện gì đó rất bí mật. Với khoảng cách chưa đến trăm thước bây giờ, nàng có thể nghe rõ những lời họ nói.

”Phụ thân, chúng ta cứ làm thế thì sao. Con không muốn sống chung với bọn họ nữa !” Trâm Anh khó chịu nói với Từ Ngũ, âm điệu rất chán ghét. Chưa để Từ Ngũ kịp đáp lời thì Diệu Anh đã chen vào” Chúng ta theo đám người kia có phải tốt hơn không, bọn chúng vừa đông vừa mạnh, lại chẳng khinh thường cha con ta, cha suy nghĩ kĩ đi” (ừ thì không có khinh -.|||)

Từ Ngũ nghe hai đứa con gái phân bày liền lâm vào trầm mặc. lát sau hắn mới nhìn đến Trâm Anh, Diệu Anh “Được, theo ý các con. Tối nay, ta sẽ qua bên kia thương lượng. Chúng ta sẽ giả bộ lấy lương thực của chúng, rồi giả họa cho họ tên Trùng Thiên khôn kiếp. Đến lúc đó họ sẽ bị đá khỏi đây, tiểu tử kia hết đường lui thì chỉ còn nước đến cầu xin cha con ta thu nhận. Lúc ấy, các con tha hồ chà đạp hắn khả khả “

Ách, kế hoạch trả thù thật thâm độc. Một mũi tên trúng ba con nhạn a. Cha con nhà họ vừa chẳng bị khinh bỉ vì sẽ tìm được chỗ dựa mới, vừa trả thù được với bọn Bách Lý Ngạn lại còn ôm về mỹ nam tử. Uống công họ bỏ qua cho các nàng. Đúng thật là lấy oán báo ân ! Thật dễ tiện, mà cũng cực đồ nguốc !

Nhắc đến Trùng Thiên, từ hôm qua đến giờ hắn cứ như uống lộn thuốc, mặt mũi lúc nào cũng hầm hầm giống như bị quýt nọ. Nàng phải tránh xa cái tên nguy hiểm ấy kéo bị liên lụy a.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chí Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: 23: Trở Mặt

Màn đêm buông xuống. Khí trời lạnh lẽo nhưng cũng đã ấm hơn so với bên ngoài nhiều. Từng đợt gió khô khốc thổi qua. Không gian vang lên âm thanh ma sát giữa gió và những tảng đá, rất thích hợp để làm việc xấu.

”Xoạc...xoạc...”

Trong hõm đá giữa hai tầng đá dính liền nhau cạnh cửa vào Ải thứ nhất, có một người vốn tưởng đã say giấc bất chợt mở mắt. Ánh sáng tím bắn ra bốn phía làm khung cảnh xung quanh thập phần quỷ dị. Song Tiểu thực chất không hề ngủ. Nàng chưa bao giờ ngủ sâu kể từ năm nàng bị bắt làm vật hi sinh cả. Nếu để cho người khác nhìn thấy cảnh tượng lúc này, chắc chắn họ sẽ nghĩ là có một khí cụ hay loài cây nào đó đang phát sáng mà không phải là đôi mắt của một con người. Nhưng, đối ngược lại là những chuyên viên kỹ thuật ở nơi đó, bọn họ hoàn toàn có thể lý giải được chuyện gì đang xảy ra.

Gen E1056 đột biến và trung khu thần kinh trung ương não nửa sau được kích thích bởi các thiết bị siêu vi sẽ tạo ra một con người với khả năng quan sát cùng thính giác phi thường. Mỗi lần sử dụng dạng dị năng này thì đôi mắt sẽ biến thể phát quang màu tùy theo phạm vi theo dõi. Cho dù là tiếng một hòn đá nhỏ rơi xuống hay cả tiếng hít thở cũng không thể lọt qua được phạm trù của dị năng này. Và Song Tiểu chính là đang sử dụng nó để giám sát mọi hành động của mọi người, mà chủ yếu là của cha con Từ Ngũ.

Nói như thế nào thì nàng cũng phải khen một điều là thân thủ của Từ Ngũ rất tốt. Chắc hẳn lúc trước hẳn có tu vi phải thuộc hàng cao thủ. Nếu không phải nàng sử dụng siêu nhân Vạn Quang để đề phòng thì sẽ khó phát hiện được hẳn ta. Song Tiểu nhủ vậy, xem ra nàng đã đánh giá quá thấp người khác rồi.

Nàng nhún chân mượn đà từ nền đá, tung người lên chớp đá. Cả người nàng quay lưng dựa vào tường thành, đôi mắt mở to hướng về phía Đông, cách nơi đây hơn năm trăm mét. Tại sao hẳn ta có thể lập nên kế hoạch ti tiện đó? Không bởi vì bọn Bách Lý Ngạn khinh địch mà vì họ đã tin làm người. Họ quên mất một điều vô cùng quan trọng: thời gian và hoàn cảnh có thể làm con người thay đổi mọi thứ. Cha con Từ Ngũ là một minh chứng.

Sau khoảng gần một khắc thời gian, hẳn ta đã đến được chỗ đám người buổi sáng an toàn. Khả năng ứng biến cùng tài ăn nói của hẳn đã nhanh chóng bàn bạc xong kế hoạch với tên Lão đại. Nàng thật sự muốn xem xem hẳn ta sẽ trở mặt như thế nào.

Sáng, nắng sớm và khá lạnh.

"Lũ người kia, các ngươi mau trả lương thảo lại cho gia gia!" Xé toạc cái không khí êm ả này là tiếng gầm hung hãn của tên Lão đại.

Song Tiểu dụi dụi mắt, chậm rãi ngồi dậy vươn vai. Mắt đẹp chớp chớp, tay nhỏ xoa xoa lỗ tai. Quả đúng là người xấu xí nên tiếng la cũng khó nghe đến như vậy. Từ quang trong mắt đã không còn chút dấu vết. Mãn kịch đã bắt đầu rồi a. Chẳng hiểu nổi mấy người này đang nghĩ gì trong đầu mà lại thích bày trò như vậy. Từ khi nàng xuyên qua đến giờ, hầu như đều gặp dạng người này nha. Thật không sợ bản thân đủ phiền phức hay sao mà cứ thích gây rối cho người khác.

Nàng nhẹ nhàng nhảy xuống đất, cước bộ thông dong đi đến đó.

"Các ngươi nói bây bạ gì đó? Chúng ta sao lại là phường trộm cắp hả?" Lý Ninh Khởi giận dữ. Đám người kia thấy bọn họ im lặng liền nghĩ họ đã ăn hiếp lắm đi.

"Mạnh miệng lắm. Vậy có dám để bọn ta lục xét không đây?" Chỉ cần lục xét, các ngươi sẽ phải ngoan ngoãn rồi đi thôi.

"Được, nếu dám vu oan cho chúng ta, các ngươi đừng mong chiếm được tiện nghi nào."

Bọn Bách Lý Ngạn nhường đường cho chúng tiến vào. Ai cũng ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Ở đây cấm triệt để các hành vi cố ý gây sự hay giao tranh giữa các nhóm. Nếu không tuân thủ thì sẽ bị trục xuất ra ngoài. Vì vậy mà bọn họ phải nhẫn nhịn, chờ cho đối phương động thủ trước.

"Tiểu Thanh, kia là gì a. Ai nha, huynh có đồ tốt mà lại giấu diếm làm của riêng a." Trâm Anh không hiểu chuyện, đảo mắt nhìn mọi người xung quanh thì 'phát hiện' bên cạnh Tiểu Thanh có một cái túi lạ, ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Thanh ngay lập tức đen mặt. Rõ ràng vừa nãy bên cạnh hẳn chẳng hề có gói đồ nào cả. Vậy mà chỉ qua mấy câu gây gổ thì lại xuất hiện cái thứ chết tiệt kia. Đây chẳng phải là cây Tảo nước- món ăn chính của đa số các tù nhân, hay sao. Rõ ràng là có người vu khống hẳn. Tuyệt đối cố ý giả họa cho hẳn! Cả người hẳn dần tỏa ra hàn khí tức giận. Sự nham hiểm độ gần như bay đầu mất.

"Hô hô, đây gọi là giấu đầu lòi đuôi a. Các ngươi nói xem thức ăn đó là của ai? Của các ngươi? Hô hô" Tên đầu lĩnh sai bước đến xé mở túi vải, vừa cười vừa liếc mắt cho Từ Ngũ. Một bộ dạng vô cùng đắc ý.

"Các ngươi vu oan cho tiểu Thanh!" A tình tức giận phân trần. Có lẽ đêm hôm qua bọn chúng đã động tay động chân. Đáng hận, sao chúng có thể thực hiện được, người đêm qua canh gác chính là hẳn. Rõ ràng không hề có gì bất thường cả, vậy mà bây giờ lại xuất hiện đám rắc rối này.

"Ngươi còn chối sao, chứng cứ rành rành ra đó mà dám xảo biện. Lượng thực có đánh dấu này là kí hiệu riêng của nhóm bọn ta. Vậy còn không mau quỳ xuống tạ lỗi, may ra gia gia đây sẽ xem xét. Hô hô"

Song Tiểu lần này lại tiếp tục xem diễn. Nàng nhớ người bị hại "chân chính" là cái tên biến thái kia mà. Thế mà bây giờ lại biến thành tiểu Thanh. Chả lẽ bọn chúng thay đổi kế hoạch. Quét mắt nhìn xung quanh, Trùng Thiên đang ngồi vắt chéo chân trên một trụ đá gần hiện trường, cũng là một bộ dạng xem kịch vui như nàng. Ánh mắt khê neo lại, tên biến thái đó làm sao lại dễ dàng để người tính kế được, hẳn chắc là....

Cảm nhận được một đạo ánh mắt đang nhìn mình, Trùng Thiên trực tiếp xoay người đối diện với chủ nhân đạo ánh mắt đó. Cảm nhận được cách Song Tiểu nhìn mình có chút xem thường cùng vô vị, hẳn chỉ cười cười không nói, hết sức thông dong thường thức tuông hay.

Đúng thật là Trùng Thiên cái tên này đã làm mà. Hẳn mà cũng sợ mấy chuyện nhảm chán này nữa đấy. Đã vậy còn quăng phiền phức cho tiểu Thanh. Đúng thật chẳng có chút tiền đồ nào cả. Lần này, tiểu Thanh hẳn phải tốn chút miệng lưỡi rồi.

Về phần tiểu Thanh, ai có thể nói cho hắn biết cái túi này vì sao vô thanh vô thức ở bên người hắn không ? Gương mặt tuần mĩ tối sầm, lại nghe được một giọng nói âm tàn vang lên “Tiểu Thanh ngươi muốn ăn ngon thì thôi, sao lại liên lụy chúng ta ?” Từ Ngũ bức xúc lên tiếng. Dù hắn thật không hiểu vì sao cái túi đáng lí phải ở chỗ tên Trùng Thiên kia, vậy mà giờ lại là tiểu Thanh. Thế thì đừng trách sao hắn độc ác với tiểu bối. Không để tiểu Thanh kịp phản bác, hắn ngênh ngang nói tiếp: “Ngươi thấy đám người kia người đông thế mạnh nên làm gián điệp cho bọn chúng, hãm hại chúng ta phải không ? Hay là ngươi quá mức đói bụng nên mới làm ra chuyện nhục nhã. Ngươi cứ thành thật khai báo, chúng ta trường bối sẽ khoan hồng cho ngươi ! Nể tình lúc trước ngươi đã cầu tình cho Trâm Anh Diệu Anh, thúc thúc này sẽ cầu tình cho ngươi.”

Tiểu Thanh lẳng lặng nhìn Từ Ngũ. Trực giác cho hắn biết chuyện này có liên quan đến ông ta. Nếu đã định ninh là hắn làm, vậy thì ông ta sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp đâu. Hắn vốn không mấy ưa thích cha con nhà đó, nhân dịp này nên cho ọn họ thêm một bài học mới được.

“Vì sao thúc lại khẳng định là ta mà không phải là ta bị đồ oan ?” Tiểu Thanh lạnh giọng hỏi, nhiệt độ đã giảm xuống mấy phần.

Từ Ngũ nghe vậy cũng hết sức khoan thai trả lời: “Đêm qua, ta gặp ác mộng nên giật mình thức giấc. Đúng lúc thấy ngươi đang ôm cái túi đó qua đây.”

“Sao thúc không vạch trần ta ngay lúc đó, mà đến bây giờ mới 'nhớ' ra.”

“Ta nghĩ ngươi cũng chỉ là qua lấy chuột về ăn thêm nên thôi.”

“Ta chẳng đại khờ giấu thức ăn bên người để bị phát hiện.”

“Tiểu Thanh a, ngươi chưa nghe qua cái câu nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất sao.”

Tiểu Thanh hết nói nổi nhìn người trước mặt, hắn đã tám phần chắc chắn người gây ra việc này là Từ Ngũ. Hắn chính là gian tế của đám người kia ! Vì trong lúc hai bên chất vấn, hắn rõ ràng thấy được hai người kia liên tục ra hiệu cho nhau. Nếu đã thế thì hắn đành tương kế tựu kế thôi.

“Ta... ta quả thật có đi lấy ít chuột nhưng giữa đường thì bị rơi mất vài con, không phải đồng thức ăn này.”

“Tiểu bối thì nên thành thật, ta đã chứng kiến tất cả rồi tiểu Thanh, đừng chối nữa. Cứ thừa nhận đi, chúng ta không trách ngươi đâu.” Từ Ngũ hiền hòa khuyên giải.

“Thật sự là ta chỉ lấy chuột thôi, chưa từng chạm đến mấy cái đó. Chỉ là trên đường làm rơi rớt mất.”

“Nhưng quan trọng là ngươi có lấy hay không ?”

“Ta lấy chuột,...rồi làm rớt”

“Ta chỉ...làm rớt chúng...”

“Hừ hừ, rốt gì chứ, rõ ràng là tào nước còn nguyên vẹn kia.” Diệu Anh chen mồm vào, chính cha nàng là người ôm cái túi đó quãng chỗ này. Tất cả là hai mươi tám cây tào nước còn chưa lật vỏ. Cái tên Tiểu Thanh thật ngốc, cứ mãi nói rơi rớt thì có ích gì.

“Diệu Anh, sao ngươi biết đó là tào nước mà chẳng phải chuột và chúng lại còn nguyên vẹn đây ?” Tiểu Thanh 'chọt' ngộ ra điểm khác thường. Đây có phải hay không là tự lấy đá đập chân mình. Tên Lão đại ban nãy chỉ xé mở túi ngoài để họ thấy được kí hiệu quyền sở hữu đặc trưng ở túi trong mà chưa hề mở ra xem bên trong là thứ gì a. Hắn thật muốn mắng bọn chúng ngu xuẩn. Chỉ mấy câu đã bị hắn làm cho lộ nguyên hình. Kém cỏi !

Đang lúc đắc ý thì nghe câu nói của tiểu Thanh. Ba người lập tức bị lời oanh đình. Cả người căng cứng. Bọn họ vừa mới nói gì. Thì ra...thì ra hắn gài bẫy để các nàng tự nhảy vào.

“Chúng ta...chúng ta cũng không...không biết.” Diệu Anh sợ đến mức nói cũng lắp bắp, đứng không vững. Bọn họ tiêu rồi, tiêu thật rồi.

Hiện trường giờ vô cùng yên tĩnh, hàng trăm con mắt đều đang đổ dồn về phía chúng, chờ đợi câu trả lời thỏa đáng. Đợi một lúc lâu mà vẫn nhận được sự giải thích hợp lí từ cha con Từ Ngũ, Ngọc Tâm chịu hết nổi liền gầm gừ: “Các ngươi là gian tế !” Đáng giận, cư nhiên họ có thể vong ân phụ nghĩa !

Tên Lão đại đang rất muốn lao ra bóp cổ Diệu Anh, kế hoạch tốt đẹp như vậy lại bị mấy tên ngốc từ phá hư. Hắn thật muốn bỏ vài đao lên các nàng cho hả giận.

“Hừ.. phản đối thì sao. Các ngươi có cái gì tốt mà nói chúng ta.” Trâm Anh nổi điên la hét. Nàng ta vốn xinh đẹp kiêu diễm, thế mà lại bị liên lụy làm tù nhân với mấy người Ngọc Tâm. Làm khô các nàng chịu đựng suốt mấy năm qua. Nàng không cam lòng, không phục ! “Các ngươi nghĩ chúng ta sẽ chết nếu tách khỏi các ngươi sao ? Hừ, ta mới nhỏ vào.” Nói xong liền kéo tay Từ Ngũ và Diệu Anh đi về phía bên kia, chẳng chút nuối tiếc.

Mọi người nhìn tình cảnh đang diễn ra, lòng bất giác chùng xuống. Họ thật chẳng ngờ người cùng họ cùng ăn cùng ngủ bao năm lại là hạng người như vậy. Đã thế còn vênh váo bỏ đi. Coi như mắt bọn họ bị mù hết rồi.

“Ta cho các ngươi cơ hội cuối cùng, nếu còn muốn ở lại thì mau quay về. Còn bằng không thì từ nay về sau, ba người các ngươi và chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, không liên quan đến nhau !” Bách Lý Ngạn hắng giọng, nét mặt như già đi mấy tuổi. Hắn thế nhưng nhìn nhăm người. Ba người kia cứ chạy đi mà chẳng màng đến cơ hội mà hắn đã trao cho họ. Khế thờ dài, hắn quay đi về phía cửa.

Tên Lão đại hừ một tiếng rồi bỏ đi. Hắn biết mình không nên ở chỗ này thêm nữa, lại chẳng thể động thủ đánh người nên đành nhẫn nhịn. Sau khi ra khỏi đây, hắn sẽ xử lý hết đám người đầy đàn bà đó.

Song Tiểu nhìn màn kịch kết thúc còn nhanh hơn so với trong tưởng tượng liền bấu môi. Chân lướt nhanh đến cạnh Bách Lý Ngạn. Nàng giờ chỉ muốn xem ai thứ hai là cái dạng gì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Dịch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: 24: Độ Nhị Ai, Độ Nhất Môn

“Độ nhị ai, năm xưa khi thiên địa mới hình thành, nhân loại vẫn còn chưa xuất hiện. Lúc đó, có một thứ thống trị khắp cõi thế gian. Vậy, đó là gì?”

Câu hỏi vừa hiện lên làm tất cả sự chú ý của mọi người nhanh chóng đổ dồn về đây. Song Tiểu chớp chớp mắt, nàng cảm thấy như rơi vào sương mù a. Có một thứ như vậy sao? Nhìn mọi người đều trầm ngâm đã chứng tỏ cái này chẳng hề dễ chút nào. Cả dân địa phương còn không biết hướng chỉ là các nàng đây.

Thời gian vẫn đang đếm ngược, tình huống này không xong rồi.

Sắc mặt ai cũng đều hiện lên vẻ lo lắng, chẳng lẽ họ phải dừng chân ở chỗ này sao. Khi thời gian chỉ còn lại năm giây, Lý Ninh Khởi bỗng bước nhanh đến đó viết lên mảnh lưới

Câu trả lời là: TỬ TIÊN

“A... thì ra là vậy sao. Tử Tiên hay tử đại tiên thú thời viễn cổ, thế mà lại chẳng nghĩ ra. “Ngọc Tâm lắm bầm, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn nhìn chăm chăm câu trả lời.

Song Tiểu cũng rất kinh ngạc, thật không thể tin được Tử đại tiên thú hay thần thú gì đó cũng có trong thời không này. Lúc trước ở Trái Đất, chúng cũng thường hay xuất hiện trong các tiểu thuyết giả tưởng trên mạng.

Bỏ qua sự ngạc nhiên bất ngờ, Song Tiểu cùng mọi người tranh thủ đi qua ai thứ hai khá thuận lợi. Nhưng đến khi nhìn thấy cảnh tượng phía sau cánh cửa này, bọn họ lập tức ngây người. Họ đã từng thấy qua những ngọn núi cao chót vót, thung lũng vực sâu ngàn trượng, tường thành sừng sững vững chãi nhưng lại chưa từng thấy qua tảng đá nào lại vĩ đại như tảng đá trước mặt.

Chỉ có thể dùng từ vĩ đại để hình dung nó mà thôi. Vì sao ư? Vì nó không chỉ có kích thước khổng lồ như quả trứng gà, cao tầm hơn năm trăm mét, chỉ ít phải nặng hơn năm ngàn tấn mà trên bề mặt nó còn có những hoa văn rất sống động, tuy đơn giản nhưng lại mang đến cảm giác thần thánh không thể xâm phạm. Thật là một khối đá lộng lẫy, một tác phẩm thành công của các vị tiên đã dày công khuôn đúc.

Khu vực họ đang đứng có hình bán nguyệt rất rộng và chỉ có ba cửa tương ứng với ba hướng thông với bên ngoài và tảng đá to trước mắt. Song Tiểu đã thấy có một nhóm người khác cũng đang quan sát Độ nhất môn. Di, hơn ngàn người đến mà chỉ có khoảng ba trăm được thông qua hai ai. Nên biết rằng những kẻ bị đẩy xuống đây không giết người như rom rã cũng là tội ác tày trời. Toàn một lũ trâu bò cả. Thế mà lại bị đá hết ra ngoài. Hai ai kia đã gặp ghê đến vậy thì ba môn này liệu họ có đủ sức vượt qua sao.

“Két...” Một trong ba cánh cửa lại được mở ra. Đám người khó ưa kia một lần nữa “đồng hành” với bọn họ. Tên nào mặt cũng đen như than, quần áo rách toét. Bộ dạng vô cùng thảm. Chẳng thèm nhìn đến những người xung quanh, chúng gấp gáp chạy đến Độ nhất môn. Tên đầu lĩnh vội vã giờ tay lên chạm vào bề mặt tảng đá. Ngay lập tức, vô số đạo văn tự chớp ẩn hiện khắp tảng đá.

“Chúc mừng các ngươi đã qua được Nhị ai. Đây là Tam môn khai xuất để thoát khỏi. Muốn qua Độ Nhất môn, tất cả các ngươi phải thực hiện nhiệm vụ này cho đến khi các đạo văn tự biến mất hoàn toàn. Hãy giao hoán bất kể nam nhân hay nữ nhân.”

Trung Thiên hắn từ đầu đến cuối luôn đứng nép mình trong chỗ tối. Nhưng đến khi yêu cầu kia xuất hiện liền không nhịn được khóc môi giật giật. Hắn muốn gặp lão đầu tử tiên nhân kia, quả thật cảm thấy vị của hắn nha.

Mặt cả lũ bọn chúng ngây ngẩn, quá đáng đến vậy cũng được. Cự nhiên bắt bọn chúng diễn cảnh xuân sắc cho người khác xem miễn phí. Bất quá chúng cũng chẳng nghĩ nhiều được như thế.. Mặt Trâm Anh, Diệu Anh hết đỏ rồi xanh, tím rồi cuối cùng là trắng bệch. Các nàng cảm thấy cả người bây giờ như bị rút cạn sinh lực. Nói đùa, vậy... vậy... các nàng chẳng phải sẽ bị “ăn” hay sao. Chưa kịp đề hai người bỏ chạy thì tên đầu lĩnh đã vội vàng lấy Trâm Anh. Nàng ta giãy giụa la oai oái “Không cần, không cần.” nhưng chỉ đổi lấy những cái bạt tay mạnh bạo của hắn ta. Diệu Anh chẳng khá hơn bao nhiêu.

Nhất thời khoảng đất chia thành ba khu vực chính. Hai khu khán giả hai bên và khu trình diễn của các diễn viên lửa lò. Vì đã nhìn quá lâu nên khi có được cơ hội này, chúng liền bộc phát thú tính dù là nam hay nữ. Đàn ông với phụ nữ, nam nhân với nam nhân điên cuồng trêu miên làm người xem phải lóa cả mắt.

Bọn họ tất cả đều quay đầu sang hướng khác bày bố chỗ nghỉ ngơi. Phần vì chẳng muốn làm bẩn mắt, phần vì trong đám bọn họ có rất nhiều nam thanh nữ tú chưa thành thân. Mặt ai cũng hồng hồng đáng nghi. Ngay cả Bách Lý Ngạn kinh nghiệm đầy người cũng hơi ửng hồng. Song Tiểu Bưu môi chất lười. Mặc cỡ gì chứ, chỉ là XX thôi. Có gì đáng sợ. Nàng mới chẳng mới lạ gì cái trò đám loạn này. Nhìn tên yêu nghiệt bên kia mà học hỏi xem, hẳn nhìn đến phấn khích như vậy. Dù sao thì hẳn có cần thích thú ra mặt vậy không a.

Nàng nhàn nhã khoanh tay nhìn không chớp mắt. Dáng vẻ trẻ con khá ái nhưng lại thích xem những thứ dơ bẩn làm người ta thật mâu thuẫn. Một bàn tay mềm mềm chắn trước mắt nàng. Trước mặt bỗng tối đen mà chủ nhân bàn tay lại chẳng chịu buông ra, nàng cười khô mấy tiếng.

”Muội còn nhỏ, đừng xem mấy thứ đó !” Ngọc Tâm dùng giọng điệu mẹ hiền nhẹ nhàng khuyên nhủ nàng.

”Ta sẽ không xem nữa, buông tay ra đi mà.” Haizz, cho dù nàng ấy có bịt mắt thì nàng vẫn xem được nếu khởi động Quang nha.

”Muội hứa rồi đó.” Ngọc Tâm nghe nàng ngoan ngoãn vâng lời liền bỏ tay xuống. Lỗ tay nhỏ nhúc nhích. Tiếng cười khúc khích trầm thấp truyền đến. Trùng Thiên hẳn đắc ý cái gì chứ. Đồ dờ hoi !

Ai nấy tự chọn chỗ nghỉ ngơi cho mình. Đôi mắt luôn dán lên những đạo văn tự kia.

Âm thanh ái muội cứ liên tục vang lên. Trong không gian tràn ngập mùi hoan ái, ánh sáng dần yếu đi. Trời cũng đã tối mà văn tự mới chỉ biến mất được 1/5. Mọi người ai cũng đều sốt ruột nhìn. Quên cả trước mắt là cảnh tượng dơ bẩn đến mức nào. Ngay cả nàng và Trùng thiên cũng bất giác nhíu mày. Mấy người đó sắp duy trì không nổi mà với tốc độ này thì phải ít nhất bốn ngày nữa mới hoàn thành. Hừ, lão tiên nhân nào lại biết cách đùa bốn người khác như vậy đây.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: 25: Đệ Nhất Môn: Thôi Miên

“Huych..” Một tên trong số chúng vì lao tâm quá độ với cường độ cao mà chịu không nổi, ngã đùng ra đất ngất xỉu. Nhưng đó không phải là điều quan trọng, thứ đáng nhắc đến là đạo văn phù đang sắp biến mất kia bất chợt yên tĩnh lại rồi lan ra nhanh đến chóng mặt. Mấy chốc đã bịt kín cả tầng đá.

Ai cũng sững sờ trước biến động này. Hàng trăm con mắt trần trần nhìn vào tảng đá như thể không tin được sự thật. Đạo phù văn chớp ản liên hồi rồi bỗng hiện lên dòng chữ : THẤT BẠI.

Chưa để bọn chúng kịp phản ứng thì tất cả chúng đều bị bao phủ bởi một luồng sáng mạnh bạo và biến mất không dấu vết. Không ai biết bọn chúng sẽ bị quăng ở nơi hiểm địa nào nhưng chắc chắn nơi đó sẽ chẳng tốt lành gì. Tỷ muội Trâm Anh bây giờ hẳn đang cực kì hối hận vì đã tự đâm đầu vào đường chết đi.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh làm tất cả mọi người nhất thời do dự, mấy nhóm còn lại cũng trở nên thận trọng hơn. Lương thực họ cũng đã có nhưng chỗ trú ẩn lại không. Lúc trước trong nhĩ ái được bao bọc bởi một tấm lá chắn nên họ không bị ảnh hưởng nhiều bởi thời tiết. Thế nhưng hiện tại thì hoàn toàn trái ngược. Nơi đây chính xác là ở ngoài trời, không một chỗ trú ẩn. Nếu liều mạng thì có thể sống sót nhưng cũng có thể vạn kiếp bất phục như lũ người kia. Trên mặt mọi người hiện lên sự lo lắng lưỡng lự không biết nên tiến hay lùi.

Song Tiểu quan sát sắc mặt của bọn Bách Lý Ngạn. Họ cũng đang phân vân chưa biết có nên chấp nhận thử thách hay không.

”Chúng ta đã qua được nhĩ ái, đã phóng lao thì phải theo lao. Nếu như gặp phải thử thách như lúc này thì chủ động bỏ cuộc. Dù gì cũng chết, sao chúng ta lại không thử một lần xem ?!” Tiểu Thanh bước lên phía trước, nhìn quanh tất cả đồng dạng nói. Ân tộc bọn họ vốn chẳng hiểu chiến nhưng cũng không đồng nghĩa với việc bỏ cuộc. Ti như hiện tại, không phải là họ hèn nhát không dám nhận nhiệm vụ mà là nhất thời lưỡng lự và rất cần một người có dũng khí đứng ra cổ vũ, nói ra tiếng lòng đang cuộn cuộn nhiệt huyết của họ. Và Tiểu Thanh chính là người đó.

”Phải, chết thôi, có gì đáng sợ.” Lý Minh hào hứng vỗ vai tiểu Thanh. Tiểu tử này là tri kỷ của hắn đấy.

”Ta cũng muốn xem đến phiên chúng ta sẽ là cái thử thách quái quỷ gì ?” Vài người khác cũng lên tiếng ủng hộ. Thế là một trăm người đều đồng lòng chấp nhận thử thách. Ưu điểm mà bọn họ có được đó là sự đoàn kết quý giá-thứ mà những người kia không có được. Sống ở nơi khốn khổ này đã giúp họ nhìn thấu được nhiều thứ, hiểu được tầm quan trọng của thân nhân tình người. Và bây giờ khi lần nữa đoàn kết thì sức mạnh quả không thể xem thường.

”Thế thì bắt đầu thôi.” Bách Lý Ngạn mỉm cười hài lòng. Hẳn thật cao hứng khi mọi người có được suy nghĩ tích cực như vậy. Hít sâu một hơi, hắn giơ tay lên đặt trên tảng đá. Đạo văn vốn biến mất lần nữa hiện ra.

”Đệ nhất môn: Dịch chuyển những tảng đá này về đúng vị trí.” Ngay lập tức, chín trụ đá cao gần hai mét, nặng hơn ba trăm cân xấu xí gồ ghề, trông giống nhau như đúc xuất hiện và xếp thành hai hàng ngay ngắn.

”Bách Lý ba trụ bên trái hàng đầu, Bách ba trụ bên trái hàng thứ hai, Lý ba trụ còn lại.” Bách Lý Ngạn hét lớn nhanh chóng phân chia công việc cho mỗi gia tộc. Hàng trăm con mắt nhìn chăm chăm chín trụ đá sần sùi. Sau ba cái hít thở, chúng đồng loạt di chuyển không quỹ đạo với tốc độ rất nhanh.

Song Tiểu và mọi người đều chẳng dám chớp mắt nhìn. Qua đúng ba mươi nhịp thở, chúng mới chịu dừng lại. Mọi người nhìn nhau rồi tự động phân ra phụ trách trụ của mình. Song Tiểu đứng bên ngoài quan sát. Nhìn bọn họ phối hợp ăn ý và tin tưởng nhau như vậy làm nàng thật tán thưởng. Còn Trùng Thiên thì đã chủ động giúp bọn Lý Ninh Khởi rồi. Trông bộ dạng của hắn quả thật chẳng khác làm trang trí là bao.

Đưa mắt qua nhìn toàn cuộc, mắt nàng bỗng hơi nheo lại

”Không phải, trụ đó ở vị trí thứ hai, bên trái hàng hai.” “Di chuyển trụ cuối hàng hai lên đầu hàng một mới đúng.”

Nàng bình tĩnh chỉ đạo. Họ chỉ nhìn nàng một cái rồi làm theo. Trong mắt chẳng có lấy một tia nghi ngờ. Di, họ tin tưởng nàng đến vậy sao. Bọn họ có một canh giờ để hoàn thành nhiệm vụ. Nhờ sự hành hạ của điều kiện sống nên sức chịu đựng của mọi người cả nam lẫn nữ đều rất tốt, nhất là từ khi nàng giải độc cho họ.

Nhìn những bàn tay băng vải đã rướm máu, môi nàng khẽ nhíu lên. Nàng cũng nên phụ giúp một tay thôi. Bọn Ngọc Tâm đang cật lực di chuyển trụ đá thì thấy nàng chạy đến. Bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp chẳng ngại chạm vào gai nhọn. Rất nhanh, trụ đá đã về đúng vị trí vốn có của nó.

Thời gian bọn họ thực hiện mới hơn nửa canh giờ, sớm hơn nhiệm vụ đưa ra rất nhiều. Đạo văn kia lại phát sáng rực rỡ.” Uyển” Tầng đá khổng lồ bỗng nhích sang một bên tạo thành một lối nhỏ vừa đủ cho một người đi qua.

Thông qua ! Họ thông qua Đề nhất môn ! Bách Lý Ngạn hơi sững sờ, ai cũng cười tươi như không thể tươi hơn được nữa.

Nhóm người còn lại sớm đã quyết định dừng cuộc chơi, không tiếp nhận thử thách. Bây giờ chỉ còn lại bọn họ mà thôi. Bên trong Tam môn không thể liên lạc được với bên ngoài nhưng bên ngoài lại có thể quan sát mọi tình huống bên trong thông qua tầng đá khổng lồ.

Bằng chứng là vào lúc này trên tầng đá đó hiện lên một màn hình rất to. Những người định li khai khỏi nơi này thấy vậy nên cũng hiếu kỳ ở lại. Họ muốn biết là liệu rằng kì tích có xuất hiện. Nếu có, vậy họ có thể thử xem một lần.

Không gian bên trong Đề nhất môn hoàn toàn khép kín. Xung quanh là vách đá thẳng đứng hình mái vòm rộng. Cửa thứ hai vẫn bị một tầng đá chặn lại. Chỉ có điểm khác biệt duy nhất giữa nó với cửa thứ nhất là nó có kích thước nhỏ hơn nhiều so với tầng đá ở cửa thứ nhất. Và điều đặc biệt là nơi đây còn tồn tại một sinh vật sống khác với bọn họ. Đó là một loài vật có bộ lông trắng muốt, mắt đen thuần như bảo thạch. Trên người nó điểm lên những hoa văn trông khá giống với hình thái cực màu đỏ tươi. Nếu không phải nó nhúc nhích, mọi người còn tưởng nó chỉ là một tượng đá vô hại.

” Trời ạ, Bạch Nhiễm Huyết Lang !” Bách Lý Ngạn kinh hô. Sao có thể ? Làm sao lại đụng phải cái loài biến thái này mà lại còn là cấp năm đỉnh phong....biến dị ?!

Con vật này không tầm thường chút nào. Từ khi nhìn thấy bọn họ, nó chẳng thèm liếc mắt lấy một cái. Dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo, uy áp tỏa ra thật kinh người.

Cảm nhận được đạo ánh mắt khác thường đánh giá, Bạch Nhiễm Huyết Lang khẽ nheo mắt tìm kiếm. Tên nhân loại thấp hèn nào dám dùng ánh mắt đáng khinh đó nhìn nó. Ngại mệnh quá dài sao.

Chỉ thấy trong đám người cao lớn là bóng dáng nho nhỏ của tiểu nữ oa tầm sáu-bảy tuổi. Khí chất vừa xuất trần thanh lệ, vừa yêu dị không hợp với độ tuổi. Gương mặt tinh xảo như tranh vẽ. Tiểu nữ oa cũng đang nhìn nó. Trong mắt nàng chỉ có ngạc nhiên cùng tò mò mà chẳng hề có chút ham muốn hay điều gì tục tĩu.

Bề ngoài Bạch Nhiễm Huyết Lang vẫn cứng ngắt như tảng đá thể nhưng trong lòng lại không thôi cảm thán. Đây là nữ hài xinh đẹp nhất nó từng gặp và là một trong số ít người có thể lọt vào mắt nó.

Ngay khi bọn họ còn cách tầng đá khoảng năm trượng, một đạo văn phù bỗng xuất hiện.

”Đệ nhị ái: Nhỏ râu của Bạch Nhiễm Huyết Lang mà không làm nó phản kháng !”

Đạo phù văn vừa hiện ra, ai ai cũng hút một ngụm khí lạnh. Nhỏ râu ? Mà còn không phản kháng ?! Nói giỡn đi, điều này thực chất là bất khả thi. Nên biết rằng Bạch Nhiễm Huyết Lang là một trong những hậu duệ chính thống của Không Bạch Điện Hồ cao quý trong truyền thuyết. Nhìn con Bạch Nhiễm Huyết Lang trước mắt, toàn thân bạch tuyết, trên trán còn có ấn ký màu đỏ chói mắt. Tuy cấp bậc nó chưa cao nhưng nó đang là một ấu thủ chưa trưởng thành. Huyết mạch cao quý như nó chỉ thuần phục trước cường giả chân chính. Mà trong số họ, hiện tại chẳng ai có thể đảm đương nổi danh hiệu “cường giả” đó cả. Huống chi đến việc nhỏ râu của nó.

Trùng Thiên cũng đưa mắt lảng lảng quan sát Bạch Nhiễm Huyết Lang. Con vật này bề ngoài trông cũng khá đẹp mắt. Miễn cưỡng chấp nhận nó làm thú sủng cho hắn a. Nhìn đến phản ứng bất khả tư dĩ của mọi người, hắn cũng đoán được nó hẳn là một loài thú có đẳng cấp cao. Môi miệng khẽ nhíu lên, quét mắt qua Song Tiểu, hắn thấy rõ mắt nàng lúc này phát sáng như lưu ly, xinh đẹp vô ngần. Phù khắp đôi mắt là sự háo thắng ngông cuồng trước thử thách. Những người khác không biết nhưng hắn lại biết rất rõ, ở bất kì đâu kể cả ở thế giới kia hay dị giới này, khả năng thôi miên của nàng chắc chắn luôn được xếp vào hàng cao thủ. Hắn đang nóng lòng muốn thưởng thức màn trình diễn của nàng đây-tác phẩm thành công nhất của hắn.

Song Tiểu nhẹ nhàng bước ra khỏi đám người, tựa tiểu phi tiểu lại gần Bạch Nhiễm Huyết Lang. Mọi người lập tức sững sờ. Tiểu Thanh đang định tiến lên kéo nàng trở về thì bất gặp Trùng Thiên đang nói chuyện với hắn qua khẩu hình : Nàng không vấn đề gì. Trùng Thiên này hẳn không biết sự lợi hại của

Bạch Nhiễm Huyết Lang. Dù rằng cả hần cũng chẳng biết rõ con thú đó mạnh đến bậc nào nhưng thấy Bách Lý thúc thúc khẩn trương thành như vậy cũng đủ biết nó nguy hiểm như thế nào. Hần sao có thể để nàng dần thân vào hiểm cảnh.

Trong lúc hai nam nhân đầu mắt thì Song Tiểu đã đến trước Bạch Nhiễm Huyết Lang. Dáng người thấp bé phải ngẩng đầu nhìn con thú cao tầm hai mét. Nó rất kiêu ngạo, rất khó thuần phục. Nhưng nàng càng cao ngạo, càng nhẫn nại hơn nó vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: 25: Đệ Nhị Môn: Thôi Miên (2)

Một người một thú, một nhỏ một lớn, một kiêu ngạo một ngông cuồng cứ đứng đó mắt đối mắt. Hai bên bất động nhìn nhau. Thời gian từng chút từng chút trôi qua, ước chừng đã gần hai canh giờ mà cảnh tượng trước mắt vẫn được duy trì. Mọi người đều có chút khó tin nhìn Song Tiểu. Một nữ hài mới mấy tuổi có y thuật cao minh, thân thủ tốt giờ lại là một thuần thú sư trong truyền thuyết sao? Nói giỡn sao, đó là Bạch Nhiễm Huyết Lang mà ngay cả thuần thú tông sư cũng phải e dè đấy. Nàng đang làm gì? Ngắm Bạch Nhiễm Huyết Lang? Không gian vẫn rất yên tĩnh nhưng trong lòng mỗi người lại trăm hồi ngàn chuyển.

Cũng chính lúc này, họ không phát hiện con vật bất phàm này thay đổi. Lúc đầu là thờ ơ nhìn, sau mới chân chính liếc mắt nhìn nàng. Nó đang rất ngạc nhiên. Vốn tưởng nữ hài trước mắt chỉ có vẻ ngoài cùng khí chất xuất chúng mà chẳng ngờ đến lòng nhẫn nại của nàng còn rất khá. Đặc biệt là ánh mắt của nàng, nó có gì đó rất kì lạ giống như một cổ lốc xoáy cuốn ma thú nó hăm sâu vào đấy. Nghĩ vậy làm nó cả kinh, nhanh chóng rút lại vẻ coi thường và thay vào đó là sự nghiêm túc ngăn nắp khó gặp.

Song Tiểu cũng đang cảm thán không thôi. Nàng quả thật đã đánh giá quá thấp Bạch Nhiễm Huyết Lang này rồi. Ngoài bộ lông ấn tượng xinh đẹp, nó còn có đôi mắt vàng rất nổi bật. Đây là con vật mà nàng dùng đến hai canh giờ mà vẫn chưa thể thuần phục được. Nguyên nhân là vì nó quá mạnh hay vì kĩ năng của nàng bị thụt lùi đây. Trong đầu xoay chuyển một hồi, Song Tiểu quyết định thay đổi chiến lược. Nàng khẽ nheo mắt, trông mắt nhanh chóng xảy ra biến hóa.

Đám người Tiểu Thanh cũng cảm thấy có gì đó bất thường. Chỉ thấy Bạch Nhiễm Huyết Lang đang đứng bỗng rùng mình một cái. Thế là sao a.

Bên kia đường sự của chúng ta- Bạch Nhiễm Huyết Lang chả khác là bao. Nó tận mắt chứng kiến đôi mắt hắc bạch (mắt Song Tiểu có chứa bí mật a) trong veo đang chăm chú nhìn nó dần dần tỏa ra ánh sáng từ sắc kì dị. lát sau, chúng lại biến thành màu chàm. Ý thức... ý thức của nó đang bị bào mòn. Đôi mắt kim sắc không thể tin tưởng to muốn thoát khỏi tầm nhìn của nữ hài thì mới kinh hãi phát hiện, tâm trí của nó bị khống chế! Nó không thể làm chủ thân thể của mình được nữa!

Nhìn Bạch Nhiễm Huyết Lang đang rơi vào hoang mang mà Song Tiểu phải đổ mồ hôi lạnh. Nàng dùng đến cả Vạn Quang cấp hai-chàm sắc mà mới chỉ làm nó lung lay thôi. Đây là chuyện chưa từng có trong lịch sử thuần hóa thú của nàng. Giờ thì tốt rồi, cơ thể nàng đang bắt đầu chịu không nổi thì đối thủ của nàng vẫn cứ tro ra đó. Với Vạn Quang cấp hai thì hẳn phải đủ để lung lạc nhưng thật không ngờ lại cần thời gian nhiều đến vậy để hạ gục con ma thú này. Nàng không có nhiều thì giờvậy.....

Song Tiểu cắn răng, ánh mắt lần nữa thay đổi tỏa ra hào quang lam sắc. Bạch Nhiễm Huyết Lang lần nữa run lên. Đôi mắt đang ra sức vẫy vùng nhanh chóng bị thứ gì đó vô hình áp chế trở nên nhu hòa. Song Tiểu ngay lập tức thu hồi Vạn Quang, cổ điều tức năng lượng đang loạn chuyển trong người. Ngón tay nhỏ xíu giờ lên ngoắc ngoắc. Theo động tác của nàng, thân hình to lớn chậm chạp cúi xuống. Nàng rõ ràng nhận thức được sâu trong tâm hồn Bạch Nhiễm Huyết Lang vẫn chưa chịu khuất phục. Nhưng đến khi nó khom đến vừa tầm tay thì Song Tiểu nhanh như cắt vươn tay nhỏ một sợi râu dài trên mép của nó.

Mọi người triệt để đứng hình. Chuyện gì vừa xảy ra? Bạch Nhiễm Huyết Lang cư nhiên khom đầu với Song Tiểu tiểu hữu? Nàng rốt cuộc đã làm như thế nào mà hoàn thành được nhiệm vụ khó khăn này. Bao nhiêu câu hỏi lớn vồn trong đầu mọi người. Ngay lúc Song Tiểu nhỏ được râu của Huyết Lang thì trong không gian bỗng lóe sáng. Tức thì, tảng đá to dịch chuyển sang một bên kèm theo đó là ánh sáng chói mắt làm mọi người choáng ngợp.

Tầm mắt chỉ lơ mơ thấy hai thân hình sóng vai bước qua khe đá, bọn Tiểu Thanh mới bắt đầu lục đục đi theo.

Hầu như mọi người bị kết quả không tưởng này đá kích nên quên mất quá trình để đạt được điều đó. Từ thời điểm Bạch Nhiễm Huyết Lang rùng mình lần thứ hai, Trùng Thiên đã cảm thấy có gì đó bất ổn. Đến lúc Song Tiểu giờ tay nhỏ râu con ma thú kia thì hẳn mới hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra. Động tác của nàng ấy tuy nhanh nhưng cánh tay kia rõ ràng đang run! Nghĩ đến thứ ánh sáng màu lam nhàn nhạt hẳn vừa thấy được thì đôi lông mày của hắn càng nhíu chặt. Chẳng hề nghĩ nhiều, hắn liền vận khởi phong nguyên tố lách đến đó.

- Ta không sao- Song Tiểu vừa hoàn thành xong nhiệm vụ thì phát hiện Trùng Thiên đã đứng bên cạnh quan sát sắc mặt nàng từ lúc nào. Song Tiểu không cần nghĩ cũng biết hắn muốn hỏi gì.

Trùng Thiên nhìn dung nhan trẻ con vốn khá hồng hào của nàng dần tái nhợt. Rõ ràng là hậu quả của việc dùng quá nhiều tinh lực mà. Từ khi đến thời không này, hắn cứ cảm thấy nàng có gì đó khác lạ. Hình như, thể chất của nàng suy yếu hơn nhiều so với trước khi.

Song Tiểu vừa bước được vài bước liền như kiệt sức, nhịp đi có chút loạn choạng. Nàng không khỏi cười khổ trong lòng, lòng tự cao của nàng có lẽ

nên điều trị rồi. Bỗng có một bàn tay đặt lên vai dịu dàng đi. Chỉ đơn giản là đặt ở vai mà không phải sờ mó, Trùng Thiên hẳn chỉ liếc nhìn nàng rồi phun ra hai chữ làm nàng nghiêng răng nghiêng lợi “Ngu ngốc !”

Nàng vốn đứng chưa đến thất lưng hẳn nên một lớn một nhỏ chênh lệch nhiều chiều cao như thế tạo ra cảnh tượng không khỏi có chút buồn cười. Song Tiểu tuy cao ngạo nhưng cũng không phải dạng quá cậy mạnh, có người hầu hạ đương nhiên là tốt rồi. Sao lại không nhận ? Đó là suy nghĩ của Song Tiểu. Về phần Trùng Thiên, hẳn thấy hôm nay mình thật quá tốt bụng rồi. Hẳn vậy mà bao dung thiện lương giúp đỡ đưa trẻ bước bình này. Nàng hẳn sẽ biết ơn hẳn hahaha.

Đến khi người cuối cùng bước qua khe đá, Bạch Nhiễm Huyết Lang giờ phút này mới thoát khỏi trạng thái dờ dẩn. Nó lập tức quay phắt người, đưa mắt nhìn qua khe đá như muốn tìm kiếm kẻ đầu sỏ đã gây ra thảm trạng bây giờ của nó. Chỉ trong một cái nháy mắt, một cái nheo mắt của nàng đã khiến nó mất không chế. Nếu lúc đó nàng có ý đồ xấu thì nó cũng đành phải thúc thủ chịu trời. Rõ ràng chỉ là một tiểu cô nương nhưng lại mang khả năng khổng thủ kinh khủng như vậy. Mỗi lần tăng một tiến hành “tẩy rửa” lão đầu kia đều chọn một ma thú đến tọa trấn nhĩ môn này. Năm nay đến lượt nó uất ức bị ép đến đây. Trong lịch sử sáng tạo, tăng một chưa một ai qua được Nhị ải Tam môn cả. Nhưng người mà nó vừa đối đầu là gì ? Nơi khi ho có gãy kia khi nào lại xuất hiện một nhân vật bất phàm bậc này a. Nói không chừng, nàng lại vượt qua được cửa ải thứ ba rồi khỏi đây. Nếu như nàng có thể thoát được nơi này, chủ nhân như nàng, nó định rồi !

Bạch Nhiễm Huyết Lang không phải là loài vật trong ao. Cho dù đánh bại nhưng không thể làm nó tâm phục khẩu phục, triệt hạ được uy nghiêm của nó. Thì cho dù có chết, nó cũng không thần phục.

Nó nhìn đám người rời đi. Hô một tiếng rồi biến mất. Nó đặt hy vọng ở nàng !

Không gian ngoài cửa thứ nhất đã tĩnh lặng đến mức bất thường. Tất cả trần trần nhìn cảnh tượng đang diễn ra trên màn hình trên cao kia. Họ vừa thấy gì ? Có phải là do quá mệt mỏi nên hoa mắt hay không ? Thiên a, người thật quá huyền huyền rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: 26: Đệ Tam Môn: Lưới Linh Hồn

Khi bọn Tiểu Thanh ra khỏi luồng sáng thì thấy hai người Song Tiểu và Trùng Thiên ngẩng đầu xem xem cái gì đó.

”Chúc mừng các ngươi đến được đây. Cửa cuối cùng rất đơn giản: Xuyên qua lưới linh hồn trong ba canh giờ.”

Vẫn là những dòng chữ thông báo quen thuộc nhưng lúc này lại đem lại không khí hoàn toàn khác. Dòng chữ vừa biến mất, không gian nhanh chóng xuất hiện ba tấm lưới to giăng ngang nhìn qua vô cùng bình thường.

Trùng Thiên vươn tay định chạm vào đánh giá tấm lưới. Nhưng tay còn cách lưới chừng ba bốn tấc liền bị đánh bật ra. Lực đẩy khá mạnh. Linh hồn hẳn như bị vật gì đó đánh lên rất khó chịu. Hẳn nhủ mấy thử lại lần nữa và kết quả vẫn y như lần đầu tiên.

Mọi người đều thấy nhất thanh nhị sở. Càng ý thức được nhiệm vụ nghe qua có vẻ đơn giản này thật ra vô cùng khó khăn. Cũng chẳng nghĩ nhiều, họ liền nhao nhao dùng bất cứ cái gì có thể dùng được tấn công mảnh lưới thứ nhất.

Song Tiểu tập trung quan sát tình huống trước mặt. Thân thể vì vừa trải qua chấn động nên vẫn còn chút suy yếu. Nhìn mảnh lưới vẫn vô thương vô khuyết trước sự tấn công dữ dội, vẻ mặt nàng càng lúc càng thâm trầm.

Người duy nhất ở đây chẳng may áp lực là Trùng Thiên. Hẳn vừa sờ cái cảm tron hẳn vừa thích thú quan sát chướng ngại vật đang trước. Nếu chỉ đánh giá qua thị giác thì hẳn vẫn chưa nghĩ ra được điểm khác biệt của vật này. Chúng khá mỏng, thưa và bám nhiều bụi bẩn. Rốt cuộc thứ quái quỷ này làm bằng vật liệu gì mà lại bền bỉ như vậy.

”Xoạt” Kinh phong như lưới dao sắc bén lướt qua mảnh lưới. Trùng Thiên nheo mắt nhìn kết quả thu được từ lần ra đòn của hẳn vừa rồi. Nếu tấn công gần không có hiệu quả thì thử tấn công tầm xa xem thế nào. Vậy mà mảnh lưới quái đản đó vẫn hoàn hảo lạnh lặn. Hừ, hẳn không tin mình không chém rách được thứ này. Nhanh tay lấy ra đai lưng đa năng, hẳn vừa định khởi động chế độ ánh sáng tấn công thì bản điện tử lại tối đen-bị vô hiệu hóa. Chết tiệt ! Những phát minh của hẳn đến chỗ này nếu không bị hư cũng không dùng được. Chả lẽ hẳn liền trở thành tên phế vật từ đây sao.

Từ khi đến không gian thứ ba, Song Tiểu lẫn Trùng Thiên đều tự giác tách ra xa nhau. Nàng bây giờ mới phát hiện một điều vô cùng trầm trọng. Cái không gian mà bọn họ đang đặt chân có cả ngũ hành ngũ hệ. Nhưng hiển nhiên chúng bị phân tán rất hỗn loạn.

Bên kia, Tiểu Thanh, Tiểu Tĩnh, Bách Lý Ngạn và những người còn lại đều đang điên cuồng tấn công mảnh lưới.

Sau một khoảng thời gian, mọi người cũng thấm mệt. Định nghỉ ngơi thì mặt đất bỗng rung chuyển dữ dội. Không gian bị vặn vẹo đến biến dạng. Các dòng khí lưu chuyển động không theo bất cứ quy luật nào tạo nên cảm giác áp bách ngột thở cho tất cả sinh vật tồn tại nơi này. Biểu tình ai cũng khó chịu thống khổ.

Lý Minh khẽ nhai mồ hôi, trên trán nổi mấy cọng gân xanh, miệng mở to hút từng ngụm khí. Hắn vốn là người khá nóng tính nên bất chấp lao đến chém lên hời lên tấm lưới. Áp lực thoáng chốc giảm xuống một chút. Mọi người bây giờ mới hiểu rõ: cái thử thách chết tiệt này không được phép gián đoạn dù chỉ một giây !

Tức thì, ai cũng cố gắng gượng dậy để vật lộn với nhiệm vụ. Chưa được bao lâu, vô số đạo ánh sáng chói mắt bao trùm lấy không gian. Ngay lúc này, từng cái phong nhận lao đến từ mọi phía. Nhất thời không quan sát được gì, tất cả đều phải cực lực né tránh cuộc tập kích bất ngờ. Nhanh chóng có người bị thương, thậm chí ngất xỉu. Tình hình dần chuyển biến xấu đi.

Song Tiểu bên này cũng chẳng khá khẩm là bao. Nàng tuy không bị cản trở thị giác như mọi người nhưng vì thể lực còn yếu nên có chút chật vật. Mất thấy đạo phong nhận uy mãnh đang đánh tới, nàng lui vào một lỗ hổng của vách đá rồi dứt khoát vuron tay chém nát mấy tảng đá trên đầu và bên cạnh để tạo thành chỗ trú ẩn tạm thời. Nàng nhanh chóng ngồi xếp bằng trên đất. Tinh thần lực mạnh mẽ trào ra ngoài. Chúng bao trùm lên toàn bộ không gian tầng ba rồi chậm chạp thuần hóa các đợt phong nhận. Chưa đầy một khắc, mồ hôi nàng bịn rịn trên trán thì mới giải quyết xong. Tường đá lúc đầu giờ đã nát thành bụi từ lâu.

Song Tiểu cũng không đứng dậy mà tiếp tục ngồi đó điều tức. Đám người Tiểu Thanh đều bị thương ít nhiều. Còn nàng thì càng thảm hơn khi cả thân thể và tinh thần đều bị tổn hại. Phong nguyên tố vừa rồi quả thật rất lợi hại, hoàn toàn khác với loại năng gặp mấy ngày qua.

Chưa để mọi người kịp thở ra hơi, mặt đất lần thứ hai đại chấn. Uy áp vô hình tỏa ra như muốn xé rách cơ thể họ. Song Tiểu có cảm giác thân hình mình đang run rẩy. Cả việc giơ tay nhắc chân là cực hình với nàng lúc này. Tất cả hiện tại đều đang cố dùng tinh thần lực của mình để phòng hộ nhưng sắc mặt ai cũng đều trắng bệch lung lay sắp đổ.

Nàng cắn môi, tinh lực vừa hồi phục được chút ít liền tiêu tán mất. Cố kìm chế sự đau đớn trong linh hồn, Song Tiểu ngoan cường dùng điều khiển tinh thần lực hung hăng quét mạnh lên lưới linh hồn. Nó thế mà bị dao động ! Lòng nàng chợt nảy lên suy nghĩ. Chưa để nàng nghiệm chứng điều đó thì cơn dư chấn lại kết thúc. Sự yên tĩnh quay trở lại.

Còn hơn một khắc nữa là hết thời gian. Nữ hài ngồi xếp bằng. Đôi mắt xinh đẹp nhắm chặt cùng với sắc mặt tái xanh cho thấy nàng đang rất không ổn. Vậy mà thân thể nhỏ bé ấy lại không chút nào có dấu hiệu ngã xuống. Một số người đã ngất lịm hay nằm vật ra đất sau đợt hành hạ này. Trùng Thiên ngồi cách nàng không xa, khóe miệng mờ nhạt thấy được vết máu đỏ tươi.

Đôi mắt to tròn tối lại. Nghĩ đến điều mình vừa phát hiện được, Song Tiểu quả thật rất muốn nói cmm. Hóa ra mảnh lưới quý quái đó chỉ có thể tấn công bằng tinh thần lực. Nhìn mọi người ai cũng uể oải vô lực, việc nói cho bọn họ biết điều này làm nàng phân vân a. Nếu phát hiện sớm hơn thì trong vòng hai canh giờ phá ba mảnh lưới là hoàn toàn khả thi. Tay nhỏ bất giác nắm chặt thành quả đấm. Lão đầu từ kia quá ác độc đi. tam môn khai xuất gì chứ, thật chất chỉ là để làm cảnh mà thôi !

”Trăng tròn trời trên bầu trời đêm, Hoa dưới đất trong tim tôi; Bên cạnh những con người tôi từng hội ngộ...” Mộc Cẩm Nương a di vừa thờ phỉ phò vừa hát. Nàng là người rất yêu âm nhạc nên giọng hát rất không tệ. Tiếng hát nhẹ nhàng phiêu đảng trong không khí như muốn xóa đi mùi máu tanh đang bao trùm khắp nơi. Ở trong hiểm cảnh mà vẫn có thể hát ca đủ để biết những con người này thanh nhã biết bao, kiên cường biết bao.

Nhưng lúc nào cũng có vài người phá hư không khí. Trùng Thiên chợt nheo nheo đôi mắt. Hắn là người ngồi gần mảnh lưới nhất nên chỉ một chút xiu biến động đều không thể thoát khỏi mắt hắn. Vừa rồi hắn vừa thấy cái thử này dao động ! Qua thời gian, nó dần dần mờng lại. Hắn thử cảm lấy một viên đá góc cạnh rạch lên tấm lưới. Ấy vậy mà đứt !

”Hết thời gian, chỉ hoàn thành được một phần ba nhiệm vụ. Thất bại !”

Dòng chữ vàng chói vừa xuất hiện, lập tức vô số đạo phong nhận tụ thành vòng xoáy hút tất cả vào đó rồi biến mất không dấu vết..... Cuối cùng thì, họ cũng đã thua cuộc.

Vượt được Nhị ải, đánh bại Nhị môn, hoàn thành một phần ba thử thách không tưởng. Mấy ai có thể làm được đây ? Đây cũng là chiến tích đầu tiên trong chặng đường huy hoàng của những truyền kì không phải con người. Và sau này trở thành câu chuyện nhiều tranh cãi dành cho hậu thế.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: 27: Phần Thưởng

”Rầm rầm” Mọi người bị quăng xuống đất một cách thô bạo sau khi bị vòng xoáy hút vào.

”Chỉ là thất bại thôi, có cần đối xử như thế không, hừ hừ.” Lý Minh ai oán ngồi bệch trên đất, tay xoa xoa gương mặt tuần tú bị ngã đến sưng đỏ.

”Di, đây là đâu ?”- Ngọc Tâm chống tay ngồi dậy nhìn xung quanh. Rõ ràng họ vừa ở trong tam môn, nhưng giờ lại ở trong một cái hang động a.

Mọi người lục đục đứng lên, tò mò quan sát xung quanh. Đây là một hang động khá lớn. Ở giữa hang có một dòng suối nhỏ có lẽ đủ để cầm cự qua nửa tháng. Hơn nữa, hang động này thông hai đầu. Phía trước hang có phần đất nhô ra giúp mọi người có thể dễ dàng xem xét cảnh vật bên ngoài. Hóa ra họ

đang ở trên đỉnh một ngọn núi đá cao. Thực vật ở đây chủ yếu là cỏ dại, dây leo. Một loài động vật cũng không có. Nhưng điều làm Song Tiểu ngạc nhiên là cửa sau thể mà là một vực thẳm đầy mây. Nói đúng hơn là thể giới mây bao la không giới hạn. Khung cảnh mây trắng trùng trùng điệp điệp làm người ta có cảm giác muốn chinh phục.

Song, điều này không thể thực hiện được. Vì ngay tại vách đá bên ngoài là một thứ mà ai trong số bọn họ cũng thù ghét: lưới linh hồn ! Tấm lưới khổng lồ không biết giăng từ nơi nào, cao đến tận trời xanh. Đặc biệt, nó còn dày và chằng chịt hơn tấm lưới mà họ vừa gặp mấy lần. Thật chẳng biết họ bị tổng đến cái nơi quái quỷ nào nữa.

Cũng may là những thức ăn họ lấy được đều không bị mất. Bằng không, bọn họ hẳn sẽ bị chết đói sau vài ngày thôi.

"Nhấn thử vật ?!" Tiểu Tinh ngạc nhiên nhìn chiếc nhẫn lóe sáng nằm lơ lửng trên đất, cạnh đồng lương thực bị quăng rải rác. Nghe âm thanh không thể tin được của hắn, ai đang làm gì cũng đều bất giác dừng tay đưa mắt dõi sang.

"Chắc đó là phần thưởng của Nhị môn." Bách Lý Ngạn cầm chiếc nhẫn lên, phui sạch đất cát trên bề mặt, nhủ mày quan sát.

"A, thật sự là nó"

"Trời ạ, đã bao lâu rồi mới thấy được thứ này. "

"Ta có nằm mơ không, cư nhiên là nhấn thử vật !"

"...."

Bọn họ bị nhốt ở đây bao năm trời. Lúc trước, với thân phận là một đại ân tộc, vật đó đối với họ cũng chẳng đặc biệt gì. Nhưng bây giờ, nó lại mang ý nghĩa vô cùng to lớn, gọi lên cảm xúc khắc khoải nhớ nhung trong họ đã lâu.

Tay Bách Lý Ngạn hơi run. Hắn cũng đang rất kích động, thử hỏi có một vật trân quý như thế thì làm sao không kích động cho được đây ? Có không chế tâm tình đang rối bời, hắn cắn ngón tay nhỏ một giọt máu lên. Ánh sáng mờ ảo nhất thời tỏa ra rồi nhanh chóng biến mất. Hắn động ý niệm, vài món đồ bên trong liền xuất hiện.

Ba thanh kiếm, hai thanh đao, một cây ma trượng, hai quyển sách cũ nát và hai cái túi nhỏ lần lượt hiện ra trước mắt mọi người.

Bọn Ngọc Tâm dụi dụi mắt, Lý Minh há to miệng còn Lý Ninh Khởi thì ngồi xồm xuống vuốt ve mấy thanh kiếm. Mấy người còn lại cũng nhao nhao tụ tập, sờ mó chúng như báu vật. Đối với mọi người, đây quả thật là phần thưởng rất tuyệt vời. Bởi lẽ, sống ở đây mà có trong tay vũ khí càng sắc bén lợi hại bao nhiêu thì càng sống lâu an toàn bấy nhiêu. Huống chi, họ lại có đao, kiếm lẫn ma trượng cơ chứ.

Thứ được gọi là ma trượng là vật giống như lai giữa đao và thương. Phần cán dài có khắc hoa văn sống động, được khảm nhiều tinh thạch đủ màu. Cáp bậc tinh thạch và nguyên liệu chế tạo càng cao càng tốt thì ma trượng càng lợi hại.

Sóng Tiểu dời ánh mắt sang hai quyển sách bị mọi người ghê lạnh. Chúng hết sức bình thường khiến người ta lãng quên. Nàng khom người nhặt chúng lên rồi tìm một tảng đá khá nhẵn ngồi xuống.

Trong hai quyển thì có một quyển mỏng một quyển dày. Quyển dày là lịch sử của tầng một. Song Tiểu thử lật xem vài trang: Tầng một là nơi có diện tích lớn nhất trong bảy tầng thế giới và cũng là nơi có điều kiện sống tồi tệ nhất.... Lấy tầng một làm nền tảng, những tầng phía trên có vị trí phân theo thứ tự xen kẽ hai bên trái phải của tầng một. Diện tích chúng nhỏ dần. Nếu từ những tầng khác rơi xuống hay nhảy xuống sẽ đến tầng một. Còn những người ở tầng này sẽ không thể ra ngoài. Bao bọc xung quanh tầng một là lớp cấm chế kiên cố quá nhiều và làm thực lui tu vì người tu luyện.

Đọc sơ qua quyển sách, nàng tạm thời có thể đưa ra một kết luận: lưới linh hồn là lớp cấm chế phủ khắp tầng này, kể cả trên trời cũng có. Dù mọc cánh cũng khó thoát.

Quyển sách thứ hai là trận pháp. Nó chỉ vồn vện có sáu trang giấy. Gồm hai trận pháp để dẫn dụ ma thú và trận pháp di chuyển.

"Đây là gậy phong tỏa không gian. Có nó chúng ta sẽ an toàn hơn a." Bách Lý Ngạn mỉm cười nhìn vật thể màu tro, dài hơn hai tấc trên tay Tiểu Thanh. Thân nó có khắc hoa văn đơn giản nhưng lại tỏa ra khí thế kinh người. Mọi người nghe vậy liền vui vẻ không thôi. Tuy bọn họ có chịu cực khổ một ít nhưng đổi lấy mấy phần thưởng thế này thì rất xứng đáng. Nếu lúc trước họ nhút nhát bỏ cuộc thì ắt sẽ chẳng bao giờ được nhìn ngắm những món đồ này nữa.

"Đa tạ Hoa tiểu hữu và công tử đây đã trợ giúp." Bách Lý Ngạn chấp tay hướng nàng và Trùng Thiên cảm ơn. Nếu không nhờ nàng thì ở cửa thứ hai họ đã thất bại rồi.

"A, phải rồi, tiểu Song nhi làm sao nhỏ được râu của con huyết lang kia vậy, có thể nói cho tỷ tỷ biết không ?" Ngọc Nhu chớp chớp mắt nhìn Song Tiểu. Song nhi thật lợi hại a, muội ấy còn nhỏ mà đã bản lĩnh kinh người rồi, muội ấy đã trở thành thần tượng của nàng từ khi thông qua cửa thứ hai khó khăn kia.

"Muội đã làm gì nó a ? Nói đi mà, nói cho tỷ nghe với ." Ngọc Tâm cũng hòa theo, nàng cũng rất tò mò nga.

"Ta... nó thấy ta xinh đẹp, nên không nở ra tay ..." Giọng điệu êm dịu, thanh âm bình thản, thân hình nhỏ xinh cùng với đôi mắt to tròn long lanh của Song Tiểu làm người ta bất giác tin tưởng những gì nàng nói là thật. Mặc dù chuyện này rất vô lí. Nàng mới có sáu bảy tuổi còn nhỏ lại còn cực đáng yêu, ai lại

không đau, không thương, huống chi là nghỉ ngơi nàng ?

Khoan đã, nhưng vấn đề là Bạch Nhiễm Huyết Lang chưa từng khoan nhượng cho ai dù đối thủ là người già hay trẻ nhỏ a. Là Song Nhi quá ngây thơ chưa hiểu chuyện hay do huyết lang đập đầu vào đá bị động kinh đây.

” Thật sao ?” Ngọc Tâm quyết không chịu buông tha cho nàng.

” Thật...” - Chẳng lẽ bắt nàng nói rằng nàng thôi miên Bạch Nhiễm Huyết Lang. Họ sẽ nghĩ nàng là yêu tinh đi.

” Khụ khụ... Hoa tiểu hữu, dù sao cũng đa tạ.” Bách Lý Ngạn ho khan. Tính nết hai đứa trẻ này cứ như vậy, sau này sẽ khó lừa được tiểu tể a.

” Bách Lý thúc thúc nói quá lời rồi, ta chỉ làm việc ta thích thôi.” - Song Tiểu cười cười, lịch sự đáp lại lời cảm ơn. Nàng muốn làm cái gì thì làm cái đó, huống chi đây là việc liên quan đến sinh tử của bản thân mình chứ. Bọn họ không nhất thiết phải đa tạ nàng.

” Sắp tới chúng ta sẽ ở lại đây, mọi người thu xếp đi.” Đợt huyết tẩy sắp diễn ra và kéo dài trong bảy ngày, bọn họ cần chuẩn bị mọi việc chu đáo ngay bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chí Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: 28: Điểm Yếu Của Cẩm Chế

Buổi tối, mọi người cùng nhau nướng thịt chuột đã bắt được ở ai thứ hai. Không khí ấm áp hòa thuận như một đại gia đình quây quần cùng nhau dù cho khác họ khác tổ tiên.

Bọn Bách Lý Ngạn lần những tảng đá lớn trong hang chặn lại hai cửa hang, không cho gió lạnh thổi vào.

Ánh lửa pháp phù, lập lòe nóng rực tựa như muốn góp vui cho khung cảnh hoàn mỹ này.

Giữa con người với nhau, có rất nhiều thứ khó nói nên lời dù cho có là tình thân đi chăng nữa. Ví như lúc trước, bọn họ là ba đại ân tộc - con cưng của trời, không màng thế sự. Họ sống êm đẹp hạnh phúc biết bao. Thế nhưng, tình cảm là thứ tuyệt vời nhất song cũng là điều kiêng kỵ nhất. Họ bị phản bội ! Bị chính huynh đệ mà mình xem trọng bảo hộ phản bội đâm sau lưng ! Để rồi rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục như bây giờ.

Ví như, gần một trăm con người, thói quen khác biệt. Sau bao năm chung sống, họ đã hòa thành một thể để chia sẻ, đùm bọc nhau vượt qua khó khăn và không quên an ủi rằng hi vọng vẫn còn đó, không được từ bỏ dù chỉ là một lần.

Ví như mới mấy ngày ngắn ngủi, Song Tiểu và Trùng Thiên đã có một cuộc sống hoàn toàn mới. Không máy móc, thiết bị tân tiến, không chiến tranh vũ trụ giữa các hành tinh, không có những cuộc tranh luận gay gắt mà chỉ có mệnh mông trời đất, khỏi bụi hoang sơ mà thôi. Từ gặp nhau hai đến ba lần rồi thời khắc đều sát cánh bên nhau, họ đã thuyết phục được cái cao ngạo của nhau để rồi cùng chung sống hòa hợp dưới một mái nhà. Con đường tương lai, họ sẽ mãi đồng hành và đi đến đỉnh vinh quang.

Song Tiểu thông thả nhâm nhi con chuột to béo mà Ngọc Tâm đưa cho. Gương mặt nhỏ nhắn với mái tóc được buộc đuôi ngựa đơn giản, y phục cũ nát rách tươm cũng không làm mất đi vẻ đẹp của nàng. Ánh lửa đỏ vàng làm khuôn mặt phấn nộn đang chăm chú ăn càng thêm xinh đẹp khả ái. Dáng người nhỏ nhắn ngồi thu mình trong một góc khuất, thỉnh thoảng lại góp vui vài câu làm mọi người cười không ngừng. Khóe miệng nàng bắt gặp cong cong, ban đêm dưới ánh lửa càng thêm phần mỉa mai hoặc khó nói.

Trên tảng đá nhỏ gần chỗ nữ hài đang ngồi là một thiếu niên. Hắn cũng đang ăn rất tập trung. Hắn lúc trước là người vô cùng kén ăn, nhưng nhân sinh thật không thể ngờ được. Ai sẽ biết hắn lại trụ lạc đến khổ cực thế này đây. Song, cảm giác hương vị thật không tệ a. Vô tình nhìn lướt qua nữ hài vừa nói đùa với Lý Minh, Trùng Thiên nhân nhạ quan sát tất cả. Ánh mắt bốn cột thường thấy giờ được thay bằng sự thâm thúy như giếng cổ ngàn vạn năm, bình tĩnh lạ thường. Hắn cũng chả làm gì cả, vẫn yên lặng thưởng thức món thịt chuột quý hiếm trên tay. Thân ảnh bất động làm người ta cảm thấy sự cô đơn luôn bao trùm hắn.

- Cuộc sống của chúng ta sau này sẽ dễ chịu hơn rồi nga haha - Thẩm di cười tươi, vừa ăn vừa nói.

- Nghe Song Nhi nói, trong hai quyển sách xấu xí kia có vài trận pháp hữu dụng. Chúng ta sẽ lợi dụng nó tìm thịt ăn nhiều hơn a. - Niềm vui nhỏ nhoi là như thế nhưng để có được, cái giá phải trả là không hề rẻ. Ngọc Tâm hờ hờ vô cùng. Nàng rất muốn ăn thêm thịt đó. Từ khi xuống đây, nàng chỉ ăn được có vài lần, thật quá đau lòng mà. Bọn chúng vừa hưng hân vừa khó bắt, mà các nàng lại yếu ớt thế này. Muốn bắt được thì phải bị thương ít nhiều. Nếu có trận pháp hỗ trợ thì quá tốt, đỡ cho bọn họ phải tốn công phu a.

- Mọi người không muốn rời khỏi đây sao ?- Giọng nói trầm thấp đến từ người từ nãy đến giờ luôn im lặng cầm cúi ăn thịt chọt vạng lên.

- Đương nhiên là ... muốn .. rồi - Lý Minh theo bản năng trả lời, đồng thời cũng liếc nhìn mọi người nháy mắt trở nên trầm ngâm âm trầm, rồi thờ dãi

- Nhưng đó là không thể - Tam môn đó, chả phải bọn họ đã thất bại rồi sao. Nó chính là nỗi đau và thất vọng tột cùng mà những con người ở đầu đang tự lừa dối mình để vượt qua.

Ánh mắt Trùng Thiên chớp lóe, nụ cười trên môi như có như không. Hắn bình thần lấy thêm một con chuột, ăn đến cực kì ngon miệng dù những con chuột này chẳng có giá trị nếm nếm nào cả, nói vu vơ.

- Vậy... nếu có cách.. thì sao ?

Bọn Ngọc Tâm, Tiểu Thanh triệt để lặng thinh. Không gian nháy mắt trở nên đông cứng. Chỉ còn vang lên tiếng nhai của một người. Trừ nữ hài trong góc, ai cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn với ánh mắt dần trở nên nóng cháy. Cả tiểu nữ oa kia cũng hơi dừng động tác ăn lại để nghe xem thiếu niên đó sẽ nói chuyện gì oanh động tiếp theo.

- Nếu có, chúng ta nhất định sẽ bắt chấp hiểm nguy, nắm lấy cơ hội đó ! - Tiểu Tinh ngồi gần đám người Trùng Thiên nhất. Hắn vươn tay ta lấy con chuột sắp bị Trùng Thiên ăn lại, nói tràn đầy mong đợi.

Trùng Thiên cũng không gạt tay hắn ra mà còn ngồi lại nghiêm chỉnh, nhàn nhạt nói:

- Các vị hắn còn nhớ câu phán xét cuối cùng của cửa thứ ba chứ ?

- Là.. Chỉ hoàn thành được một phần ba thử thách nên thất bại.. sao... - Một người nào đó khàn khàn lên tiếng.

- Chính xác ! Và trước lúc xảy ra biến cố, Mộc di đã hát đúng không ?!

Mọi người mang vẻ mặt khó hiểu nhìn Trùng Thiên. Chuyện hát hò kia có liên quan gì đến việc rời khỏi đây chứ. Biết được thắc mắc của đại đa số người ở đây, hắn bèn cất cao giọng lên:

- Khi Mộc di hát, lưới linh hồn bị dao động. Và lại, tiểu nữ oa kia đã dùng tinh thần lực đánh lên cấm chế cùng lúc đã làm cho cấm chế ở đó suy yếu và ta đã dễ dàng chọc thủng. Thế nên mới có kết quả cuối cùng như vậy.

- Đó là cách để làm thủng cấm chế sao ? - Đưa mắt nhìn Trùng Thiên, Song Tiểu nhíu mày. Phải công nhận rằng tên gian manh này đã phát hiện được một bí mật quan trọng hơn trong suy nghĩ của nàng.

Không gian lần nữa tĩnh lặng. Tất cả mọi người đều sững sờ kinh dị nhìn một nhỏ một lớn. Họ đã sinh sống ở đây bao nhiêu năm mà vẫn không biết, bọn họ cứ nhiên qua vài ngày lại phát hiện được. Có phải hay không quá khó để chấp nhận.

- Cách... thoát khỏi ?! - Tiểu Thanh phản ứng lại đầu tiên. Biểu tình phức tạp nhìn hai người.

- Phải ! - Nàng không có lí do gì để đùa bọn họ. Cả nàng và Trùng Thiên đều muốn phá lớp cấm chế yêu nghiệt này không thua bọn họ. Đương nhiên sẽ chẳng nói dối.

Câu nói ngắn gọn nhưng lực công kích lại lớn vô cùng. Mọi người đều kích động không thôi.

- Haha chúng ta có thể trở về, có thể rời đi a !

- Chúng ta.... sẽ quay lại nơi đó... thiên a !

- Ta biết sẽ có ngày này mà haha.

-

Bách Lý Ngạn chờ người nhìn Song Tiểu lẫn Trùng Thiên. “ Có một ngày, chúng ta lại đứng trên vinh quang, lưu danh muôn thuở !” Câu nói của nhị đệ năm xưa lại vang lên lần nữa không khỏi làm hắn có chút hoang mang. Đưa mắt nhìn nhị đệ vẫn còn hôn mê nằm trong góc. Ánh mắt hắn dần trở nên phấn khích. Lão nhị, có phải ngày đệ nói sắp đến rồi không ? Ánh sáng cuối con đường địa ngục cũng đã chiếu rọi chúng ta !

- Nhưng... - Nhìn vẻ mặt vui vẻ của họ, nàng có chút mất tự nhiên. Đây cũng ài việc làm nàng đau đầu :- Nếu làm rách cấm chế sau hang động, tất cả chúng ta đều bị rơi xuống vực, không thể lên các tầng trên được !

Nên biết rằng khoảng cách các tầng với nhau là hơn ba dặm. Nếu bọn họ phá cấm chế này thì làm sao có thể phi thân vượt tầng. Cái khái niệm thực lực mạnh mẽ kia, họ còn xa mới đạt đến a.

Tiểu Thanh cũng khá buồn bã nhưng cũng lên tiếng an ủi: - Cách đã có, chúng ta sẽ lên được tầng hai thôi....

Tuy là nói như vậy, trong lòng hắn lại trầm xuống. Mọi người cũng tự an ủi mình. Chờ non hy vọng có lẽ mãi là chờ non, không thể đem hoa kết trái được.

Đề phá vỡ không khí từ hứng khởi trở nên u ám này, Bách Lý ngạn hắng giọng. Lòng hắn cũng đang gợn sóng không thôi.

- Ta đã cùng vài người xuống kia xem xét. Phía dưới chân núi có mảnh đất tương đối màu mỡ. Sau khi qua trận huyết tẩy, chúng ta sẽ lấy hai túi hạt giống

gieo trồng.

Mọi người nhanh lấy lại tinh thần, bàn bạc về những việc sau này phải làm, phân chia vũ khí. Kết quả là chỉ có Lý Minh được giữ thanh kiếm trong đám con cháu. Hắn cười toe toét rất lâu.

Khuya.

Song Tiểu ngồi xếp bằng trên tảng đá to. Cả người thả lỏng. Tinh thần cố hòa nhập vào không gian xung quanh. Các nguyên tố vẫn thừa thớt như cũ. Cơ thể nàng bây giờ đang điên cuồng hấp thụ chúng. Nhưng cơ thể cứ như một cái hồ sâu không đáy, nguyên tố bị hấp thụ vào liền tiêu tán, chẳng tích tụ được chút nào.

Linh cơ không có ? Nàng lấy gì luyện đan ? Không chuyển hóa được song nàng lại điều khiển được chúng rất tốt. Tay nhỏ giờ lên, tinh thần lực trào ra gom góp phong nguyên tố thành một quả cầu nhỏ với tốc độ rất chậm. Nàng nhủ mấy nhìn sang phương hướng khác. Trùng Thiên bên đó cũng đang tụ khí. Là hẳn ảnh hưởng đến nàng à.

Bể môi, nàng lần nữa thu thập thủy nguyên tố. Hai quả cầu nhỏ trôi lơ lửng trên không. Người ta nói phù thủy sử dụng lượng nguyên tố trong cơ thể đã được chuyển hóa để hóa thành năng lượng công kích và chỉ khi đạt đến tứ đại cảnh giới mới có thể thoải mái dùng nguyên tố trong không khí làm linh lực của mình mà tùy thời sử dụng. Thế nàng đây là cái dạng tình huống gì ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Kế hoạch

Ngày hôm sau, đột huyết tẩy cũng bắt đầu.

Ngay từ thời điểm khởi động, không gian tầng một đã biến đổi đến chóng mặt. Ánh nắng ban ngày dường như chói chang hơn mấy lần. Từng đợt khí nóng, lạnh từ mọi góc ngách tỏa ra càn quét khắp nơi. Trong không khí hanh khô đôi khi còn thoảng mùi tanh của máu. Nhưng trong phạm vi vài chục dặm xung quanh đây không hề có bất cứ một băng nhóm nào cả. Điều này có nghĩa là số người bị giết phải rất nhiều nên mùi máu mới bay đến đây được.

Bên ngoài là khung cảnh chết chóc tảm tối nhưng bên trong một hang động nơi xa xôi của tầng một lại là sự yên bình đến kì lạ. Những nhân loại sống trong đó hằng ngày chỉ hết ăn rồi nằm, vô cùng thanh thoi. Họ chẳng bị ảnh hưởng nhiều bởi không gian và tình huống thảm khốc đang diễn ra bên ngoài.

Song Tiểu và Mộc di cùng ngồi cạnh một tảng đá to gần cửa động. Trong khi Mộc di đang chăm chú sửa sang lại y phục cho mọi người thì Song Tiểu lại đang hướng mắt nhìn lên không trung.

Tầng một có chế độ tương tự như kiểm soát nhân khẩu vậy. Một bên là số người còn sống, bên còn lại là số người chết. Thời thời khắc khắc đều có người rời xa cái chốn gian khổ này. Nó như một lời đe dọa vô hình dành cho những người còn lại. Hiện tại chỉ có gần 900 người còn yên ổn. Tức là đã huyết tẩy được một phần mười tù nhân trong ngày đầu tiên.

Mọi người không hẳn là quá quan tâm đến mấy con số vô tri đó. Bọn thanh niên lại càng chẳng mấy may đến xia. Chỉ có những người từng trải như Bách Lý Ngạn mới thật sự hiểu được bản chất trần trụi hay ý nghĩa thật sự của sự kiện huyết tẩy này. Song Tiểu nhìn thần sắc mấy vị trưởng bối ngày càng thâm trầm, mặt mày chau lại cũng đủ biết tình thế của bọn họ cũng không tốt lành mấy so với bề ngoài yên bình bây giờ.

Sức mạnh huyền huyền thật chẳng thể xem thường. Mỗi ngày nàng đều cố tích góp linh khí, nguyên tố và tinh thần lực. Cảm giác cơ thể nàng có gì đó rất kì lạ. Thế nhưng khi nàng nội thị thì lại không phát hiện điều gì bất thường. Điều này làm nàng khó chịu không thôi.

Hoàng hôn buông xuống, một ngày tương chừng như bình lặng trôi qua.

Tiểu Tình được các đại thúc đại bá chỉ dẫn và truyền đạt kinh nghiệm khi sử dụng vũ khí. Hắn giờ đang đắm chiêu hồi tưởng lại những gì mà họ đã nói với hắn trong đầu. Vốn có vẻ ngoài tuấn lãng, có chút thư sinh, trên người lại mang theo sự hòa nhã ân cần nhẹ nhàng nên hình tượng của hắn lúc này thật rất thu hút người nhìn. Thoát khỏi trạng thái hồi tưởng, trên gương mặt anh tuấn hiện lên nụ cười nhạt. Như cảm nhận được điều gì đó, hắn bắt giác ngừng đầu lên nhìn về phía cửa động.

Dù vạn vật có luân chuyển biến ảo không ngừng, qua ngàn vạn năm, cho đến khi linh hồn của bất kể sinh vật nào có tan thành tro bụi vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian, Tiểu Tình nghĩ hắn sẽ mãi không bao giờ quên cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Đó là một buổi chiều thê lương. Năm ấy, khi mà hắn còn chưa hiểu chuyện thì đã phải cùng gia quyến bị những huynh đệ bằng hữu đưa vào đường cùng vạn kiếp bất phục. Gần mười tám năm sau đó, cũng là một buổi chiều ảm đạm của đột huyết tẩy kinh khủng nhất trong lịch sử, nhưng thời khắc này đã thay đổi nhân sinh lẫn số mệnh vốn đau thương của hắn.

Thiếu niên năm ấy mới hơn hai mươi tuổi, ôn hòa khéo hiểu lòng người lẳng lặng đứng trong một góc tối, chăm chăm nhìn nữ hài đằng trước. Ánh tà

đương chiếu lên thân hình nhỏ nhắn của nàng, làm cho từng tác da kề thịt trở nên sáng bóng mịn hoặc không nói nên lời. Nàng chỉ đứng đó nhìn ra ngoài cửa động, thần sắc lạnh nhạt nhưng khi kết hợp với khuôn mặt phấn nộn lại mang đến một vẻ đẹp khó nói. Một dòng nước ấm nóng nhanh chóng lan khắp cơ thể. Hân chợt hoảng hốt. Tiềm năng cùng lòng nhiệt quyết được đẩy lên đến một tầm cao mới. Cảm giác dần trở nên hỗn loạn, tâm trí như có gì đó giằng xé đau nhức vô cùng. Tay hân nắm thành quyền, ánh mắt nóng bỏng vẫn dán chặt trên bóng dáng ấy. Có một loại tình cảm đã âm thầm gieo mầm ngay qua ngày.... Phận đời trên ngời, là tốt hay xấu vẫn chưa biết được.

Tu luyện là trạng thái thăng bằng về cả thể chất lẫn tâm trí. Tâm phiền bất định, tâm át loạn. Tâm đã loạn, át sẽ nhập ma ! Một khi nhập ma, là đã không còn đường để quay đầu. Nếu có, đó chính là nghịch thiên mà trở lại !

.....

Đứng trước cấm chế, Song Tiểu lắng lặng nhìn nó. Tâm vừa động, mỗi anh đào liền mấp máy: “ Gió thoảng, hoa rơi, đất trời yên bình.... “. Lưới linh hồn dao động ngày một mạnh. Ngón tay bé nhỏ giờ lên xuyên qua mảnh lưới chằng chịt. Thời gian trôi qua, tinh thần lực càng bị tảo hao càng nhiều. Lỗ thủng trên cấm chế cũng trở nên lớn hơn yếu hơn. Máy chốc, cả cánh tay của nàng đã hoàn toàn vươn ra ngoài. Lực hút từ lỗ thủng mỗi lúc một mạnh, kéo cả người nàng ra ngoài ! Song Tiểu vội ngừng hát, lực hút kia liền biến thành lực đẩy làm nàng chơi với mắt thăng bằng ngã xuống. Tưởng rằng sẽ vinh quang thân mật với đất mẹ. Nhưng đúng lúc này, một đôi tay hữu lực đỡ lấy nàng từ phía sau, kèm theo là tiếng cười nhẹ trêu tức của ai đó:

- Đi đứng cũng ngã xuống là thế nào ?

Song Tiểu quay phắt lại hung hăng trừng Trùng Thiên. Hân cứ mọi lúc mọi nơi mỉa mai nàng. Dường như sự xuất hiện như u hồn của hân cũng không làm nàng ngạc nhiên. Có lẽ nó đã thành thói quen.

- Liên quan gì đến ngươi ? - Bề môi, má phồng lên, đôi mắt xinh đẹp liếc xéo, hai tay mập mạp khoanh trước ngực, đầu ngoảnh sang một bên, thân hình cao còn chưa đến thất lưng hân. Song Tiểu không biết rằng dáng vẻ của nàng bây giờ chẳng những không hề dọa được đối phương mà càng giống với làm nũng hơn. Chính xác là như muối muối nhà bên đang giận hờn vị ca ca nào đó vậy. Thập phần đáng yêu a.

Trùng Thiên kinh nghi nhìn Song Tiểu một lượt. Xác định nàng không bị thương ở đâu thì càng nghi hoặc. Chẳng lẽ người bị thu nhỏ nên tâm trí cũng biến đổi thành hài tử luôn sao, bản manh trực tiếp a. Nhìn bằng son mỹ nhân bỗng trở nên khả ái như vậy, hân thật muốn khi dễ . Nhất là đây còn là một tiểu loli bướng bình khó bảo a. Nghĩ là làm, bàn tay to của Trùng Thiên nhanh như cắt vươn đến má nàng mà chà đạp, xoa nắn nó đến biến dạng không cho tiểu loli chút cơ hội phản kháng nào.

Nhìn thứ đang làm loạn trên mặt mình, Song Tiểu cảm thấy bản thân có lẽ đã quá nhân nhượng với tên lưu manh này rồi. Vận linh lực cổ gạt tay hân ra rồi nhanh chóng lùi ra sau vài bước. Bộ dạng đề phòng như đag lâm trận giết giặc.

Trùng Thiên mỉm môi cô nhện cười. Thế nhưng đôi vai run run đã chứng tỏ hân phải cực lực khống chế như thế nào. Cũng chính vì vậy mà nàng không thấy được ánh mắt của hân lóe lên tia thâm trầm bất định. Sau một lúc, cảm thấy nàng không còn để ý đến sự tồn tại của mình nữa mà chỉ nhìn cái tấm lưới khó ưa kia. Lỗ thủng ban nãy đã biến mất từ lúc nào. Hân cuối cùng cũng nghiêm túc lại. Thời điểm hiện tại không thích hợp đùa bỡn nếu không muốn bị bạo hành a. Từ lúc nàng tiến tới cửa động cho đến bây giờ, hân đều chứng kiến tất cả nên hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

- Khoảng cách đến tầng trời là ba dặm. Nếu phá cấm chế từ đây thì sẽ rơi xuống. Với trình độ khống phong và tụ khí của hai ta thì khó lòng bảo toàn bản thân được ... - Song Tiểu đưa tay về lên không khí. Từng đợt phong nguyên tố yếu ớt theo sự khống chế của nàng mà uốn lượn như một con rắn nhỏ nhu thuận.

Trùng Thiên nhếch môi: - Ngươi trở nên thiện lương như vậy từ khi nào thế ?- Hân biết nàng chẳng phải thánh nữ. Nàng chỉ làm những gì mình thích giống như hân. Bây giờ theo cách nói lẫn giọng điệu trầm tư của nàng, hân là lo lắng khôn cứu được đám người kia đi. Hai người lo còn chưa xong thì làm sao đến phiên bọn Bách Lý Ngạn đây.

Trả lời hân là sự trầm mặc. Vì sao lại cứu họ ư ...

- Có lẽ vì ... ta muốn trả ân tình cho tiểu Tĩnh... - Đây không phải lý do chính, nàng hiểu rõ bản thân đang lưỡng lự.

- Vậy ân tình của ta, ngươi định trả như thế nào ? - Trùng Thiên nghe câu đáp lời vô nghĩa của nàng chỉ cười nhạt. Nực cười, chỉ một việc che chở con con của tên tiểu tử đó mà nàng lại cứu cả ba gia tộc. Nào có chuyện tốt như thế !

- Chúng ta đã huê nhau ! - Giọng nói chợt lạnh lẽo, ần ần sự khó chịu. Hân đã quên rằng chính hân là người hại nàng sao.

Lần này đến lượt Trùng Thiên im lặng. Đôi mắt phượng nhìn không ra cảm xúc khê cụp xuống. Qua vài nhịp thở, hân cũng đưa mắt lên nhìn nàng. Luôn luôn là thế, nàng bao giờ cũng không hiểu nổi con người của hân. Nói trắng ra, là nàng e ngại hân. Đó là sự dè chừng từ trong cốt tủy, khó lòng thay đổi.

- Ta... luyện tiếu những trái tim nhiệt quyết đầy năng lượng. Họ chỉ chờ thời cơ tốt để vận hành, để thể hiện bản lĩnh mà thôi ... - Song Tiểu lẩm bẩm, khóe miệng hơi kéo lên. Những con người ấy đã làm nàng có cái nhìn khác về số phận. Họ mạnh mẽ, kiên cường và quan trọng là họ cho nàng cảm giác ấm áp cùng sự tín nhiệm mà nàng hằng ao ước.

Dù nàng nói rất nhỏ nhưng với thính lực nhạy cảm của mình nên Trùng Thiên nghe được rất rõ ràng. Ánh mắt hân hơi sáng hơn, aha, cuối cùng nhóc con cũng chịu nói sự thật rồi. Thật ra hân cũng có hảo cảm với mấy người đó. Nàng đã nói thế, vậy hân chỉ cần không phá hoại là được. Còn việc có giúp đỡ hay không thì phải xem tâm tình của hân đã.

- Nếu phá cấm chế này không được, vậy thử cái trên trời xem sao ? - Nhẹ nhàng buông xuống một câu, hân cũng muốn rời khỏi cái chốn quỷ quái này

sớm chút đấy.

- Ba dậm, người phi thuyền hay lửa từ trên trời rớt xuống à. - Nàng cũng từng nghĩ đến việc này, giả như có thể rút ngắn khoảng cách thì tốt rồi. Trong một trăm người, chẳng có ai có thể phi không cả. Huống chi sau đó còn phải vận tinh thần lực để tấn công cảm chế. Kế hoạch này chẳng khả thi chút nào cả.

Trùng Thiên thờ dài, hần đương nhiên biết. Nhan sắc của hần phải tàn phai theo năm tháng ở nơi chốn kiếp này sao ... không cam lòng !

Song Tiểu quay người, sắc mặt cũng không tốt. Khi vừa đi lướt qua người hần, bước chân chợt dừng lại.

Hừm, hình như tinh thần lực của nàng vừa đột phá. Động ý niệm, kích hoạt điểm khởi động. Tức khắc, vài món đồ liền xuất hiện trên mặt đất.

- Haha, phân bón siêu cấp, móc đeo ? Người định chuyển sang làm tá điền ở đây a ? - Trùng Thiên cười cười nhìn mấy món món bảo bối đó, vẻ mặt ghét bỏ. Thứ này có ích lợi gì chứ.

Giật giật khóe miệng, Song Tiểu cảm thấy mặt mũi của mình bị tên Trùng Thiên giày xéo chẳng còn gì. Nàng hừ mũi, thu lại bảo bối rồi đi nhanh.

Đợi đến khi nàng khuất bóng sau góc ngoặt vào hang, nụ cười trên mặt Trùng Thiên càng lớn nhưng đồng thời ẩn ẩn điều khác thường. Hơi nghiêng đầu nhìn về một phía gần đó, miệng mấp máy vài chữ. Sau đó cũng cất bước rồi đi....

- Hừ, rõ ràng là 163 hạt ! -Ngọc Tâm lắc lắc hai chiếc túi chứa hạt giống mà bọn họ nhận được trên tay, sắc mặt đắc ý cười tươi.

Lý Minh nhăn mặt: - 159 hạt ! - Hần đã đếm đi đếm lại nhiều lần, không thể sai được.

- Là 160 mới đúng a. - Ngọc Nhu chen ngang, nàng đến đến lần thứ ba đều là 160 hạt, hai người họ đều sai cả.

- 163 hạt !

- 160!

- 159 !

-.....

Từng tia lửa phóng liên tục trong không khí, ba người cãi nhau đến long trời lở đất mà nguyên nhân cũng vì rảnh rỗi không gì làm nên thử đếm có bao nhiêu hạt giống. Song Tiểu vừa bước đến chính là bắt gặp cảnh tượng như vậy. Những người còn lại làm như không nghe thấy tiếp tục việc của mình. Chỉ có ba tên dờ dơi đó là bưng bưng thích thú cãi nhau.

- Nam nhân không chấp nhất nữ nhân, hừ hừ. - Lý Minh thở hỏn hển nói, mắng người cũng hao hơi tổn sức lắm a.

- Tỷ đây mới chẳng buồn quan tâm người. - Hai miệng một lời, Ngọc Tâm Ngọc Nhu lúc này mới giống là cặp tỷ muội đồng lòng chống địch.

- Hừ !

-Hừ !

Song Tiểu cười khỏ lắc lắc đầu. Khom người nhặt hai túi hạt giống lên. Sau này bọn họ phải nhờ vào nó để ăn ngon nữa. Mấy tên dờ dơi kia quảng tới quảng lui không biết sẽ làm hư giống sao. Đổ ra vài hạt xne xét. Song Tiểu liền hắc tuyến. Hồn tạp ! Hơn mười loại hạt trộn chung một túi. Phần thưởng mà cũng keo kiệt đến vậy. Nàng cầm lên vài hạt đậu quan sát. Hạt tốt, chỉ có điều không biết có chịu nổi thời tiết khắc nghiệt ở đây không. Ngẩng đầu lên nhìn vách đá, chỉ cần bay lên là có thể rời khỏi rồi. Tầng một này động vật đã ít, cả một con chim bay nàng cũng chẳng thấy lần nào. Khiêu khích triệt để a.

Bay.... tiếp cận bầu trời ... hạt giống bảo bối ! Một ý nghĩ xẹt qua trong đầu. Khóe môi nàng khẽ kéo, đây là ông trời cho bọn họ cơ hội đi.

Trùng Thiên vừa đến lại đứng lúc bất gặp vẻ mặt tự tin vui vẻ của Song Tiểu. Hần hơi sững sốt, nàng vừa rồi còn bức tức, thế sao giờ nhìn tâm tình xem ra không tồi đi.

Song Tiểu nắm chặt hạt đậu trong tay, trong đầu nhanh chóng vạch ra kế hoạch. Nhưng dù gì cũng phải cảm ơn lão tiên nhân kia đã cho họ mấy hạt giống này nữa.

Thoát khỏi, Jack đậu thần !

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Đích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thoát khỏi (1)

Hôm nay là ngày thứ tư của đợt huyết tẩy, cũng là lần thứ hai mọi người cùng ngồi xoay quanh thành vòng tròn như bây giờ. Nhưng lần này người ngồi ở trung tâm là Song Tiểu. Còn kẻ duy nhất không ngồi là Trùng Thiên.

Bọn họ không biết tự dung lại tập hợp như vậy, có chuyện gì quan trọng sao ?

Thần hình nho nhỏ ngồi giữa không gian tạo nên sự khác biệt khó nói. Song Tiểu hắng giọng nói:

- Ta có một cách có thể thoát khỏi đây .

Mọi người tròn mắt. Chẳng phải nói cách ấy không khả thi sao. Bây giờ là tình huống gì a ?

Chỉ thấy nữ hài cười nhẹ, nàng mân mê những hạt đậu bé tẹo trong tay, rồi chỉ vào những chiếc túi kì dị đặt bên cạnh.

Về mặt mọi người lại rối rắm. Họ vẫn chưa hiểu ý của nàng nha. Mấy hạt đậu với mấy chiếc túi kia có quan hệ gì với việc đào thoát sao.

- Túi đó là loại được kì diệu giúp thực vật phát triển vượt qua giới hạn cả về cân nặng lẫn chiều cao. Chúng ta sẽ trồng những hạt đậu này và đổ được cho chúng. Đến khi chúng cao đến tận trời, chúng ta sẽ leo lên tiếp cận cấm chế ở trên trời !

- Cao đến tận trời ? - Lý Ninh Khôi là người đầu tiên mở miệng nghi hoặc. Thần kì như vậy ? Cự nhiên có loại được liệu kích thích lạ lùng xuất hiện mà họ không phát hiện a ?

Trùng Thiên mang về mặt ta chỉ là người xem diễn mà nhìn tất cả. Thấy bọn họ đều lâm vào trạng thái mơ màng bất định liền tốt bụng giải thích:

- Mộc di hãy dạy mọi người vận tinh thần lực khi cất giọng hợp âm. Đến khi tiếp cận được cấm chế thì tất cả chúng ta phải cùng nhau hợp tấu để phá vỡ cấm chế, thoát ra ! -

Đến giây phút này, bọn Bách Lý Ngạn mới hiểu được ngọn nguồn chi tiết “ kế hoạch đào tẩu “ của hai người. Liên hệ với những gì mà họ đã nói trước đó về điểm yếu của cấm chế là bị dao động trước âm lực cường hãn và tinh thần lực. Tia sáng hy vọng lại lần nữa le lói tỏa ánh hào quang trong lòng tất cả mọi người tại thời điểm này.

- Thật ?!- Mộc di lấp bắp. Vì kích động mà giọng nói có chút run rẩy. Lần này mọi người hoàn toàn bị kích thích rồi. Ai cũng biết việc dùng tinh thần lực trực tiếp tấn công cấm chế có thể hiệu quả hơn nhưng hậu quả lại khôn lường. Nếu thành công phá vỡ được mà lên tầng hai, trong tình trạng suy yếu không chút tinh thần, bọn họ chẳng phải sẽ làm thức ăn trong bụng ma thú yêu thú sao. Còn việc hợp tấu tuy có chút rườm rà nhưng lại kéo dài được thêm chút thời gian và bảo trụ được lực lượng. Chẳng có ai trong số họ muốn vừa được trùng sinh lại mất mạng nhanh như vậy nên kể từ ngày đó mọi người ai cũng đều nghiêm túc tập luyện. Có lẽ sự tin nhiệm của họ dành cho hai người Song Tiểu và Trùng Thiên đã đạt đến một cảnh giới mới cao hơn nhiều. Bởi những gì hai người thốt ra đều không có câu nào vô nghĩa cả.

Gió lạnh gào thét như cửa vào da, tạo cảm giác tê dại khó chịu. Thời tiết tiếp tục biến ảo kinh tởm như những ngày trước. Lúc lạnh cực hạn, lúc lại nóng đến cực hạn. Thế nhưng trong hang động ở cái nơi khi ho có gáy này lại có một không khí hoàn toàn khác. Nơi đây có những con người đang điên cuồng rèn luyện thân thể để chuẩn bị cho chuyến hành trình vĩ diệu sắp đến.

Song Tiểu mấy ngày nay cũng chẳng rảnh rỗi. Nàng phải kiểm tra lại lượng thuốc bổ còn lại. Ân, có thể cảm cự được trong ba ngày. Gương mặt phấn nộn hiện giờ có chút khác thường, lông mày thon mảnh châu lại. Đạo này nàng cứ ần ần cảm thấy có gì đó không ổn trong cơ thể. Đó là cảm giác không thể diễn tả được bằng lời. Việc kì dị như vậy làm nàng khó chịu suốt thời gian qua nhưng cũng chỉ đành bất lực. Chắc chỉ còn cách thoát khỏi đây rồi tìm cao nhân đến chỉ rõ. Song nàng cũng chẳng trông mong gì nhiều vào cách này. Cả Vạn Quang cũng không có phản ứng, chả lẽ mấy lão cao nhân kia còn thần kì hơn cả Vạn Quang sao.

Đợi đến khi đợt huyết tẩy kết thúc đã là chuyện của bảy ngày sau. Sáng sớm hôm ấy, Song Tiểu liền gieo năm hạt đậu vào năm cái lỗ đã được Tiểu Thanh đào từ trước. Sau đó lại đổ hết hai bao phân cho chúng. Nếu để người ở hiện đại biết được hẳn sẽ gào thét rằng nàng phá của mất. Bởi loại phân này cực kì hiệu quả nên giá vô cùng mắc. Bón cả một bao phân sẽ giúp thực vật phát triển về mọi mặt gấp ngàn lần !

Mọi người mang ánh mắt nóng rực chăm chú nhìn từng động tác của nàng rồi hí hửng phân công ra canh gác. Cảnh tượng hết sức buồn cười. Người thì dựa vào vách đá, kẻ chống cằm, người nằm vật ra quan sát. Một canh giờ , nhủ mằm. Hai canh giờ, cao hơn hai tấc. Bốn canh giờ cao hơn mười tấc !....

Ai cũng khó tin nhưng sự việc ở ngay trước mắt, bọn họ không tin cũng không được. Hi vọng cũng mỗi lúc một lớn hơn. Ngày qua ngày, năm cây đậu vẫn bình lặng phát triển.....

Đó là một buổi sáng bình thường, không gian sau đợt huyết tẩy đã không còn gì biến ảo nữa. Thế nhưng, nơi chân trời xa xa bỗng xuất hiện một bóng dáng khổng lồ như trụ trời vươn cao chọc thủng cả tầng mây. Nó đứng sừng sững ở đó, cả thân軀 lay động trong từng đợt gió lớn.

- Đó là cái quái gì vậy ? - Một người nào đó hiểu kì, giờ tay che bớt nắng hắt vào mặt, nhử mắt nhìn vật thể phía xa xa. Chả lẽ lại là quái thú mới a ? Tầng một này là sợ họ chưa đủ khổ hay sao.

Với khoảng cách xa đã thế, không cần kể đến bọn Bách Lý Ngạn đang đứng ngay cạnh “vật thể” kia đang có tâm tình thần thức thế nào. Họ trần trần nhìn thân cây, âm thầm nuốt nước bọt. Dù họ đều ngày đêm quan sát nó nhưng lần nào cũng không thể giữ được bình tĩnh.

Năm cây đậu quấn lấy nhau tạo thành một thân. Cứ thế lấy tốc độ phi thường sau ba ngày vươn lên chọc trời. Thân cây phải mười nam tử ôm mới hết được. Rễ nó cắm sâu xuống lớp đá cứng như thép bên dưới. Lá chẳng những to mà còn cứng vô cùng. Mấy sợi râu ngoe ngoẩy rũ xuống. Cách một khoảng nhất định lại có một sợi cắm xuống đất để giữ thăng bằng cho cây.

Song Tiểu hài lòng nhìn kết quả thu được. Phân bón này cũng chất lượng lắm. Thật lòng thì đồ của tên gia hỏa kia dù bất thường nhưng hiệu quả rất không tồi. Nghĩ đến bản thân đang khen tên Trùng Thiên biến thái kia, Song Tiểu bắt giác hừ lạnh. Chẳng qua là chút bản lãnh mà thôi, năng sao lại tốn công đánh giá chứ.

Nhắc đến “tên gia hỏa” cũng tức là chủ nhân của sản phẩm mới nhất của tập đoàn tiêu dùng thuộc chi nhánh nhà Lucas, Trùng Thiên hẳn giờ chỉ mặt lạnh xoa xoa ngón tay hình như không quan tâm lắm đến cây đậu thần kì làm bao người trở mất kia. Tóc ngắn bị gió thổi bay loạn, che đi thần sắc trên gương mặt. Chỉ có thể thấp thoáng thấy được khoe môi hẳn cong lên đầy mỉa mai trào phúng.

Song Tiểu đang dựa người vào vách đá khe đưa mắt qua. Vừa lúc bắt gặp nụ cười như có như không ấy của hắn, bỗng cảm thấy bản thân tựa hồ trở nên bất quá như mây cô di luyện thuyền vậy. Nếu không thì tại sao nàng lại cảm thấy Trùng Thiên hẳn tỏa khí lạnh trong bộ dạng bây giờ là không tốt đâu. Thật là kì quái !

- Thật cao a ! - Lý Minh ngẩng đầu nhìn trời rồi cảm thán. Hắn không thấy được đỉnh của cái cây gọi là “đậu” này đâu cả. Vậy nó chẳng phải cao đến ba dặm ? Cmn biến thái a.

Cả Bách Lý Ngạn, Lý Ninh Khởi trầm tĩnh cũng hưng hân giật giật khoe miệng. Bọn Ngọc Tâm chớp chớp mắt rồi lại đưa tay lên dụi nhiều lần. Nếu không phải họ canh chừng nó từ đầu đến cuối thì có đánh chết nàng cũng không tin có cái cây quý quái này tồn tại đâu.

Sau một khắc bình ổn tâm tình, mọi người cũng tạm chấp nhận sự hiện diện của cây đậu thần. Sắc mặt ai cũng bừng bừng hưng phấn.

- Khởi hành !

Một trăm người tại giờ khắc này, làm một việc mà thế nhân thập phần kinh hãi: leo lên trời !

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Vượt ngục (2)

Khí trời càng lúc càng nóng. Gió khô khốc thổi qua đẩy lên lớp lớp bụi đất. Khung cảnh thê lương vô vị vô cùng.

Trên thân cây đậu khổng lồ tựa trụ chống trời cao lớn nơi địa ngục - cũng chính là hi vọng lớn lao của bất cứ tù nhân nào nơi đây.

Xuyên qua lớp lớp bụi đất đang lượn lờ, qua vài cánh rừng thưa héo tàn, những hồ nước đục ngầu, hàng ngàn đồi núi đá trơ trọi qua hàng vạn năm không đổi, trên thân cây to kia là những con người phi thường. Dẫn đầu là một thiếu niên tuổi teen như mộng ảo đang nắm từng sợi râu của cây mà leo lên. Dù đang trong tư thế khá nhọc nhằn nhưng phong thái của thiếu niên vẫn như cũ. Gió thổi ba tấc, hắn phi ba trượng. Người nhanh nhẹn như yến, vẻ mặt bình thản cứ như chuyện hắn đang làm là leo cây hái quả bình thường vậy. Song nếu nhìn kĩ sẽ dễ dàng thấy được hắn rất cẩn trọng. Mỗi lần phi thân lên cứ như hơi thiếu lực, bị níu lại.

Quả thật chính xác là như thế. Phía dưới thiếu niên là một hàng dài người nối đuôi nhau chậm chạp leo lên. Trọng lực ở tầng một rất mạnh nên bọn họ đều đang gắng gượng từng bước, cẩn thận tiến lên. Vì nếu bất cẩn rơi xuống thì tương lai coi như chấm hết !

Quán quanh thân mỗi người là những sợi dây leo nhỏ dài. Suốt bảy ngày huyết tẩy, Trùng Thiên và Tiểu Thanh đã phát hiện ra loại dây này xung quanh núi đá. Nó cực kì bền bỉ nên đã biến thành một sợi dây chắc chắn thật dài. Thức ăn, nước uống đều chất sau lưng. Về phần Bách Lý Khanh còn hơn nữa, Trùng Thiên đã đưa hắn lên lá cây to bên trên - đích đến của ngày hôm nay trước.

Vì Trùng Thiên có thể tu luyện nội lực nên thân thể đặc biệt nhẹ nhàng linh hoạt hơn mọi người. Hắn được chọn làm người dẫn đầu. Tiếp đến là nàng - một nữ hài bảy tuổi, cũng là người nhỏ nhất ở đây. Kế đến là Bách Lý Ngạn, Tiểu Thanh và đám phụ nhân nữ tử. Cuối cùng là các thanh niên nam tử khỏe mạnh. A Tinh đi cuối, đồng thời giữ gậy phong tỏa không gian. Nhờ nó mà mọi người đều ít bị ảnh hưởng bởi thời tiết nơi này hơn.

Tay Song Tiểu bám chặt vào thân cây to. Chân nhỏ đạp lên điểm tựa, một tay nhanh chóng bắt lấy một sợi râu khác đang rũ xuống mượn lực nhảy lên chiếc lá bên trên. Vừa đến nơi, nàng cũng chẳng quan tâm đến hình tượng mà liền ngồi bệt xuống nghỉ ngơi. Ngẩng đầu lên lại bắt gặp bóng lưng cạnh kia

lả. Hắn đứng đó mặc cho gió lớn gào thét, tay chấp sau lưng. Khí chết vờn quanh người âm u bất định. Có gì đó giống như ... cô đơn. Sự cô đơn đang nhấn chìm hắn. Song Tiểu rử mắt, cười nhạt, suy nghĩ bay đi xa.

Những người còn lại cũng nhanh chóng leo lên đến. Họ đã leo suốt hai canh giờ, người đều thấm mệt.

Mọi người thích thú nhìn cảnh tượng bên dưới, mơ hồ thấy được cánh rừng thưa gần đây. Cảm giác ở trên cao nhìn xuống nắm rõ mọi thứ thật tuyệt vời. Làm mọi mệt nhọc dường như giảm bớt. Nghỉ ngơi khoảng nửa canh giờ, bọn họ lại tiếp tục hành trình.

Đôi khi cũng có người trượt chân nhưng may có dây leo giữ lại. Bằng không chỉ sợ đã thịt nát xương tan. Qua hai ngày, họ cuối cùng cũng đến đỉnh. Đưa mắt xuống dưới giờ chỉ toàn thấy mây là mây, bọn họ đang ở một độ cao không tưởng: ba dặm !

Nghỉ ngơi thêm một đêm, sáng hôm sau, cuộc công phá cấm chế cũng bắt đầu !

Khoảng cách giữa bọn họ bây giờ với cấm chế là hơn ba trượng. Theo kế hoạch, tất cả đều tham gia vận âm lực - âm thanh và tinh thần lực, mỗi lượt là ba mươi thành viên, sẽ thay phiên nhau thực hiện.

Nhờ thuốc dinh dưỡng của Song Tiểu nên sức lực của bọn họ tăng lên đáng kể. Mỗi người đều thực hiện được rất lâu. Phong tỏa không gian. Sau ba lượt tấn công, cấm chế bắt đầu dao động. Chuyển sang giai đoạn hai, Song Tiểu và Trùng Thiên - hai người duy nhất có thể tu luyện- phối hợp cùng điều khiển thanh kiếm bay lên đâm vào trung tâm nơi dao động. Thanh kiếm run rẩy kịch liệt, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị hủy. Tay hai người tê rần. Cả hắn và nàng đều cảm nhận rõ từng áp lực đang nện xuống cơ thể. Người đồ mồ hôi nhễ nhại. Cầm cự, phải cầm cự ! Đợi đến lượt thứ mười, cấm chế ngoan cường kia rốt cuộc thủng ! Đợi đến khi lỗ thủng nuốt chửng thanh kiếm, hai người mới thở ra hơi.

Hai ngày u ám lại trôi qua....

Trên bầu trời tầng một, từng vệt sáng đứt gãy chớp nhoáng. Gió thổi xuôi, mây bay ngược, vẩn vù điên cuồng. Không gian ngột ngạt vẩn vơ. Ít ai biết rằng, cấm chế tầng một là hệ thống lưới liên kết. Một khi có nơi bị phá hủy sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ nơi này. Và bây giờ, nó thật sự bị đâm thủng.

- Không xong, lại huyết tẩy ! Chúng ta chết chắc rồi !

- Rốt cuộc là chuyện quái gì đang xảy ra ?

- Không! AAA....

Khắp nơi vang lên những tiếng la hét thất thanh, gió tựa như lưỡi kiếm sắc bén chém loạn mọi ngõ ngách không chừa một ai.

Ngay khi lỗ thủng cấm chế to hơn một người, không cần mọi người tấn công, nó bắt chợt mở rộng, hút tất cả bay lên.

Bọn họ chính xác đã xâm nhập vào một không gian khác. Áp lực vô hình từ mọi phía lại ập đến. Đè nén cơ thể làm người đau đớn. Cả người như con thiêu thân chao lượn yếu ớt. Từng đạo phong nhận lướt qua người, khí lạnh vờn quanh tứ huyết. Âm thanh “ ầm ầm” từ những lần sấm rền sát bên tai. Sự bất an lan ắt tâm trí.

Không gian tầng một bỗng tối sầm đen như mực. Duy chỉ còn những vệt sáng trên bầu trời thi nhau hội tụ về một chỗ. Tại nơi bị đâm thủng xuất hiện vô số đạo văn phù chằng chịt. Ở Nhị ái Tam môn, tảng đá khổng lồ bỗng tan thành bụi cát. “Rầm” tảng đá thứ hai cũng chung số phận. Ba tấm lưới linh hồn dần yếu đi mỏng manh hơn. Tất cả đều bị xáo trộn !

Những sợi dây liên kết sớm đã đứt. Thân hình bọn họ vẫn tiếp tục bay lên.

“Bùm” gây phong tỏa nổ tung

Đau, cả người đều đau, còn hơn cả ở Tam môn nữa.

Muốn thành công, phải có sự hi sinh và bản thân cũng phải trải qua những thử thách tột cùng nhất, phải biết trả giá xứng đáng cho điều đó

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Đích Chí Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thoát khỏi (3)

Song Tiểu vừa mở mắt liền nhận thức một thứ rất nghiêm trọng. Thanh kiếm lúc trước được dùng để đâm vào cấm chế giờ phút này lại như bị cố định giữa không trung. Nỗi bất an chiếm lĩnh tâm trí. Nàng vội vận tinh thần lực yếu ớt của mình đập mạnh vào khoảng không gian đó. Cur nhiên, dao động ! Chết tiệt, là ai đã soạn ra quyển sách lịch sử kia mà lại viết bậy bạ như vậy ! Trên trời thế nhưng có đến hai cấm chế !

Không gian trống trải bị vây bởi hai tầng mây trên và dưới. Âm lôi vẫn đang nổ bên tai. Áp lực từ bốn phương tám hướng đè ép khiến ai cũng chịu không

nổi. Những con gió vẫn thay phiên nhau đùa bỡn bọn họ. Chưa đầy nửa khắc sau, lực hút tự nhiên tiêu biến ! Bọn họ sắp bị rơi xuống !

Không kịp nghĩ ngợi, Song Tiểu ngay tức khắc hét lên :

- Còn một cấm chế. Dùng tinh thần lực đánh vào nó !!!

Khi tất cả bọn họ đang gắng gượng chống lại sự đau đớn của thân thể, tiếng hô của nàng như một đợt lôi giáng xuống người họ. Sắc mặt mấy chốc trắng bệch, họ đều đang rất mệt mỏi không còn tí sức lực Nếu như lại dùng tinh thần lực thì... Ranh giới giữa sự sống và cái chết cận kề, lòng người khó tránh khỏi sợ hãi. Chết không toàn thây hay liều mạng một lần ? Tất cả đều phụ thuộc vào giờ phút này !

Khoảng không nơi thanh kiếm bị cố định bỗng dao động mãnh liệt như run sợ trước sự liêu lĩnh cũng như ý chí phi thường của những con người đang giãy giụa trong tuyệt vọng. Nếu tinh thần lực có thể hóa thành hình thì hẳn sẽ thấy được hàng trăm đợt tấn công như vũ bão đang nện lên nó.

- Mạnh lên ! - Trùng Thiên thật chán ghét cảm giác này đến cực điểm. Từ việc bị đẩy đến cái không gian quỷ quái đến việc bị hành hạ mất hình tượng như bây giờ làm hắn khó chịu. Khó chịu đến cực điểm. Lòng tự tôn không cho phép hắn đầu hàng, chịu chết tại đây !

Lớp phủ vẫn không biết từ lúc nào bao lấy nơi này ẩn hiện. Hào quang phát ra khi mạnh khi yếu. Gió rít cắt thịt bên người. Tình hình vô cùng khẩn cấp. Đột biến xảy ra, trên tay Trùng Thiên bỗng xuất hiện mười viên thuốc phục hồi. Hắn nhanh như cắt uống hết hai viên rồi chính xác quăng ba viên vào miệng Bách Lý Ngạn đang thở hổn hển gần hắn nhất. Năm viên còn lại lần lượt ném vào miệng Lý Minh, Tiểu Tĩnh, Tiểu Thanh và Ngọc Nhu. Đáng lẽ ba trong số năm viên kia hẳn định quăng đến tiểu nữ oa nhưng sự thật phủ phàng, nàng là người cách hắn xa nhất. Thế nên hắn mới đưa ra sự lựa chọn tệ hại đến thế.

Tình thế cấp bách, sự tuyệt vọng như nhấn chìm hết thảy những nỗ lực của họ. Từng tiếng la hét vang lên thảm thiết. Lý Minh chỉ cảm thấy cái chết đang cách hắn rất gần. Vậy mà trong lúc nguy khốn có một luồng linh lực mạnh mẽ tràn vào cơ thể như mưa qua ruộng khô. Tinh lực bỗng sung mãn trong tích tắc làm hắn muốn bạo phát. Hắn muốn hét lên, muốn mắng chửi dòng họ tổ tiên những kẻ đã làm hắn chật vật như thế này.

-AAA!!!

Âm thanh trời long đất lở vang vọng khắp ngõ ngách, đánh mạnh lên cấm chế. Tất cả sinh lực, ý chí, không cam lòng, thống hận, bi phẫn, ngoan cường đều đặt trên lớp cấm chế trước mắt. Mây gió quay cuồng trong hỗn loạn, tạp âm chặn hết những tiếng kêu than khóc hoảng loạn. Không gian bị ép chặt đến mức tối đa, chỉ có mỗi thanh kiếm ban đầu đang bay loạn.

Hết thảy mọi việc đều diễn ra trong nháy mắt. Sự giằng co giữa sự sống và cái chết gây gắt. Không bên nào chịu thua.

- Bùm !!!- Một lỗ thủng nhỏ xuất hiện trên không ngay lập tức hút tất cả mọi người vào trong. Tốc độ nó nhanh đến phi thường chẳng cho họ cơ hội phản kháng.

Trong một hang động khô ráo, tường đá cao tạo thành hình mái vòm bị dây leo che lấp, một sinh vật đang lẳng lặng tu luyện bỗng mở mắt. Đôi hắc mâu xinh đẹp tràn ngập kinh ngạc cùng khó tin.

- Nhanh đến như vậy ? - Cảm nhận của nó không thể nhầm được. Đó chính xác là mùi của nàng- của nữ oa kiều ngạo đó ! Cả người “vù” một tiếng liền biến mất khỏi không gian. Một con gió len lỏi làm những cánh hoa bên cạnh chỗ sinh vật vừa biến mất khẽ lay động như đang chúc mừng cho điều gì đó.

Trên đỉnh núi Vô Từ hàng vạn năm lạnh lẽo u ám, hai lão giả râu tóc bạc phơ đang ngồi đánh cờ. Thế nhân ai chẳng biết, Vô Từ sơn là một trong những hiểm địa đáng sợ nhất đại lục. Không phải là cường giả chân chính thì đừng mong xông vào. Cho dù có là cường giả cũng phải rước lấy không ít thương tích mới được toàn mạng. Từ Vô sơn là ngọn núi cao nhất nằm ở rìa tầng hai. Tương truyền vị “lão tinh” đã phi thăng thời thượng cổ đã tạo ra tầng một ngay tại ngọn núi này và còn chôn giấu rất nhiều bảo vật thánh thần khí cực phẩm.

Thánh thần khí cực phẩm ? Đó là cái khái niệm gì ? Bán thánh khí đã vô cùng quý giá khó cầu rồi. Huống chi là thần khí hay thánh thần khí. Chính bởi sự dọ dẫm chết người này mà bao năm qua có không ít người xông vào Từ Vô sơn với ý nghĩ sở hữu bảo vật trở thành cường giả đứng đầu trên đại lục mà bất chấp tính mạng. Và cũng không ít người bị rơi xuống tầng một vạn kiếp bất phục.

Thế nhưng, giờ đây lại có hai kẻ đang ngồi an ổn đánh cờ.

- Nghinh Thủy lão đầu, ngươi đoán xem bao giờ mới có kẻ thoát được Từ địa - tầng một, đây nga ?- Lão giả vận bạch y đeo ngọc đá (đai lưng) màu lam, ở viền áo, ngọc đá và cả đôi hài đều có những hoa văn hoa mỹ sống động, vừa đặt quân cờ xuống liền cười hỏi.

Người được gọi là “Nghinh Thủy” bễ môi, chòm râu giật giật cho thấy lão rất không thích cách gọi “lão đầu” này. Lam y thêu tơ vàng đơn giản, đầu tóc bạc được vấn lên bởi duy nhất một cây trâm ngọc bóng loáng theo động tác của lão mà bay múa trên không.

- Ai, chắc không có người nào đâu.

- Ai bảo ngươi tăng thêm hai lưôi Linh hồn ở Tam môn rồi còn thêm một cấm chế nữa. Ngươi cũng thật độc ác.- Giọng điệu nghe ra vô cùng bức tức, cái lão Nghinh Thủy kia cứ thích xen vào việc của lão.

-Mộ Vân, ta cứ thích làm đây thì sao. Người làm gì được ta, nga ? - Nghinh Thủy lão đầu đập mạnh quần cò xuống, nhìn nhìn đối phương, mĩa mai không thôi.

- Ngày xưa, ai tạo ra vụ cấm chế đó hả ? Chẳng phải là người sao ! Còn dám nói ta!- Hừ, Mộ Vân kia mới là lòng dạ rắn rết, hết chuyện gieo hi vọng nửa vời cho bọn tù nhân. Thế còn có mặt mũi nói lão.

Mộ Vân lão nghiêng răng. Mỗi lần nói chuyện với tên này, hẳn luôn là người chịu thiệt. Lão không cam lòng a!

- Chính người là người diệt đi cái hi vọng nửa vời đó !

- Ta chỉ làm trò chơi thêm thú vị thôi. - Nghinh Thủy lão nhếch môi, đắc ý cực kì: - Người còn non lắm Mộ Vân a ... hắc hắc.

Hai người ta qua người lại dờ hơi này đích xác là hai kẻ mà ai cũng biết, cũng khiếp sợ.

- Xi, Mộ Vân ta là vị tiên đầu tiên, người mới là đồ ranh con chưa dứt sữa !!!- Mộ Vân lão cố bình tĩnh tâm tình, chăm chăm nhìn kẻ đối diện.

Nghinh Thủy lão lúc này cũng bắt đầu phát cáu : - Tuyệt yêu ta chỉ chậm hơn người vài năm, người có gì mà lên mặt hả ?

- Nga, vài năm ? Ta nhớ không lầm là 31 năm 6 tháng lẻ 7 ngày đi ? Haha. - Niềm vui lớn lao của lão là chọc tức được tên Nghinh Thủy chết tiệt này. Và lần nào cũng chỉ có một chiêu có tác dụng với lão ta.

Nghinh Thủy lão đang định phản bác thì gió lốc bỗng nổi lên. Trời biến tối sầm. Một đạo sấm khổng lồ bỏ xuống vực mây vô tận bên Vô Từ sơn. Hai lão già đồng thời nhủ mảy đưa mắt nhìn sang. Chỉ thấy vực mây đang êm đẹp bỗng dần xoáy mạnh tạo thành một hố đen. Cả hai chợt có linh cảm

Ngay lúc này, một tiếng la hãi hùng xuyên qua hố đen vọng đến cùng với một thanh kiếm bay vút lên. Vừa lên được chục trượng thì thanh kiếm chợt run lên. Với khả năng nhìn qua thiên lí, hai lão già thấy rõ mũi kiếm có dính chút máu. Giọt máu chảy đến đâu, thanh kiếm liền run rẩy rồi tan thành tro bụi đến đó. Và cái thanh kiếm xấu số đó nhìn thế nào cũng khá quen mắt a.

Hai người đã kinh ngạc không thôi thì một chuyện bất khả tư dĩ hơn xảy ra. Trong hố đen sâu hoắm lần lượt xuất hiện vài bóng người lấy tốc độ rất nhanh bay lên.

- 1,2,3,4... - Nghinh Thủy lẩm bẩm đếm, với tư vị tiên cảnh của mình, hẳn quan sát mọi chuyện rất dễ dàng.

- Họ... thoát khỏi ?!!! - Mộ Vân giật khóe miệng, chuyện này thật ngoài tầm dự liệu của lão. Lúc trước cấm chế bị dao động, lão vốn tưởng có kẻ nào thần thông lay chuyển được cấm chế ở Tam môn. Ai lại nghĩ đến cách vượt ngục lạ đời như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thoát khỏi (4)

Trong khi hai người họ đang kinh tởm thì những nhân vật chính đang rất kích động. Phải nói là cực kì phấn kích. Bọn Bách Lí Ngân đang chịu đau đớn thì bỗng cảm thấy mát lạnh, toàn thân trở nên dễ chịu hơn. Đến khi mở mắt ra thì lại là cảnh tượng rừng rậm bạt ngàn trải dài.

- Tầng hai ?! - Lý Minh vui mừng cười ra nước mắt, quên luôn cả bản thân đang lơ lửng trên không mà huơ tay múa chân.

- Thật sự là tầng hai ! - Thảm di cũng cùng biểu tình, cả người không ngừng run rẩy vui mừng.

Gần hai mươi năm chưa được tận hưởng thời tiết ẩm áp thế này, chưa được tái kiến cảnh núi non hùng vĩ, rừng cây xanh mướt. Giờ phút này, bọn họ cực kì hạnh phúc.

Thế nhưng có một hiện thực tệ hại sắp diễn ra.

- A, chúng ta lại rơi xuống ! - Ngọc Tâm kinh hoàng. Nàng chỉ vừa thấy được cảnh tượng mà bao năm mong mỏi thì thân người đã rơi xuống dưới. Nếu cứ tiếp tục như thế, vậy công sức của họ chẳng phải đổ sông đổ biển hết rồi sao.

- Không!!! - Mọi người không thể chấp nhận được việc này. Bọn họ còn chưa trả được thù, làm sao cam tâm ngã xuống một lần nữa chứ.

Vì tầng một là tầng có diện tích lớn nhất nên khi họ bị hút lên tầng hai thì vị trí của họ với tầng hai là gần bốn mươi trượng. Chỉ mơ hồ thấy được ngọn núi to nhất cùng màu xanh của phiến rừng. Chẳng lẽ họ thật sự lại ngã xuống ?

Không được ! Tuyệt đối không được !

Trong đầu Song Tiểu bỗng hiện lên một ý tưởng. Ngay tức khắc, nàng vung tay. Một sợi móc đeo nháy mắt quấn chặt quanh thân mọi người nhờ sự trợ giúp của Trùng Thiên. Thân hình nhỏ nhắn vọt người ra sau, dùng toàn lực ném một sợi móc khác. Khoảng cách giữa Trùng Thiên với Song Tiểu lúc này chưa đầy ba trượng. Hắn mấy chốc đã nhận ra kế hoạch của nàng, nhanh chóng lật người mượn lực từ những đám mây bên dưới cố hết sức nhào người về phía Song Tiểu. Mây kiếm chau lại, vận truyền toàn bộ nội lực có được vào chiếc móc đeo.

Chiếc móc được bao phủ bởi phong nguyên tố cộng thêm phần nội lực vừa được tăng cường lao đi như tên bắn ghim sâu vào tảng đá lớn trên sườn núi. Trùng Thiên một tay nhấn nút thu hồi, một tay ôm chặt Song Tiểu.

Trên không trung giờ này là cảnh tượng vô cùng kì dị. Một hàng dài người được nối với nhau bởi một sợi dây đang lao vù vù đến sườn núi.

Song Tiểu không ngờ hắn lại ôm chặt lấy mình. Vừa có ý định thoát ra thì nàng lại bất gặp cánh tay đang nắm lấy sợi dây của hắn nổi gân xanh. Ý nghĩ đó lập tức bị nàng dập tắt.

Mắt thấy tất cả sẽ đập vào vách đá thì Trùng Thiên bỗng xoay đài lưng. Một quả bóng mềm xuất hiện hứng trọn mọi người. Mặt của nữ hài trong lòng hắn đang ngẩn ra. Ngay trước lúc hắn xoay đài lưng, bên tai nàng lại vang lên âm thanh trầm thấp của hắn : “ Bám lấy ta.” Và không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại ngoan ngoãn làm theo.

Nghinh Thủy và Mộ Vân lão chứng kiến toàn bộ quá trình này đang bưng bưng hứng thú quan sát họ. Những người kia là ai, sao lại có bản lĩnh phá vỡ cấm chế a ?

Cho đến khi hoàn toàn tiếp đất, Trùng Thiên liền buông tay ra. Nhưng đúng lúc này, một đạo hào quang từ trên trời bổ xuống hai người. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, nàng và hắn chỉ cảm thấy những đau đớn lúc trước đang dần dần được chữa trị, thoải mái hơn rất nhiều. Hai đạo quang mang bạch quang khá đậm bao bọc lấy cả hai, lát sau mới tiêu tán.

- ... Thăng cấp ?!- Lý Ninh Khởi thật muốn mắng cmn. Cưng nhiên lại thăng cấp ? Có làm hay không. Vừa vượt ngục liền thăng cấp a ???

- Cấp một trung kì ! - Bách Lí Ngạn há to miệng, không còn vẻ trầm tĩnh vốn có nữa. Hắn nghĩ hai người là che dấu thực lực hay bị phong bế gì đó nhưng không ngờ ... Vậy trong những ngày qua, họ mới bắt đầu tu luyện ư ? Nếu là vậy sau, thì thật quá kinh khủng rồi. Tuy cấp một trung kì rất dễ đột phá, người bình thường chỉ cần ba đến bốn tháng. Thiên tài cần chín đến mười ngày. Nhưng vấn đề ở chỗ họ bị cấm chế, tu vi thật lùi chứ đừng nói đến tu luyện thăng cấp. Cả người hắn đơ ra đứng đó, thật lâu không nhúc nhích. Những viên thuốc thần kì, “phân” và “cây đậu thần”, thuần thú sư trẻ tuổi nhất, tất cả đều làm hắn triệt để bị đá kích a. Bọn Ngọc Tâm cũng chẳng khác gì, hóa đá tức khắc. Các nàng thường thấy họ nhập định. Cứ tưởng hai người chỉ đơn thuần là điều tức song vụn vặt chẳng ngờ đến tình cảnh bây giờ sẽ xảy ra.

Ngoài đám người họ, còn có thêm hai vị lão giả đứng trên đỉnh núi bị đá kích. Hiện tại, hai lão xuyên qua lớp lớp mây mù, bốn con mắt gắn chặt vào hai thân hình đang thông dong kia. Tựa như hạc trong bầy gà, hết thấy đều không thể che mờ được quang mang phát ra từ họ. Trong mắt hai lão đã không còn sự bốn cọt hách dịch mà thay vào đó là cổ khí nóng bỏng phản kích.

- Mộ Vân, có phải lúc hạ cấm chế, người “buồn” đi giải quyết hay không nên đã làm qua loa ?! - Nghinh Thủy lão thì trào, bây giờ lão nghĩ nát óc chỉ thấy cái lí do này là hợp lí nhất mà thôi.

- Tuyệt yêu chết tiệt, cấm chế của ta rất chất lượng nha !- Mộ Vân lão cực kì bức tức, cực kì khó chịu. Cấm chế hắn hạ là hàng thượng đẳng. Từ khi nào lại giống như đồ chơi bằng đất dễ dàng phá vỡ đây.

Nhưng đám người bên dưới đích xác là những nhân chứng cho thấy cấm chế của hai lão cũng thật là hàng bỏ đi thôi

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bị tấn công

Trong lúc mọi người còn đang ngẩn ngơ thì một loạt các âm thanh vang lên “ầm ầm” “uych”. Tất cả giật mình cảnh giác, cầm chắc vũ khí trong tay, tư thế sẵn sàng chiến đấu.

- Đây là ... Hám ngoạn trụ ?!- Bách Lí Ngạn hô to. Chỉ thấy sau những bụi rậm ở bìa rừng xuất hiện những bóng dáng ục ịch đi đến. Song Tiểu cảm thấy thế giới này tên cũng thật “dễ nghe” đi. Con vật vừa đến là một nhóm heo rừng. Nhưng vấn đề là chúng rất to. Cao chừng hai mét, lông dày màu xám, trên miệng nước bọt chảy dài. Ghê tởm a ! Nàng chán ghét đánh giá.

- Chúng chỉ là thú thường nhưng khí lực khá lớn, mọi người cẩn thận ! - Bách Lí Ngạn luôn là người chỉ huy bởi trong số họ hắn là người hiểu biết nhất. Trước mắt có năm con hám ngoạn trụ đang định tấn công bọn họ. Con to nhất và cũng xấu nhất, khắp người nó lở loét từng vết đỏ xanh.

Mọi người tự giác di chuyển qua sát sườn núi để tránh xa vực thẳm. Nếu không lát nữa bị chúng húc đẩy xuống dưới thì xong.

Trùng Thiên nhíu nhíu mi nhìn đám thú đang định nhào đến bọn họ. Cái này cũng quá xấu đi ! Bọn Hám ngoạn trư vừa thấy bọn họ liền nhào đến. Trọng lượng cơ thể mập mạp của chúng làm mặt đất bị chấn động. Đất ở rìa núi bị lở không ít.

Một bóng dáng nho nhỏ lập tức mở đầu cuộc chiến. Trùng Thiên nhìn thấy cũng chỉ cười cười, cũng lướt theo sau. Bọn Bách Lí Ngạn linh hoạt né tránh phân ra chiến đấu.

Hám ngoạn trư là loài thú thuộc chủng loại thấp không đáng nhắc đến. Bình thường, một võ giả hay phù thủy cấp hai chỉ cần một ngón tay cũng có thể diệt một lúc cả chục con. Nhưng bọn họ chỉ có Bách Lí Ngạn là cấp một sơ kì, còn yếu hơn nhiều so với Hám ngoạn trư nên chẳng thể khinh thường.

Song Tiểu chọn con to nhất xử lí trước. Lí do rất đơn giản, vì nàng thấy nó chươgng mất nhất và cũng nhân cơ hội này củng cố cấp bậc. Hám ngoạn trư thấy một tiểu oa nhi bộ dạng xinh đẹp non mềm tự dâng đến miệng, nước miếng càng chảy nhiều hơn. Miệng nó há to, định một lần liền ngoạm luôn nàng.

Song Tiểu bấu môi khinh thường, nhanh nhẹn trốn thoát. Hám ngoạn trư thấy nàng tránh được thì bắt đầu nổi giận. Ưu điểm lớn nhất của chúng là sức mạnh, còn về phần trí não thì phải gọi là thiếu năng. Nó chậm rì rì giờ chân định chụp lấy nàng. Song Tiểu mượn lực từ chân nó, nhún nhẹ lên một cành cây. Hám ngoạn trư càng hùng hổ, đâm đầu vào gốc cây định làm nàng ngã xuống.

Song Tiểu thiếu kiên nhẫn nhìn hành động ngu xuẩn của nó. Thân hình nàng bỗng rớt xuống, Tiểu Thanh đang đánh nhau với một con gần đó, thấy vậy lập tức lao đến. Hám ngoạn trư ngẩng đầu há to miệng hứng trọn nàng. Trong lúc Tiểu Thanh định xông vào thì Song Tiểu tưởng chừng sẽ lọt vào miệng hám ngoạn trư lại xoay người ngay trên không. Tay nàng làm trụ chống trên đỉnh đầu xoay cơ thể nhảy lên đầu nó. Chưa để nó kịp phản ứng, Song Tiểu vung tay trái nện một quyền thật mạnh xuống đầu con vật bên dưới. Công kích bất ngờ, chuẩn xác cộng với việc nhịn đói lâu ngày làm Hám ngoạn trư nhất thời hoa mắt khụy xuống. Đôi mắt nó tròn lên tròn xuống mấy lần rồi nhắm chặt. Thế mà lại chết !

Một quyền liền giải quyết !

Tiểu Thanh thật không ngờ sức lực của nàng lại lớn như vậy. Dù cho bọn chúng có đói đến kiệt sức cũng không thể bị sức lực của một nữ oa hạ gục được. Khoan đã, hẳn nhớ nàng còn là một phù thủy a. Đây là thế nào ?

Song Tiểu trước khi nhảy xuống đất đã phát hiện Tiểu Thanh chạy đến. Nàng nhíu nhíu mày nhìn đôi tay sạch sẽ của mình bị làm bẩn nhưng lại không có gì để lau sạch. Song vẫn chưa hạ hết được chúng nên chuyện này đành gác sang một bên. Thần tình thông dong sai bước đến cạnh Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh cũng đã phục hồi đáng về trầm ổn thường ngày, mỉm cười ấm áp nhìn nàng: - Không bị thương chứ ?

Lại là câu hỏi này, Song Tiểu còn nhớ rõ hẳn đã nói với mình câu này vào lần đánh nhau trước. Chợt nàng vươn tay chỉ chỉ sau lưng hẳn : - Đánh lên !

Tiểu Thanh sững người, quay phắt ra đằng sau. Ngọc Tâm đang tấn công một con Hám ngoạn trư khá lớn, cái đuôi của nó đang ngoe ngoẩy giống như chuẩn bị làm gì đó. Tiểu Thanh nhướn mày, lập tức chạy tới. Vừa lúc cái đuôi ghê tởm kia định quơ sang tập kích Ngọc Tâm. Thanh đao trong tay Tiểu Thanh không do dự bỏ xuống chặt đứt. Máu tươi bắn ra tứ phía. Hám ngoạn trư bị mất đuôi liền điên cuồng tấn công bọn họ. Tiểu Thanh cũng tham chiến. Ngọc Tâm tiếp tục đánh lên nó. Thanh đao xẹt qua đầu Hám ngoạn trư để lại một vết máu dài. Những người còn lại đều bình bình khí thế chiến đấu. Sau khi né tránh một đao của Tiểu Thanh, chân nó chợt giơ lên. Ngọc Tâm tận dụng thời cơ phóng một cái bẫy phòng thân bị hồng sắt nhọn, hướng bay xéo đâm vào bụng nó.

Hám ngoạn trư hét lên nhưng động tác cũng chậm lại. lát sau, nó cũng được đoàn tụ với đồng bạn.

Năm con Hám ngoạn trư bị bọn họ xử lí nhanh gọn sạch sẽ. Một phần vì khí quyết cuộn trào, một phần vì lực lượng trong cơ thể bùng phát mới có thể giải quyết dễ dàng như vậy. Tất cả đều được thu vào mắt hai lão giả bên trên. Ánh mắt hai lão đối diện nhau, thấy rõ trong mắt đối phương cũng là sự tán thưởng khen ngợi. Tuy hai lão thích gây sự với nhau nhưng lại cực kì ăn ý nhau.

Mọi người ai cũng mệt lã, bất chấp ngồi bệch xuống đất lấy sức. Hiện tại họ đang ở bìa rừng Vô Từ sơn, ngay cạnh vực sâu tầng hai và cũng là ngoại vi của khu rừng. Vị trí của họ giờ không mấy an toàn nhưng máu của Hám ngoạn trư sẽ dẫn đến nhiều phiền phức. Thu thập thịt của chúng xong, đám người nhanh chóng rời đi.

- Ta nghĩ sắp có một hồi nao nhiệt rồi, hắc hắc- Nghinh Thủy nhìn thoáng qua hướng đi của bọn họ, khoe môi cong cong.

Mộ Vân cũng rất vui vẻ: - Vậy ta với người về dưỡng sức để còn góp vui a. - Hai lão thích nhất là xem kịch vui a. Vừa dứt lời, bóng dáng hai người đã biến mất vô tung vô ảnh. Bàn cờ đang đánh dở cũng bốc hơi. Cảnh giới tiên thiên thật đáng để người ta sùng bái.

Đám người họ xuyên qua nhiều lùm cây rậm rạp, nương theo sự chỉ dẫn của Tiểu Tinh tìm đến nguồn nước. Mọi người đều không dám thở mạnh, trong rừng rậm này nguy cơ luôn hiện diện ở khắp mọi nơi.

Còn chừng vài chục trượng nữa là đến nguồn nước thì một cổ uy áp mạnh mẽ đánh tới. Song Tiểu nhíu mày cảnh giác nhìn xung quanh. Trùng Thiên cũng âm thầm quan sát, cả người căng cứng. Mọi người cũng cảm giác được có điều bất thường. Ngay lập tức tụ lại một chỗ để tiện hỗ trợ cho nhau.

Một luồng khí lạnh phả xuống đầu họ. Vừa ngẩng lên là một con vật to lớn đang rơi xuống. Ai cũng chạy ra xa tránh thoát. Song Tiểu đang định nhảy lên thì đuôi của con vật đó đã vươn đến trong chớp mắt. Chưa kịp nhìn kĩ thì cơ thể đã rơi vào trong lòng ngực nam nhân rắn chắc.

- Ngưng độc xà ! - Lý Ninh Khởi kinh sợ nhìn con vật da đen đốm đỏ kia, quả nhiên là Ngưng độc xà.

Ngưng độc xà là ma thú cấp cao số lượng ít chỉ có ở Vô Từ sâm lâm khu nội vi. Cấp bậc cao chưa tính, độc của nó còn cực kì khó giải. Cho dù có đan

được trị liệu cũng không hoàn toàn giải hết.

Ngưng độc xà vươn đến định ăn tiểu nữ oa duy nhất trong đám người thì thấy một kẻ chán sống chen vào. Thế công không giảm, đuôi rắn quấn chặt hai người đưa lên miệng.

Trùng Thiên gắt gao ôm chặt Song Tiểu. Lực siết của Ngưng độc xà làm hắn cảm thấy xương cốt mình như vỡ vụn. Song Tiểu kinh ngạc nhìn TRùng Thiên, không hiểu hắn vì sao lại cứu nàng. Song khi thấy những mảng đỏ hồng trên da hắn, mày liễu bất giác giương lên. Da rắn có độc ! Nâng mắt nhìn đầu rắn trước mặt. Chỉ thấy thân rắn to, thân dài bảy đến tám mét, đầu to, mắt đen, da đốm đỏ, lưỡi dài thè ra, ánh mắt đói khát nhìn chằm chằm họ.

Thân thể bị Trùng Thiên ghì chặt, lại bị Ngưng độc xà quấn quanh làm Song Tiểu bắt đầu cảm thấy ngột thở. Mọi người hoảng hốt nhìn tình cảnh trước mắt, không nghĩ ngợi liều chết xông ra. Thế nhưng nào đâu dễ dàng như vậy. Ngưng độc xà liếc mắt, đoán được chiến thuật dương đông kích tây kia. Cái đuôi vừa quấn chặt hai người vừa quật mạnh sang hai bên. Mọi người chật vật né tránh. Bị kinh động, những con côn trùng hay ma thú cấp tràn đến đây. Nhất thời tạo thành cục diện hỗn loạn. Ai cũng không ngại tay chém giết. Một bên định bứt phá vòng vây vào cứu Song Tiểu thì bị mấy con ma thú cấp trung nhảy ra cản trở.

Ngưng độc xà đắc ý không thôi. Bọn nhân loại vô dụng, chỉ có vài tên cấp một mà cũng dám đối đầu với ta. Đúng là ngại mệnh quá dài mà.

Nhìn nhìn hai con mồi ngon lành bắt được, nó lại càng đắc ý hơn. Đang định lấp đầy cái bụng đói thì một luồng sáng đỏ chiếu vào đầu, tức khắc làm nó đau đớn. Trùng Thiên gắng gượng cầm đai lưng đã năng xoay nút điều chỉnh chế độ tấn công. Cánh tay bị chèn ép để thoát ra trở nên yếu ớt mềm oặt.

Ngưng độc xà khó chịu quăng bọn họ qua một bên. Cảm giác ám áp truyền đến, tia máu từ miệng Trùng Thiên nhỏ xuống cánh tay nàng. Máu máu đỏ tươi tương phản với làn da có vẻ hơi tái càng trở nên chói mắt.

- Coi chừng ! - Ngọc Tâm thét lên. Bởi nàng biết hai người ấy sắp va vào tảng đá phía sau. Tinh thể cấp bách, lực ném quá mạnh. Lần đầu tiên Song Tiểu cảm thấy bất lực như vậy.

Dị biến xảy ra, không phải sự cứng ngắt đau đớn khi va phải cự thạch mà là sự êm ái dễ chịu. Đập vào mắt Song Tiểu là bộ lông bóng mượt trắng muốt cùng những hoa văn đỏ như lửa xinh đẹp. Là Bạch Nhiễm Huyết Lang !

Bạch Nhiễm Huyết Lang đang bức mình vô cùng. Vốn khi phát hiện ra hơi thở của nàng, nó đã rất cao hứng định đi xem xét. Ai biết giữa đường đụng phải lão đầu tử ám đầu giữ lại, hỏi nó đủ điều về lần đi Tam môn. Cổ vùng khỏi hai lão già kia đến đây thì lại bắt gặp cảnh tượng vừa rồi. Nó lập tức phi thân đón lấy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Dịch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Cứu hay không cứu ?

Vòng tay đang ghì chặt bỗng nói lỏng. Song Tiểu lập tức vùng thoát khỏi rồi đỡ Trùng Thiên ngồi xuống. Cũng không quên hướng Bạch Nhiễm Huyết Lang đa tạ. Nếu nó không xuất hiện, bọn họ e là đã trọng thương.

- Chờ một chút. - Bạch Nhiễm Huyết Lang thân hình cao lớn cúi đầu nhìn hai người, lại quay sang Ngưng Độc Xà đang phát tiết. Ánh mắt nó tối sầm, phi thân bỏ nhào đến.

- Bạch tiểu tử, ngươi cư nhiên dám phá hoại chuyện tốt của ta !- Ngưng Độc Xà vừa thấy Bạch Nhiễm Huyết Lang chạy đến. Cả thân hình liền cuộn lại ra thế phòng thủ.

- Ta dám đấy, thì sao ? - Bạch Nhiễm Huyết Lang liếc mắt khinh bỉ. Chỉ là một con xà có chút bản lĩnh, còn dám ở trước mặt nó giương oai.

Ngưng Độc Xà tuy cấp bậc cao nhưng nếu so với Bạch Nhiễm Huyết Lang thì chính là một tiểu oa nhi chẳng đáng nhắc đến. Bạch Nhiễm Huyết Lang là gì ? Là hậu duệ chính thống của Thiên Không Bạch Huyết Lang cao quý. Mà con Bạch Lang trước mặt, cả người như tuyết, hoa văn như máu, lại có ấn kí trên đầu. Đây chẳng phải là ấu thú của Bạch Nhiễm Lang vương sao. Trong giới ma thú, ngoài cấp bậc thì uy áp huyết mạch là thứ tối cao. Nếu hai con ma thú có cùng phẩm cấp thì huyết mạch con nào tốt hơn sẽ quyết định hơn thua. Thế nên Ngưng Độc Xà giờ đang rất bức tức. Thức ăn đã dâng đến miệng rồi mà còn không được ăn. Nó muốn bỏ chạy a.

Bạch Nhiễm Huyết Lang đương nhiên biết Ngưng Độc Xà đang nghĩ gì. Cơ thể bỗng chốc được bao bọc bởi một lớp băng mỏng trong suốt, nó định nhào đến cắn Ngưng Độc Xà đây mà.

Ngưng Độc Xà hoảng sợ vô cùng. Độc của nó tuy rất lợi hại nhưng lại vô tác dụng với những sinh vật hệ băng hiếm có ! Lần này nó nhất định chết chắc ! Nghĩ vậy ý muốn chạy trốn càng mãnh liệt hơn. Ngưng Độc Xà vùng đuôi rắn quật vào thân Bạch Nhiễm Huyết Lang. Bạch Lang nghiêng người tránh thoát đồng thời trong nháy mắt dùng vuốt sắc cào lên thân Ngưng Độc Xà. Hai bên ăn miếng trả miếng, qua lại không ngừng. Những ma thú hay yêu thú cấp thấp từ lúc Bạch Nhiễm Huyết Lang xuất hiện đều không hện mà ầm ập bỏ chạy. Đùa sao, kia thế mà là Bạch Nhiễm Huyết Lang đó a.

Bạch Lang vừa xoay người tiếp đất định kết liễu Ngưng Độc Xà thì thấy Ngưng Độc Xà đang há to miệng. Một viên châu màu đen dần dần to lên. Thầm kêu không tốt. Viên châu đó là toàn bộ độc tố của Ngưng Độc Xà. Nó muốn đồng quy vô tận với bọn họ ! Nghĩ đến mấy nhân loại ở đây đều không chống cự được độc này. Bạch Nhiễm Huyết Lang vội nhảy sang một bên quật ngã những thân cây xung quanh làm mọi người bị chấn văng ra xa đồng thời ngưng kết một lớp băng mỏng tạo thành bức tường băng bảo hộ toàn bộ nhân loại kia.

Vốn tưởng Ngưng Độc Xà sẽ quăng viên châu đó ra nhưng không ngờ đến phút cuối cùng nó lại chỉ thả một ít hơi độc rồi biến mất. Con xà này đủ giáo hoạt a !

Bạch Nhiễm Huyết Lang cũng không thèm đuổi theo. Nó chạy nhanh đến chỗ Song Tiểu. Bọn Bách Lý Ngạn liền nhao nhao tụ lại. Tuy bọn họ cũng bị thương nhưng không nghiêm trọng. Người đáng lo nhất là Trùng Thiên. Cả người hân dầy mồ hôi, những mảng đỏ hồng dần chuyển sang đỏ tím rồi đen tím. Nhiệt độ cơ thể ngày một tăng. Song Tiểu nhủ nhủ mảy. Cảm giác ươn ướt mà nóng nực từ bàn tay đang đỡ tên nguy hiểm kia truyền đến làm nàng cảm thấy bất thường. Hiện tại, thuốc đường thương đã hết, những loại thuốc bày độc cấp cao nàng vẫn chưa lấy được. Tình hình đang chuyển biến xấu.

- Đi theo ta !- Bạch Nhiễm Huyết Lang vì có Song Tiểu ở đây nên cách nói chuyện cũng khách sáo hơn. Lần trước ngoài nữ oa, nó cũng cảm nhận được một đạo ánh mắt khác bất phàm khác. Chắc hẳn là của tên nhân loại này.

Mấy vị gia chủ ngay lập tức đứng hình. Bạch Lang này cư nhiên nói chuyện được ?! Ma thú phân chia cấp bậc giống như tu luyện giả. Cmn, chả phải chỉ có ma thú từ cấp thống lĩnh trở lên mới có thể nói tiếng người, từ vương giả trở lên mới hóa hình người được sao ? Thiên a, con ma thú trước mặt họ là cái thể loại gì mà lại ngu như vậy.

Bạch Nhiễm Huyết Lang đương nhiên không biết chỉ một câu nói của mình đã làm cho đám người ở đây kinh hãi hãi. Nó khom người, ý muốn Song Tiểu đỡ Trùng Thiên leo lên. Vì thân hình hai người quá chênh lệch nên dù cố mấy lần cũng không thể đứng vững. Tiểu Thanh hoàn hồn, vội bước đến đỡ Trùng Thiên. Hành động tưởng chừng bình thường này của Bạch Lang lại giáng thêm một cú sét vào tâm họ. Ai không biết Bạch Nhiễm Huyết Lang cực kì cao ngạo, ngông cuồng, lợi hại. Nó chưa bao giờ khom lưng với bất kì ai, kể cả chủ nhân kí khế ước với mình. Vậy việc đang diễn ra là thế nào a ? Mọi người thật sự hỗn độn trong gió. Đến khi Bạch Nhiễm Huyết Lang đã chạy được một đoạn thì họ mới bắt đầu cất lực đuổi theo.

Ngay cả chính Bạch Nhiễm Huyết Lang cũng không hiểu bản thân nó tại sao lại chấp nhận hạ mình trước đám nhân loại nhỏ nhoi kia. Tuy trong lòng âm thầm than vãn nhưng bên ngoài lại phi rất nhanh. Bọn Bách Lý Ngạn có thể nói là vắt hết sức bình sinh để chạy theo. Sau khoảng một khắc, một hang động xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Cửa hang khá hẹp nhưng bên trong lại rất rộng lớn. Vách đá tự nhiên chia hang động thành nhiều không gian hẹp.

Bạch Lang đưa Song Tiểu với Trùng Thiên đến một gian đá rộng sạch sẽ. Ý thức được lúc này lơ lửng nên bây giờ nó đành im lặng đứng sang một bên. Vừa đặt Trùng Thiên xuống thì một trung niên nam tử liền bước đến bắt mạch cho hắn. Đây hẳn là Bách Lan Dật, tam đệ của Bách gia chủ, cũng là luyện đan sư cấp bậc cao nhất trong số bọn họ, cấp 8.

Sau một hồi, hắn thu tay. Về mặt trầm trọng: - Độc bắt đầu xâm nhập vào máu. Cần có Hoàn Độc đan cấp 6 mới trừ khử được độc tố. Ta có thể luyện được nhưng lại không có dược liệu và dược đỉnh.

Không gian trở nên yên tĩnh. Mọi người đã từng nói sẽ báo đáp ân tình của Ngự công tử. Vậy mà bây giờ lại phải khoanh tay đứng nhìn thúc thủ vô sách. Nghe thêm Bách Lan Dật giảng giải thì xung quanh đây đều có rất nhiều dược liệu. Nhưng lại thiếu Nhan tâm thảo. Loại cây này chỉ có ở tầng năm. Muốn lên các cao tầng khác phải tốn rất nhiều công sức và thời gian. Độc của Ngưng Độc Xà quá ba ngày không có giải được sẽ thấm vào xương tủy, đau đớn đến chết. Từ tầng hai lên tầng năm đi về cũng tốn ít nhất năm ngày. Thời gian cấp bách, càng trễ nãi bao nhiêu thì di chứng độc để lại càng nặng bấy nhiêu.

- Mọi người ra ngoài đi. Không có sự cho phép của ta, bất kì ai cũng không được tiến vào ! - Giọng điệu lạnh nhạt bỗng cất lên từ người từ nãy đến giờ chưa mở miệng. Ai cũng sùng sốt nhìn nàng.

Nàng hẳn căn bản không hiểu sự nguy hiểm của Ngưng Độc Xà đi. Tuy thắc mắc nhưng không một ai dám mở miệng chất vấn bởi họ cảm nhận được khí tức nguy hiểm phát ra từ Song Tiểu. Hai người họ là huynh muội, nàng chắc sẽ không làm chuyện gì có hại cho huynh trưởng của mình đâu. Nghĩ thế, họ đành ngoan ngoãn lui ra và âm thầm phân ra tìm kiếm dược liệu.

Trước khi ra ngoài, Tiểu Thanh lưỡng lự một chút, cũng nói : - Đừng ép buộc bản thân, có gì thì cứ nói với chúng ta !

Bạch Nhiễm Huyết Lang đứng bên cạnh đồng dạng khó hiểu nhìn nàng. Chẳng lẽ nàng nghĩ ra được cách giải độc nào khác sao ? Theo hiểu biết của nó, muốn giải độc của bất cứ loài nào chỉ có hai cách: dùng giải độc hoặc bức độc. Nhưng cách thứ hai chỉ có những tu luyện giả đạt cấp thống lĩnh trở lên mới thực hiện được. Nàng mới mấy tuổi, rõ ràng là một phù thủy cấp một trung kì. Sao có thể giải được độc ?

Song Tiểu thấy mọi người đã đi hết nhưng vẫn còn một sinh vật ngoan cố. Nàng hí híp nhìn nó. Bạch Nhiễm Huyết Lang cảm nhận ánh mắt khó chịu thiếu kiên nhẫn ấy, thân hình giật nảy. Giống như một con ốc cấp tốc chuẩn nhanh. Đùa sao, về mặt nàng thật quá dọa thú đi. Nhưng trước đó nó vẫn không quên để lại nhúm lông quý giá của mình. Thông qua chúng để cảm ứng mọi chuyện xảy ra trong gian đá này.

Không gian lại rơi vào tĩnh mịch. Song Tiểu lẳng lẳng nhìn nam tử nằm trên giường đá. Mồ hôi chảy như thác đổ. Ất hẳn rất khó chịu, song hắn chẳng có lấy một tiếng kêu rên. Tâm tình nàng phức tạp vô cùng.

Cha hắn là người thống lĩnh đội quân xâm lược nơi nàng sinh ra - Trái Đất. Là người đưa nàng rời khỏi quê hương, là người cho nàng cuộc sống mới. Cũng là người chấm dứt cuộc sống đó của nàng !

Hắn là người đầu tiên nàng thật tâm thương thức bởi tài năng của mình. Là người chấp nhận tặng quà cho nàng, là người biến nàng thành nửa người nửa máy, cứu nàng khỏi Ngưng Độc Xà.

Hắn là ân nhân nhưng vẫn là kẻ thù. Là bằng hữu cũng là địch thủ.

Hắn giúp nàng, nàng cũng giúp hắn.

Nàng hận hắn, hắn cũng chẳng ưa gì nàng.

Bây giờ, hắn nằm đó. Im lìm, yên tĩnh, sắc mặt mỗi lúc một tệ. Đôi mắt tinh anh nhắm nghiền. Bạc mâu vốn hay mĩa mai nàng giờ đang nhắm chặt. Một thân sạch sẽ tao nhã giờ lại chật vật rách rưới. Nàng hận nên hả giận vui vẻ mới phải. Nàng có thể cứu hắn bằng khả năng lọc độc của bản thân, song với những gì đã xảy ra, nàng có thể không cứu hắn.

Hắn chết, nàng sẽ bớt một đối thủ, cuộc sống chắc chắn sẽ dễ chịu hơn.

Thế nhưng, từ khi nào, nàng trở nên hèn nhát như vậy ? Sợ phiền phức, thù thách và ngại phải đối đầu với đối thủ mạnh mẽ ?

Cứu hay không cứu ?

Có lẽ là để giữ lại một địch thủ để cuộc sống bớt vô vị, để có kẻ bị nàng xỏ xiên đến bốc hỏa. Nàng muốn thắng hắn, thắng Lucas, thắng sự an bài của số phận của ba mẹ và của những người đã bỏ rơi nàng !

Hoặc đơn giản, nàng không muốn thiếu nợ ân tình của bất kì ai. Nói khác hơn, nàng không thể buông bỏ chấp niệm trong tâm hồn.

Hít sâu một hơi, âm thầm đưa ra quyết định. Nàng sẽ cứu hắn !

Nhẹ nhàng đưa tay cời bỏ lớp áo cho Trùng Thiên. Cơ thể rắn chắc liền bại lộ trước mặt nàng. Quang mang lưu chuyển trong đôi mắt càng rực rỡ: - Thế là hết nợ rồi đấy !

Nhắm mắt, đặt hai tay lên lồng ngực của hắn. Đại não kích hoạt chế độ hấp thụ độc tố. Bạch Nhiễm Huyết Lang đang ngồi tu luyện ở một gian khác kinh hãi chứng kiến cảnh tượng quỷ dị này. Từng dòng độc tố đen nhuốm ồ ạt tụ lại chỗ hai bàn tay của nàng. Sau đó xuyên qua da, men theo cánh tay đi vào cơ thể nàng. Cứ tưởng nữ oa sẽ đau đớn nhưng không ngờ, sắc mặt của nàng vẫn hồng nhuận, chẳng có tí biểu hiện gì. Mỗ Bạch Lang hoàn toàn bị đá kích. Chẳng lẽ nàng là dị năng giả hệ độc. Nếu không sao có thể làm được như vậy ?

Chưa được nửa khắc, Song Tiểu thu tay lại. Sau khi xác định tên nguy hiểm này đã hoàn toàn khỏe mạnh, nàng mới khép hờ vạt áo hắn, rồi dựa vào vách đá nhắm mắt dưỡng thần.

Cơ thể không có thiết bị hỗ trợ lại trực tiếp hút độc với cường độ mạnh làm nàng có chút ăn không tiêu. Trong lúc mơ hồ liền chìm vào giấc ngủ. Cơ thể vớ được đồ ăn ngon nên hoạt động liên tục, không ngừng cắn nuốt độc tố chuyển hóa thành năng lượng tích trữ.

Nàng cảm thấy bản thân ngủ sâu một cách bất thường. Cổ mở mắt ra thì lại nghe được một thanh âm non nớt vang lên :

- Mẫu thân !

Bạn đang đọc truyện *Thần Uy Lâm Thế: Thiên Hạ Địch Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.